Vãn Tình

Càng độc lập Càng cao quý

Phi Tường *dịch*

NHÀ XUẤT BẢN PHỤ NỮ

Duong Kobo's Book Club

Tủ sách Kỹ thuật số
dành cho
Kindle & Kobo

SCAN TO JOIN

Đừng gửi gắm hy vọng vào việc thức tỉnh lương tâm đàn ông

Dạo trước, tôi từng tiếp xúc với một người phụ nữ. Sau khi biết tôi có tài khoản WeChat cộng đồng thường dùng để chia sẻ chuyện tình cảm, chị bèn xin danh thiếp của tôi.

Vài ngày sau, tôi nhận được tin nhắn từ chị: "Văn Tình, tại sao tài khoản của em lại tên là 'Dốc hết sức mà sống' vậy?"

Tôi chỉ giải thích qua loa với chị rằng, sở dĩ có cái tên đó là bởi tôi hi vọng mỗi người phụ nữ đều có thể không ngừng nỗ lực để sống hết mình. Chị lại tiếp tục, nói mấy ngày nay đã đọc không ít bài viết của tôi, cảm thấy giọng văn trong đó sắc bén vô cùng, hầu hết là cổ động phái nữ nên tự chủ về kinh tế, độc lập trong suy nghĩ, vừa có chừng mực cũng vừa biết tự tôn. Vậy tại sao tôi không viết thêm về cách hành xử cần có của đàn ông trong hôn nhân, như thương vợ và chiều vợ nhiều hơn…?

Tôi cười đáp, nếu chỉ cần có những bài viết như thế mà khiến đàn ông thực sự trở thành một người chồng tốt, thì thề có trời xanh, không ngày nào tôi không viết! Mà thật ra về chủ đề này, trong quá khứ tôi cũng từng không ít lần chấp bút.

Trước đây, "nặng cảm tính" là tính từ chung cho hầu hết những bài viết của tôi. Tôi từng mong bất cứ người đàn ông nào trên thế gian này cũng sẽ là người chồng, người cha tốt, mong họ có thể đối xử thật dịu dàng, mong họ không làm tổn thương người phụ nữ nguyện chung bước cùng họ trên đường đời.

Mãi cho đến một ngày, tôi đọc được lời nhắn từ độc giả: "Chị Văn Tình, những lời chị viết rất hay, chỉ có điều là liệu có được mấy người đàn ông nhận ra vấn đề? Và liệu có được mấy người sẽ vì thế mà chịu thay đổi? Tôi thấy đa số người đọc là phụ nữ. Họ có thể cảm thấy được xoa dịu, được vỗ về ngay lúc ấy, nhưng rồi khi trở

về với thực tại, ngày qua ngày cuộc sống của họ sẽ lại như cũ thôi."

Câu nói ấy đã giáng mạnh vào suy nghĩ trong tôi. Kênh WeChat của tôi có đến cả triệu lượt theo dõi, nhưng nếu xét về số liệu ẩn sau đó sẽ thấy, sự chênh lệch tỷ lệ nam nữ quả thực rất lớn: hơn 80% là độc giả nữ, độc giả nam chỉ chiếm gần 20% còn lại mà thôi.

Có nghĩa là, đúng như những gì vị độc giả kia đã nói, người đọc bài viết của tôi đa số là phụ nữ, đặc biệt là phụ nữ gặp rắc rối trong chuyện tình cảm. Họ hy vọng có thể nhận được sự an ủi từ những câu chữ mà tôi viết nên, đồng thời cũng hy vọng tìm thấy một bàn tay giúp đỡ để nhìn ra lối thoát cho rắc rối của riêng mình.

Vậy mà thực tế ra sao? Mong chờ thì tốt đẹp mà hiện thực lại phũ phàng. Bất kể bao nhiêu câu chuyện về nỗi lòng của người phụ nữ, hay bao nhiêu lời nhắn nhủ tới đàn ông rằng hãy trân trọng những gì mà cô gái của mình phải bỏ ra đi chăng nữa, tình hình vẫn không có chút cải thiện, vấn đề vẫn cứ nằm nguyên tại đó.

Bởi vì, đặt điểm mấu chốt để giải quyết vấn đề lên vai đàn ông vốn dĩ là chuyện không đáng tin cậy. Cứ đợi đến lúc người khác dậy lòng cảm thương, vậy chẳng phải là quá bị động rồi hay sao? Bạn muốn được viên mãn thì phải có sự phối hợp từ đối phương, nếu anh ta không thể phối hợp, vậy thì bạn cũng không còn cách nào khác.

Về sau, những bài viết của tôi đều đã thay đổi về cả văn phong lẫn chủ đề, trở nên sắc sảo hơn, không còn hạn hẹp trong những câu chuyện xoa dịu lòng người, cảm động bản thân nữa, mà chủ yếu tập trung vào cách sống độc lập và hoàn thiện chính mình.

Bởi tôi phát hiện ra rằng, một người đàn ông nếu đã đành lòng nhẫn tâm đối xử tệ bạc với người phụ nữ của họ, thì mong đợi gì việc họ sẽ vì dăm ba câu khuyên nhủ mà đột ngột tỉnh ngộ, rồi từ đó về sau biến thành người đàn ông tốt đẹp cơ chứ? Tất nhiên chúng ta không thể loại bỏ khả năng cũng có người thay đổi, nhưng liệu được mấy người? Tôi chắc mẩm có lẽ chẳng hơn tỷ lệ trúng số độc đắc là bao!

Vậy nên, mấy bài viết bâng quơ trên mạng như "Xin đối xử tốt với vợ", "Hãy biết trân trọng người vợ"... thực chất chỉ đang nhắm đến đối tượng độc giả là những người phụ nữ bị bạc đãi và không được quý trọng, vì trong lòng họ có nhu cầu về nó nên tự nhiên sẽ nảy sinh sự đồng cảm. Vậy còn những người đàn ông tệ bạc thì

sao? Một là họ sẽ không đọc những bài viết dạng này, hai là sự cứng nhắc trong tư duy sẽ không để họ bị ảnh hưởng từ chúng.

Bao nhiêu năm qua, chúng ta vẫn không tránh khỏi việc đối mặt với một hiện thực rằng: trên thế giới này, đàn ông trưởng thành và có lòng biết ơn không nhiều, mà đàn ông tật xấu đầy mình lại chiếm tuyệt đại đa số.

Căn nguyên đương nhiên rất phức tạp, một phần xuất phát từ bản thân họ, nhưng cũng có một phần đến từ việc các cô gái tự coi nhẹ nhu cầu của mình. Ngoài ra, hoàn cảnh xã hội cũng là một nhân tố trong đó. Tất cả kết hợp lại dẫn đến kết quả này.

Lấy ví dụ như chuyện ngoại tình. Sau khi biết chồng mình không chung thủy, hầu hết phụ nữ đều khóc lóc cả ngày trời, khổ sở tuyệt vọng đến không thiết sống, chẳng lẽ người chồng không nhận thức được hậu quả đó hay sao? Không thể nào, họ biết hành động của mình sẽ mang đến cho người bạn đời nỗi đau lớn ra sao, cũng hiểu rất rõ rằng bản thân không nên làm tổn thương vợ.

Nhưng rốt cuộc họ vẫn không từ bỏ việc ngoại tình. Nước mắt của người phụ nữ, phiền muộn của người phụ nữ, chúng căn bản không đủ để đàn ông dừng thứ hành vi gây thương tổn người khác đó lại. Sự hy sinh của người phụ nữ, niềm ẩn nhẫn của người phụ nữ, chúng cũng không cách nào khiến đàn ông quay đầu. Bởi, nước mắt và khổ đau nơi bạn không quan trọng bằng cảm giác thỏa mãn của cá nhân anh ta. Quan trọng hơn là bởi anh ta biết, dù anh ta có ngoại tình thì khả năng vợ mình đòi ly hôn là rất thấp. Thay vào đó, phần lớn phụ nữ sẽ vì giữ thể diện hoặc vì con cái mà lựa chọn nhẫn nhịn. Như vậy, cái giá mà anh ta phải trả thật hời làm sao, thậm chí đôi khi chỉ bằng không.

Hầu hết các cô gái đều muốn biết rốt cuộc phải làm thế nào thì người ấy mới thủy chung trong hôn nhân. Câu trả lời đơn giản là, chỉ khi phải trả giá đắt cho hành động phản bội của mình, anh ta mới biết sợ mà chùn bước. Nếu không, giả sử phụ tình rồi sự nghiệp vẫn phất lên phơi phới, tiền bạc vẫn không chút hao tổn, vợ hiền vẫn ngày ngày ở bên, dù sao cũng chỉ là xuất hiện thêm một bóng hồng có thể nung nóng lửa tình nơi anh ta mà thôi, tội gì anh ta phải tự day dứt làm khổ bản thân?

Lại nói, có những anh chàng dù không ngoại tình nhưng biểu hiện trong hôn nhân cũng đáng chỉ trích không kém, đối với vợ thì bực dọc quát tháo, đối với việc nhà thì lười biếng so đo, đối với con cái thì không lo không quản, những người này lẽ nào không

hiểu điều mà phụ nữ cần là tình cảm ấm áp từ họ hay sao? Không đâu, anh ta biết chứ, nhưng anh ta càng biết rằng bao nhiêu năm qua anh ta vẫn hành xử như thế, và bạn vẫn chịu đựng được đấy thôi. Vậy thì anh ta cần gì phải khổ sở sửa sai, làm một người chồng thập phần hoàn mỹ nữa?

Những người phụ nữ đang cần được giúp đỡ, họ phải làm sao để khiến đàn ông thay đổi? Tôi tin rằng có không ít người trong số họ từng gửi tới cánh đàn ông thông điệp "Vợ anh đã vì anh mà mang nặng đẻ đau, giặt giũ nấu nướng cho anh, chăm sóc cha mẹ thay anh,... Làm ơn trân trọng những điều cô ấy làm vì anh!" Nhưng tôi cũng khá chắc rằng, trên thực tế hầu hết chẳng có ai thành công với thông điệp đó.

Vì một kẻ không biết đối tốt với vợ thì trong lòng đã sớm tự huyễn bản thân rồi. Vài câu nhắc nhở, vài bài khuyên răn làm sao lay động được anh ta? Anh ta sẽ chỉ cảm thấy những điều ấy thật nực cười, mà người truyền tải chúng lại càng nực cười hơn.

Đúng vậy, nếu anh ta dễ tiếp thu như thế, trên đời đã không tồn tại loại người gọi là "tra nam[1]" kia. Cứ coi như cũng có kẻ nhất thời được thức tỉnh lương tâm đi, nhưng liệu được bao lâu? Chỉ một thời gian ngắn thôi anh ta sẽ lại ngựa quen đường cũ, vì thứ cảm xúc áy náy ấy vốn chẳng thể tồn tại lâu dài.

[1] Cách nói của giới trẻ Trung Quốc, dùng để chỉ những người đàn ông tồi tệ.

Tuy vậy, có thật là những anh chàng này không có cách nào thay đổi? Câu trả lời là "không". Có không ít cô gái từng chia sẻ với tôi rằng chồng họ quả là đã khác, đã tốt hơn xưa nhiều, cũng bắt đầu tôn trọng và yêu thương họ hơn.

Sự biến chuyển của những người đàn ông ấy về cơ bản được tạo lập dựa trên những nền móng dưới đây:

Thuở đầu, người phụ nữ chỉ quanh quẩn ở nhà, không có thu nhập, phụ thuộc vào chồng; nhưng bây giờ họ lại có sự nghiệp riêng, về phương diện kinh tế hay các mối quan hệ đều đã khác xa khi trước. Người chồng cảm nhận được năng lực của họ, càng nhìn ra nét quyến rũ từ họ nên đã coi trọng họ hơn.

Thuở đầu, người phụ nữ luôn nhẫn nhục chịu đựng, chỉ lo trọn nghĩa, không biết đòi quyền; nhưng bây giờ, họ không muốn tiếp tục nhẫn nhịn nữa, họ bắt đầu biết trân trọng cảm giác cá nhân, biết đề cao bản thân, biết nỗ lực hướng tới sự độc lập trong kinh tế

cũng như cái tôi, họ không còn sợ hãi việc ly hôn nữa. Người chồng cảm nhận được sự lột xác của họ, càng nhìn ra sự quyết liệt từ họ, hiểu rằng nếu cứ tiếp tục hành xử như trước, cô ấy sẽ không lưu luyến mà dứt áo ra đi, bởi vậy anh ta không thể không chỉnh đốn chính mình.

Tựu trung lại, muốn xoay chuyển hoàn cảnh thì đừng gửi gắm hy vọng vào sự thức tỉnh lương tâm của đàn ông, điều này quá viển vông và mơ hồ. Vấn đề then chốt nằm ở chính bản thân bạn, khả năng của bạn tới đâu, cá nhân bạn sở hữu những gì, đó mới là thứ quan trọng quyết định cách anh ta cư xử với bạn. Ngay cả khi bạn đã "thay da đổi thịt" mà anh ta vẫn chứng nào tật nấy, thì chí ít bạn cũng đã không còn là một cô gái chỉ biết im lặng chịu áp bức như ngày trước, giờ đây tiến lui đều là đường rộng, bạn sẽ không phải sống những tháng ngày buồn bực, tủi hờn.

Thời đại "kết hôn là phải bách niên giai lão" đã kết thúc rồi

Sáng hôm đó, một người bạn tên S gọi điện cho tôi trong tâm trạng ủ ê sầu não, nói rằng vì biết tôi ăn Tết ở nước ngoài nên không muốn làm phiền, sự thật là năm vừa qua đối với cô ấy đã xảy ra quá nhiều chuyện không vui.

Tôi hỏi cô ấy có chuyện gì. Cô ấy trả lời là trước Tết cô ấy và chồng nảy sinh tranh cãi, kết quả là người chồng bỏ nhà, một mình đi du lịch. Mấy ngày trước, anh ta gửi tin nhắn về, viết rằng trong thời gian xa nhà đó đã suy nghĩ rất kỹ càng, rằng đời người ngắn ngủi lại lắm muộn phiền, không muốn phí hoài đời mình cho cuộc hôn nhân như thế này nữa, anh ta cần được sống cuộc sống mà anh ta mong muốn và hy vọng được ly hôn trong êm đẹp.

Tôi sững người. Bỏ nhà đi vào đúng dịp năm mới ư? Ngay sau đó, một cách khinh bỉ, trong đầu tôi chợt liên tưởng đến việc anh ta có người khác bên ngoài.

Dường như nhìn thấu suy nghĩ của tôi, S bèn tâm sự rằng khi thấy chồng cư xử như vậy, phản ứng đầu tiên của cô ấy cũng là nghi ngờ chồng ngoại tình. Nhưng thời gian đó, cô ấy đã thăm dò rất lâu mà không phát hiện ra dấu vết nào chứng tỏ chồng có người phụ nữ khác cả. Chồng cô ấy cũng đã giải thích vốn dĩ không có người thứ ba nào hết, chỉ là anh ta không muốn tiếp tục sống như thế này nữa thôi.

Kể tới đây, cô ấy lại buồn bã hỏi tôi: "Cậu nói xem, tôi nên làm thế nào? Cưới nhau cũng sắp được hai mươi năm rồi, con cái cũng lớn cả rồi. Nếu nói anh ta có 'tiểu tam', ít ra tôi cũng có thể chia tay trong căm hận, đằng này giữa hai chúng tôi không có một 'tiểu tam' nào hết. Tôi đã thử nói chuyện với anh ta vài lần rồi, thái độ của anh ta cương quyết lắm. Cậu nói thử xem, rốt cuộc tôi đã làm sai điều gì để anh ta đối xử với tôi như vậy?"

S không đành lòng đối diện với sự thật, nhưng tôi phần nào có thể hiểu được suy nghĩ của chồng cô ấy. Nói một cách khách quan, chồng cô ấy quả thực là một người đàn ông tốt. Dù kiếm được nhiều tiền, nhưng ngoại trừ một khoản tiền nhỏ anh ta giữ để phòng thân thì tất cả số tiền còn lại anh ta đều đưa cho S quản lý. Thời gian ngoài giờ làm việc, anh ta hoặc là đưa con đi chơi, hoặc là giúp vợ làm việc nhà. Ngoài chuyện thi thoảng uống chút rượu ra thì anh ta không có tật xấu nào đáng kể. Thường ngày, những việc trong nhà đều do S quyết định, còn những chuyện mà anh ta muốn làm, chỉ cần S không đồng ý anh ta liền từ bỏ.

Mặc dù S thường xuyên phàn nàn về chồng, nhưng tôi biết trong thâm tâm cô ấy vẫn rất hài lòng. S trước giờ chưa từng nghĩ một người chồng mẫu mực như vậy lại có ngày muốn nói chuyện ly hôn với mình.

Dẫu vậy, tôi cũng hiểu rõ, một người đàn ông tốt, biết an phận thủy chung, không bị những cám dỗ bên ngoài như chuyện ngoại tình tác động, thì khi đưa ra đề nghị ly hôn khả năng cao là cục diện đã không thể xoay chuyển được nữa. Đây có thể là kết quả của việc biến đổi về lượng dẫn đến thay đổi về chất, chán nản tích tụ lâu ngày mà thành. Theo tôi thấy, lần này, hy vọng để S cứu vãn cuộc hôn nhân là không nhiều.

S tiếp tục: “Anh ta nói những năm qua đã sống trong vô vàn áp lực, cảm thấy cực kỳ ngột ngạt. Tôi kém cỏi đến thế sao? So với mẹ, tôi như vậy đã là tốt lắm rồi. Vậy mà cậu xem, cha tôi vẫn yên ổn cùng mẹ tôi đi qua cả một đời người, cũng chưa từng thấy ông nhắc dù một lần đến chuyện ly hôn.”

Tôi thở dài: “Thế hệ của cha mẹ cậu khác chúng ta mà.” Thật ra, điều tôi muốn nhấn mạnh ở đây là nếu như cha mẹ S ở cùng thế hệ với chúng ta, có khi họ cũng đã nói chuyện ly hôn cả chục lần rồi ấy chứ.

Đám bạn chúng tôi không ai không biết tới mẹ của S. Đó là người phụ nữ nổi tiếng chanh chua, cố chấp, là người mà đến cả bảo vệ khu vực cũng phải kiêng nể vài phần.

Mẹ của S từng mở một cửa tiệm nhỏ kinh doanh đồ gia dụng và đồ dùng sinh hoạt hằng ngày, phân nửa vỉa hè bị bà chiếm dụng làm chỗ bày hàng hóa. Bảo vệ khi tới kiểm tra tất nhiên không thể chấp nhận, vậy mà rốt cuộc vẫn phải xuống nước trước phản ứng gay gắt và ngang ngạnh của bà. Cuối cùng, họ đành thỏa hiệp cho dịu chuyện: “Bác gái à, chúng tôi còn phải ăn nói với cấp trên nữa.

Thôi thì thế này, riêng mấy ngày có thanh tra, bác tạm phối hợp với chúng tôi đi, dọn hàng gọn vào được không?"

Lúc này, bà mới trưng ra dáng vẻ dương dương tự đắc: "Xem ra mấy chú cũng có chỗ khó xử, ừ thì coi như tôi làm việc tốt tích đức vậy!"

Đó chính là mẹ của S, người phụ nữ khiến ngay cả bảo vệ khu vực cũng phải câm nín trong bất lực. Ở ngoài đã như vậy, trong nhà đương nhiên bà cũng thuộc kiểu người đã nói một thì tuyệt đối không có hai. Theo như lời S, hồi còn nhỏ từng có lần cô ấy thấy cha phản kháng lại mẹ. Lần đó, mẹ S trong lúc nóng nảy đã buông lời quát mắng ông thậm tệ, cha S vô cùng phẫn nộ, bèn vung tay đẩy bà ngã xuống đất, ngay khi đứng dậy bà liền không ngần ngại mà lao tới cào cấu khắp mặt ông.

Mấy chục năm sau đó, trong khi mẹ S ngày càng táo tợn thì cha S ngược lại đã trầm mặc đi nhiều. Kết quả, cha S rơi vào tình trạng ít nói đến mức một câu cũng không buồn mở miệng, tất tần tật việc lớn việc nhỏ trong gia đình đều do mẹ S một tay làm chủ, mỗi khi gặp chút chuyện vặt không vừa ý là bà lại chửi đổng ầm cả nhà, còn sự tồn tại của cha S chẳng khác gì một pho tượng sáp vô tri, không biết tức giận, im lặng cả ngày. Kể cả phải sống như vậy, hai người họ vẫn được coi là "bách niên giai lão".

Nếu so với mẹ mình, đương nhiên S lành tính hơn rất nhiều. Ít nhất thì cô ấy không động tay động chân với chồng, cũng không có chuyện suốt ngày om sòm náo loạn. Tuy vậy, không thể phủ nhận rằng S thừa hưởng từ mẹ một phần tính cách cương quyết và độc đoán kia, mà phần tính cách này S chỉ bộc lộ trong quan hệ với chồng, còn đối với bạn bè xung quanh như chúng tôi, cô ấy vẫn cư xử rất bình thường.

Thế nên khi giãi bày với tôi, giọng điệu của S mới ủy khuất nghẹn ngào đến thế: "Mẹ như vậy mà cha còn không nhắc chuyện ly hôn lần nào. Tôi đây đã làm một người vợ tốt hơn mẹ nhiều rồi, thật sự là trước nay chưa từng nghĩ có ngày anh ta lại đòi ly hôn cả!"

Tôi tin câu chuyện của S. Tuy vậy, vấn đề đáng nói nhất trong hôn nhân chính là việc chắc chắn rằng đối phương tuyệt đối sẽ không ly hôn mình. Một khi trong đầu hình thành suy nghĩ này, tự nhiên sẽ kéo theo tư tưởng dù mình có tệ đến mấy, người kia vẫn sẽ cùng mình răng long đầu bạc. Thái độ ngạo mạn ấy trong hôn nhân có thể ví như khối u ác tính vậy.

Những người đàn ông và phụ nữ mang trong đầu tư tưởng này, trong hôn nhân thường sẽ không nghĩ đến việc cố gắng trở thành người chồng, người vợ tốt hơn, cũng thường không chú trọng đến cảm nhận của người bạn đời, rèn luyện bản thân trưởng thành hơn lại càng không. Bởi quá chắc chắn về sự dài lâu của hôn nhân, nên khả năng để họ trở nên hoàn thiện hơn cũng bị chính họ chối bỏ.

Thật vậy, quan niệm "kết hôn là phải bách niên giai lão" đã được hình thành trong xã hội từ rất lâu trước đây. Không bàn đến thời xa xưa, chỉ xét tới hai, ba chục năm trước thôi, việc xảy ra cãi vã giữa vợ và chồng tuyệt nhiên không hiếm, thậm chí có thể coi là "chuyện thường ngày ở huyện". Vậy mà số cặp đôi thật sự ly hôn cũng chỉ lác đác vài người. Chẳng cần đâu xa, lấy ví dụ như cha mẹ S, bất luận quan hệ giữa hai người có tệ thế nào, họ cũng không bao giờ nghĩ mình cần ly hôn.

Vì quan niệm đó, dù tỷ lệ các cặp vợ chồng ly hôn là cực thấp, nhưng thời bấy giờ những cuộc hôn nhân thực sự hạnh phúc lại hiếm gặp vô cùng. Đối với đàn ông thì uống rượu đánh bài, không màng danh vọng cũng chẳng làm sao, dù gì mình cũng có vợ rồi, trời có sập đi nữa thì vợ cũng không rời xa mình được, lấy chồng theo chồng mà lại! Còn đối với phụ nữ thì có chanh chua ghê gớm, càm ràm mắng nhiếc cũng chẳng hề gì, dù sao cũng có chồng rồi, sống với nhau cả đời, đàn ông mà muốn vứt bỏ người vợ xấu tính dở nết này, chẳng phải sớm muộn cũng chết chìm trong nước miếng vì không cào đâu ra đồ ăn sao?

Song, thời đại bây giờ đã khác xưa, mô thức điều phối mối quan hệ vợ chồng của thời trước giờ đây đã không còn phù hợp nữa. Hôn nhân của ngày xưa đặt chuyện cơm áo gạo tiền lên hàng đầu, ngược lại, những đòi hỏi cho đời sống tinh thần không được coi trọng. Hoàn cảnh xã hội thời đó tuyệt đối không ủng hộ việc vợ chồng quả quyết ly hôn, thậm chí khi bị đẩy đến bước đường cùng cũng rất ít người dám nghĩ đến cách giải quyết đường ai nấy bước, mà đa phần chỉ biết chịu đựng và chịu đựng, chịu đến được lúc thất thập cổ lai hi, nhìn lại cả một đời cũng đã trôi qua trong hai chữ "chịu đựng" kia rồi.

Còn thời nay thì sao? Con người ngày càng coi trọng đời sống tinh thần chứ không còn chỉ theo đuổi một cuộc sống đầy đủ vật chất nữa, cách xã hội nhìn nhận chuyện ly hôn cũng có phần cởi mở hơn, cùng với đó là sự xuất hiện ngày một nhiều những cám dỗ từ bên ngoài, điều này khiến cho tính vững bền của hôn nhân giảm đi đáng kể. Với hoàn cảnh như thế, quan niệm ngày xưa về hôn

nhân không còn thích hợp để áp dụng nữa. Bất luận con người ta có hoài niệm về một xã hội coi "kết hôn là chuyện cả đời" kia bao nhiêu, cũng không cách nào ngăn được vòng quay không ngừng tiến về phía trước của bánh xe mang tên Thời đại.

Có người nói phụ nữ thời nay không đáng tin, đàn ông hở ra là ngoại tình, rồi vợ chồng kiếm chuyện ly hôn. Thật ra, dù là nam hay nữ, quyền được yêu cầu ly hôn là bình đẳng. Đàn ông khi không muốn tiếp tục kéo dài cuộc hôn nhân thì có thể đề xuất ly hôn, phụ nữ cũng vậy, nếu cảm thấy không cách nào sống với cuộc hôn nhân đang có, thì họ cũng có thể lựa chọn việc dừng bước.

Bất kỳ sự việc nào trên đời cũng có hai mặt. Ly hôn tất nhiên không phải là chuyện đáng để tung hô, nhưng nhìn từ một góc độ khác, khi ảnh hưởng của chuyện ly hôn không bị quan trọng hóa, thì nó đã khiến cho rất nhiều người dám nói không với cuộc hôn nhân kém hạnh phúc của mình. Dù Luật Hôn nhân có thay đổi qua bao đời người, dù thời đại có xoay vần biến chuyển qua bao thế hệ, thì một cuộc hôn nhân thật sự hạnh phúc vẫn sẽ không chịu ảnh hưởng gì từ chúng, đơn giản bởi những người trong cuộc vốn chưa bao giờ có ý định ly hôn.

Tuyệt đối đừng ôm trong lòng ý niệm "Mình chưa từng nghĩ rằng anh ấy sẽ nói chuyện ly hôn". Trong xã hội hiện đại, muốn ở bên nhau cả đời mà chỉ dựa vào tờ giấy chứng nhận kết hôn thì không tác dụng gì đâu, vì thực chất sự bền vững phụ thuộc vào việc hai người đều biết cách cho đi và nhận lại, yêu thương bao bọc nhau, tạo cho đối phương cảm giác an toàn và ấm áp, đồng thời nhận thấy được sự trưởng thành của người kia, cần hơn nữa là dìu dắt lẫn nhau, cùng nhau đi qua những thăng trầm sóng gió, cùng nhau hoàn thiện chính mình… Một cuộc hôn nhân như vậy mới có thể thật sự "bách niên giai lão".

Trên đời này làm gì có người chồng hoàn mỹ

Có một vị độc giả rất tinh ý hỏi tôi: "Vãn Tình, ở cuối mỗi bài viết của cô thường có thêm vài dòng tái bút nói về những câu chuyện nhỏ giữa cô và chồng, tôi cảm thấy cuộc sống của hai người vừa thú vị vừa lãng mạn. Chỉ là tôi rất nghi ngờ, trên đời này thật có người chồng hoàn hảo như vậy sao? Hay là cô bịa chuyện ra thế?"

Tôi liền trả lời: "Tôi không cho rằng trên đời có người chồng thập toàn thập mỹ, trong đó bao gồm cả ông xã nhà tôi. Đúng, anh ấy không hoàn hảo, khuyết điểm của anh ấy không hề ít hơn những người đàn ông khác. Nếu đổi cho anh ấy làm chồng cô, chưa chắc cô đã hài lòng. Tôi chỉ là hiểu rõ một đạo lý rằng: trong hôn nhân không có sự vẹn tròn, nhìn vào ưu điểm của đối phương nhiều hơn mới chính là pháp bảo cho một cuộc hôn nhân dài lâu. Còn về nhược điểm, chỉ cần không phải những khuyết thiếu về nhân phẩm như thói ngoại tình, bạo lực, cờ bạc, thì tình yêu có thể điều chỉnh được. Cả hai chúng tôi đều không hoàn hảo, vậy thì cần gì phải hà khắc thái quá với đối phương?"

Cô ấy đáp lại: "Cô nói rất đúng, quả là có tầm nhìn hơn tôi, nhưng phải làm sao để được như vậy? Vì cứ thấy tật xấu của chồng là tôi lại không nhịn được mà phát tiết, thành ra cãi nhau như cơm bữa, gà bay chó sủa suốt cả ngày, mệt mỏi muốn chết đi được!"

Thật lòng mà nói, khi mới lập gia đình, chính tôi cũng từng trải qua một khoảng thời gian dài chưa kịp thích ứng.

Thoạt tiên là sự khác biệt về hoàn cảnh sống. Anh sinh ra ở nơi đô thị xa hoa, còn tôi lại lớn lên ở vùng huyện thành nhỏ bé, thói quen sinh hoạt và chi tiêu của chúng tôi không giống nhau.

Anh thừa hưởng từ mẹ tính cách ưa sạch sẽ quá mức, ngày nào

cũng đều đặn tắm rửa hai lần vào buổi sáng và buổi tối, mùa hè nếu phải ra ngoài có khi còn tắm tới ba, bốn lần, số lần rửa tay lại càng không đếm xuể.

Tôi cảm thấy thói quen vệ sinh của mình đã là sạch sẽ lắm rồi, vậy mà trong mắt anh nó lại biến thành vấn đề cực đại. Mỗi khi đi đâu về nhà, tôi thì chỉ muốn ngồi nghỉ một chút, trong khi đó anh lúc nào cũng đứng cạnh tôi mà thúc giục liên hồi: "Em không đi tắm à? Không mau rửa tay chân đi?". Còn nữa, mỗi khi tôi định đưa món gì lên miệng ăn, ngay lập tức anh liền hỏi đồ này có an toàn không, đã được rửa kỹ hay chưa...

Giả như lúc ấy tâm trạng vui vẻ thì tôi còn chịu khó nghe lời, chứ phải vào những lúc tôi đang mệt mỏi hoặc khó ở, tôi sẽ cáu kỉnh mà vặc lại ngay: "Anh là Đường Tăng đầu thai đấy à? Cằn nhà cằn nhằn, còn phiền hơn cả mẹ em nữa!"

Thói quen chi tiêu cũng vậy, hai chúng tôi chẳng khác gì hoán đổi tính cách cho nhau. Anh thích dạo quanh trung tâm thương mại, muốn gì mua nấy, còn tôi lại y như một thằng con trai, cái gì không thật sự cần thiết thì sẽ không mua, kể cả đi đường cũng phải xác định trước mục đích và điểm đến, không có chuyện đi loanh quanh vô định bao giờ. Bởi thế, đồ đạc trong nhà chúng tôi chủ yếu là do anh tha lôi về.

Có một lần, anh mang về một chiếc máy tập thể dục, rảo khắp nhà một vòng, sau đó chán nản than vãn với tôi: "Anh thấy nhà mình bé quá rồi, chẳng đủ chỗ để thêm cái gì nữa. Mới chuyển về đây có hai năm mà sao đã lắm đồ thế không biết?"

Tôi dửng dưng liếc nhìn anh một giây rồi thong thả đáp: "Ai bảo người nào đó cứ thích mua đồ về cho lắm vào, nào máy tập giãn cơ, nào đệm ngồi thiền, nào bàn ghế nghệ thuật, nhà không rộng hơn ra thì sớm muộn cũng chật ních đồ thôi chồng ạ!"

Nghe vậy, anh lại lủi thủi khuân máy tập, cất ra ngoài ban công. Tôi nhìn đống đồ vừa chiếm diện tích vừa phí tiền lại vừa chẳng có tác dụng gì, phải nhắc đi nhắc lại đến ba lần câu "Tiền là do anh kiếm, thích tiêu gì chẳng được!" mới có thể kìm nén bản thân khỏi sự kích động muốn mắng anh một trận cho bõ tức.

Điều thứ hai phải kể đến, là công việc của anh bận rộn vô cùng, thời gian ở nhà cực kỳ ít ỏi.

Rất nhiều người chịu không nổi việc chồng hay vắng nhà. Dù là vì công việc đi nữa thì họ vẫn sẽ cảm thấy tủi thân, tâm trạng không

vui, âu cũng xuất phát từ sự nhạy cảm thiên bẩm của phụ nữ. Những lúc khó chịu trong lòng, điều họ hy vọng nhất chính là được nhìn thấy chồng ở nhà, kể cả khi người đàn ông của họ không thể giúp họ giải quyết vấn đề đi nữa, chỉ cần có người đó ở bên đã là quá đủ.

Vậy nên, những cặp vợ chồng sống xa nhau thường xảy ra mâu thuẫn nhiều hơn. Khi bạn cần anh ấy, anh ấy lại không ở bên, cứ thế, thất vọng cùng giận hờn tích lũy ngày một lớn dần, đến giới hạn thì bùng nổ, kéo theo sự bất hòa, những trận cãi vã, ảnh hưởng trực tiếp đến tình cảm đôi bên.

Tôi và ông xã dù không phải sống xa nhau, nhưng thật ra lắm lúc cũng không khác như vậy là mấy, thậm chí có lần trong tám tháng mà anh chỉ ở cùng tôi đúng hai dịp cuối tuần. Mỗi khi tôi muốn cùng anh làm việc gì đó, anh luôn phải xem lịch trước, hẹn thời gian rõ ràng, sau đó nếu phát sinh việc đột xuất thì kế hoạch của chúng tôi lại phải thay đổi.

Đến khi anh được ở nhà thì cũng vì đi công tác về quá mệt, vì phải tiếp rượu quá nhiều, nên tôi có muốn cùng anh chuyện trò dăm ba câu, anh cũng sẽ làm bộ mặt năn nỉ mà từ chối: “Hôm nay anh mỏi lắm, muốn đi ngủ sớm, để ngày mai em nhé.”

Nhưng đợi đến “ngày mai”, tôi đã chẳng còn sót lại chút hứng thú nào của ngày hôm qua rồi.

Nói đi nói lại thì điều tôi chịu không nổi nhất chính là việc sở thích của chúng tôi quá khác nhau.

Hồi mới sửa sang nhà cửa, vì muốn ở gần nhau hơn nên phòng làm việc của tôi và phòng chiếu phim của anh chỉ cách nhau một bức tường. Nhưng với anh, xem phim mà không đi kèm hiệu ứng như rạp thì còn ra trò trống gì nữa, thành thử mỗi khi bị làm phiền bởi tiếng ồn từ bộ phim anh xem, tôi lại thấy anh đáng ghét hơn bao giờ hết. Bạn biết đấy, đối với người làm nghề viết lách, không gì bực bội hơn việc dòng cảm hứng của bản thân bị trôi đi mất. Những lúc mất hứng như thế, trong đầu tôi lại hiện lên ý định ly hôn. Tôi nghĩ, giá như được ở một mình sẽ thật tự do biết mấy, thật yên ổn biết bao! Còn giờ đây, ngay cạnh tôi nếu không phải tiếng đạn lạc bom rơi rung chuyển đất trời thì cũng là tiếng hiệu ứng âm thanh đinh tai nhức óc, thật sự muốn phát điên lên được!

Không chỉ thế thôi đâu, trong các mối quan hệ, anh thuộc kiểu

người dễ mềm lòng, luôn luôn nhận thiệt thòi về mình, mà khi đã về chung một nhà và gánh vác chia sẻ mọi thứ cùng nhau, anh chịu thiệt cũng là tôi chịu thiệt. Mỗi lần thấy anh mềm lòng là tôi lại sốt ruột thay, nếu đổi lại tôi là anh, làm gì có chuyện để người dưng được đắc ý dễ dàng như thế!

Thời gian đó, anh trai tôi rất quan tâm tới cuộc sống hôn nhân của tôi, tôi cũng thường tâm sự những vướng mắc trong lòng về chuyện gia đình với anh ấy. Anh tôi là người biết nhìn xa trông rộng, cũng là người luôn kéo tôi quay trở lại con đường đúng đắn mỗi khi tôi rối bời.

Anh ấy từng khuyên nhủ tôi: "Con bé này, tâm thái của em như vậy là không ổn. Hôn nhân mà, sao có thể hoàn toàn theo ý mình chứ. Nghĩ đến những điểm tốt của người ta ấy! Nó thích sạch sẽ chẳng phải là quá tốt sao? Nó mà lôi thôi lếch thếch thì với tính cách của em chắc gì đã chịu nổi một ngày? Có khi chẳng được bao lâu đã bỏ nhau rồi ấy. Chuyện thích mua sắm đồ đạc ít ra cũng thể hiện nó là người có nhu cầu với cuộc sống của mình. Còn công việc bận rộn, ít thời gian ở bên em thì đúng là thiệt thòi cho em thật, nhưng em thử nghĩ lại xem, nếu ngày nào nó cũng ở nhà, không sự nghiệp, không danh vọng, em có thể không phát điên sao? Dù gì em cũng không phải là đàn ông, không hiểu được rằng thường xuyên đi công tác bên ngoài thật sự rất mệt mỏi. Nó bạt mạng làm việc cũng là để kiếm được nhiều tiền hơn, để em được sống thoải mái sung túc hơn. Cứ nghĩ xem, em muốn gì nó cũng cố đáp ứng cho bằng được đấy thôi. Em nên quan tâm nó hơn nữa kìa! Nếu cảm thấy mình có nhiều thời gian rảnh rỗi thì hãy làm những việc bản thân thấy thích ấy.

Về chuyện nó gây ảnh hưởng đến việc viết lách của em, thật ra cũng không phải vấn đề khó khăn gì. Mỗi lần nó xem phim thì em cố gắng làm những việc không quan trọng. Nếu như thực có cảm hứng muốn viết vào lúc ấy, em hãy thẳng thắn nói lên suy nghĩ của mình với nó, đề nghị nó ra ngoài rạp xem chẳng hạn. Thứ thật sự làm nguội lạnh tình cảm, bóp chết hôn nhân thường không phải ngoại tình hay bạo lực, mà lại chính là những chuyện vặt vãnh tủn mủn và bất mãn trong cuộc sống thường nhật kìa. Em thử cố hiểu nó hơn, bao dung và khoan thứ cho nó hơn, thử nghĩ nhiều hơn về ưu điểm của nó xem sao, sẽ rất tốt cho tình cảm của hai đứa đấy."

Vậy là, tôi nghe lời anh trai, bắt đầu để ý hơn đến ưu điểm của ông xã.

Thời còn độc thân, phòng tôi luôn bộn bừa, nhưng sau khi cưới anh, trong nhà lúc nào cũng không một hạt bụi, đến cả đứa bạn thân chí cốt cũng không tin nổi có ngày phòng tôi lại gọn gàng ngăn nắp đến thế.

Bản tính tôi ưa tự do tự tại, không thích bị trói buộc gò bó, anh mang đến cho tôi sự tự do hết mức có thể. Từ việc nhỏ như sở thích cá nhân cho đến việc trọng đại như muốn có con hay không, anh đều dành cho tôi lòng khoan dung lớn lao, không để tôi cảm thấy một chút áp lực nào.

Tuy anh bộn bề công việc nhưng vẫn để tôi toàn quyền quản lý thu nhập của gia đình. Tôi muốn làm gì, muốn mua gì, trước nay anh chưa từng một lần phản đối, thậm chí không tra hỏi một câu, sự tin tưởng mà anh dành cho tôi là vô điều kiện. Tuy anh hay chịu thiệt về mình, nhưng anh đối xử với mọi người bằng tấm lòng nhân hậu, chưa từng lừa dối tôi. Ngay cả khi giữa chúng tôi nổ ra tranh cãi, anh cũng không nỡ dùng lời lẽ cay nghiệt để sát thương tôi. Bao năm nay, anh chưa nổi nóng với tôi một lần nào, nếu bị tôi dồn ép đến mức không có đường lui, quyết liệt nhất thì anh cũng chỉ bỏ ra ngoài yên tĩnh một lúc.

Nghĩ tới đây, trái tim tôi dịu lại trong phút chốc, những chuyện khiến tôi không vui giờ cũng chẳng còn quá quan trọng nữa, tôi bắt đầu cảm thấy mình có thể mở lòng chấp nhận và hiểu cho anh.

Trên đời không có ai là kẻ ngốc cả, sự thay đổi của tôi khiến anh hoàn toàn cảm nhận được, sự nhượng bộ từ tôi anh cũng hoàn toàn hiểu rõ. Bởi vậy anh đã chủ động hòa hợp với thói quen của tôi, bao dung với cả những khuyết điểm của tôi.

Từ trước tới giờ, anh vẫn luôn nhìn tôi bằng ánh mắt ấm áp trìu mến, vậy mà tôi phải nhờ đến lời khuyên nhủ của anh trai mới có thể nhận thấy điểm này. Cuối cùng, chúng tôi cũng biết dùng sự dịu dàng trong đôi mắt để hướng về nhau.

Vậy đó, cùng là cuộc hôn nhân ấy, cùng là người mình thương ấy, nhưng sự thay đổi trong tâm tính mới là điều quyết định nơi ta đang sống là thiên đường hay địa ngục.

Giờ đây, tôi dường như đã bỏ qua những khuyết điểm của anh, chỉ cần anh đối xử tốt với tôi, có trách nhiệm với gia đình thì vài tật xấu nhỏ nhặt đó đáng là gì đâu. Trên đời có ai không chút khuyết điểm nào chứ?

Cho nên, càng ngày tôi càng hài lòng về ông xã, anh không thật sự hoàn hảo, song tôi luôn xem trọng ưu điểm của anh, đồng thời coi những điểm chưa hoàn thiện là chuyện nhỏ. Cũng vì thế mà tình cảm giữa chúng tôi ngày càng sâu sắc. Cứ như vậy, tự khắc tôi cũng không cần ép buộc bản thân phải bao dung và tha thứ nữa, mà nó đã trở thành hành động tự nhiên, một chút cũng không miễn cưỡng.

Có rất nhiều cô gái sau khi kết hôn hầu như đều bất mãn về chồng. Kỳ thực, họ chỉ cần thay đổi cách nhìn nhận một chút, thay đổi cách ứng biến một chút, kết quả có thể sẽ khác biệt hoàn toàn.

Tuy nhiên, có một điểm cần lưu ý: nếu như sự bao dung, mở lòng của bạn được đối phương hiểu ra, trân trọng và biết ơn, vậy thì cuộc sống hôn nhân của bạn sẽ ngày một ấm cúng thi vị. Nhưng ngược lại, nếu thấy bạn thông cảm, nhượng bộ mà anh ta lại được đà lấn tới, thì bạn nhất định phải khiến anh ta hiểu rằng bạn làm như vậy là vì bạn yêu anh ta, vì bạn nâng niu cuộc hôn nhân này, chứ không phải vì bạn không thể sống thiếu anh ta được, để rồi mặc cho anh ta không biết ranh giới mà tùy ý đối xử.

“Lần đầu tiên” rốt cuộc quan trọng đến mức nào?

Trước hết, xin kể cho các bạn một câu chuyện mà tôi từng trải qua.

Lần ấy tôi đi chọn mua đá quý, thấy người ta trưng bày rất nhiều vòng ngọc với chất lượng tốt mà giá cả lại phù hợp, bèn chọn mua hai trăm chiếc để bán thử. Tối hôm đó về tới khách sạn, tôi liền đăng ảnh vòng lên mạng, không ngờ một giờ sau đã bị tranh giành mua hết.

Rất nhiều người nói với tôi rằng trước đây họ chỉ thấy loại vòng này bán với giá mấy nghìn tệ một chiếc, chứ không nghĩ vài trăm tệ đã có thể mua như thế này. Bởi vậy có những người mua về một lúc cả chục chiếc để tặng bạn bè người thân, còn những người chậm chân đến muộn thì tỏ ra buồn bã tiếc nuối, hỏi tôi về sau có còn bán nữa hay không.

Tôi đáp: “Cứ yên tâm, ngày mai tôi lại lấy tiếp một lô nữa.”

Hôm sau, tôi hứng chí đi đến cửa hàng kia, nói muốn mua tiếp vài trăm chiếc vòng giống hôm qua. Bà chủ trả lời không thành vấn đề, rồi nhanh nhẩu lấy vòng ra cho tôi chọn. Đến khi chuẩn bị tính tiền, bà ta mới nói hôm nay giá một chiếc vòng đã tăng hai mươi tệ so với hôm qua.

Tôi giật mình kinh ngạc, hỏi: “Tại sao lại thế? Không phải giá tiền giống hôm qua sao?”

Bà chủ lập tức ngụy biện: “Đấy là vì đá quý đang liên tục tăng giá!”

Đối diện với mối làm ăn này, tôi thật lòng chỉ muốn quay đầu bỏ chạy ngay và luôn. Tôi cũng là người kinh doanh đá quý, sao lại không biết giá cả tăng giảm ra sao được cơ chứ? Giả như sau một

tháng bà ta nói giá mỗi chiếc vòng tăng hai mươi tệ thì tôi còn có thể hiểu được, nhưng mới qua một đêm, đây rõ ràng là nói khống giá lên mà!

Tôi vẫn cứng rắn: "Cũng không đến mức sau một đêm mà tăng nhiều như thế, huống hồ là cùng một lô hàng. Làm ăn mà như thế này, thật chẳng ra sao hết."

Đối phương vẫn tiếp tục giải thích: "Không phải cùng một lô đâu, lô vòng hôm qua đã bán hết rồi. Lô này là hàng mới về."

Rõ ràng hôm qua trong lúc chọn hai trăm chiếc vòng kia, tôi đã xem đi xem lại rất kỹ, chọn lựa cẩn thận từng chiếc một, có phải cùng một lô hàng với hôm nay hay không chẳng lẽ tôi lại không biết?

Nghĩ tới việc đã lỡ đồng ý với quá nhiều người, tôi hạ quyết tâm hôm nay nhất định phải mang được vòng về, cố gắng kiềm chế, hỏi bà ta: "Nếu chị giữ nguyên giá như hôm qua, thì hôm nay tôi sẽ lấy tiếp hai trăm chiếc, còn nếu chị kiên quyết buôn bán như thế này thì thôi."

Bà chủ thấy vậy bèn ỉ ôi: "Cô buôn may bán đắt như thế, chẳng phải cũng chỉ là hai mươi tệ thôi sao, lúc mua vào đắt hơn thì lúc bán ra cô cũng độn giá lên một chút là được chứ gì? Khách hàng người ta cũng không coi trọng hai mươi tệ ấy đâu, cái người ta quan tâm là ở trung tâm mua sắm, một chiếc vòng này có giá vài nghìn tệ kia kìa!"

Tôi cười lạnh nhạt: "Tôi không như chị, không kinh doanh theo kiểu của chị, cũng không làm nổi cái chuyện tăng giá đột biến chỉ sau một đêm ấy. Dù đúng là tôi nhập hàng đắt hơn hai mươi tệ đi nữa, dù khách hàng có chấp nhận đi nữa, thì tôi cũng không qua nổi cửa ải lương tâm mình."

Cuối cùng, bà ta đành nhượng bộ: "Vậy thì mỗi chiếc tăng thêm mười tệ đi, dù sao tình hình buôn bán của cô tốt như vậy, cô cũng chẳng cần để ý chút tiền cỏn con này phải không?"

Tôi lắc đầu rời đi.

Về sau, tôi đến cửa hàng khác mua vài chục chiếc vòng, vừa đủ số lượng mà tôi đã nhận lời với khách. Thật ra mỗi chiếc đều đắt hơn lô hàng trước tận mấy chục tệ, nhưng chất lượng tốt hơn một chút, cũng coi như đáng tiền.

Đợt hàng mới này tôi vẫn báo giá cho khách như lô vòng trước đấy, cũng không kể cho họ câu chuyện bên lề kia. Cứ tạm cho là tôi lao động công ích đi, dù sao trong lòng tôi cũng thấy vui vẻ với cách làm của mình.

Lần thứ hai, tôi lại bắt gặp những chiếc vòng ấy, bà chủ nọ một lần nữa chào hàng tôi, tôi chỉ lắc đầu cười rồi rời đi, chốc lát liền nghe thấy giọng bà ta với theo phía sau: "Tôi bán cho cô bằng giá hôm đầu tiên này!"

Tôi thầm thở dài nói: "Không cần nữa." Khi ấy, bà ta tỏ ra khó hiểu: "Loại vòng này ở chỗ cô được nhiều người thích như thế, sao cô không nhập về tiếp? Cô có thù với tiền à?"

Tôi cười nhạt: "Quan điểm làm ăn của chúng ta không giống nhau. Chút tiền kia tôi thà từ bỏ còn hơn dùng nó để mua lấy sự dằn vặt lương tâm."

Bà ta nhìn tôi bằng ánh mắt không dám tin, cuối cùng chốt lại: "Tôi phát hiện ra cô thật là ngốc!"

Một thời gian sau, tình hình kinh tế trong nước suy thoái, trong khi các ngành nghề đều ít nhiều chịu tác động thì Vân Ý Hiên của tôi ngày qua ngày càng thêm phát đạt.

Một lần, tôi lại qua chỗ bà ta, quả nhiên tình hình kinh doanh không được tốt, bà ta liền xuống nước với tôi: "Chỗ vòng này tôi giảm mười tệ so với giá cũ, cô thấy sao, có lấy không?"

Tôi nhìn bà ta một giây rồi đáp: "Cho tôi ba trăm chiếc, có điều chị không cần phải giảm mười tệ đâu, cứ bán theo giá cũ là được!"

Nét mặt bà ta thoáng lộ vẻ ngại ngần: "Tại sao vậy? Giảm giá cho cô mà cô cũng không muốn sao?"

Lúc này, tôi mới trả lời: "Kinh tế thị trường suy thoái, người người nhà nhà đều khó khăn, tôi không phải loại người thích mượn gió bẻ măng, chỉ mong hai bên hợp tác trong sòng phẳng và thành thật. Về sau, khi làm ăn cùng nhau lâu dài rồi thì chị sẽ hiểu tính cách của tôi thôi."

Kể từ đó, bà ta không những không còn giở chiêu trò tăng giá đột biến chỉ trong một đêm nữa, mà mỗi khi có hàng chất lượng tốt đều thông báo để tôi tới chọn đầu tiên.

Năm nay, bà ta cảm khái nói với tôi, hai năm trước kinh tế xuống

dốc nhưng bây giờ tình hình được cải thiện rất nhiều rồi, đá quý nguyên chất hiện nay đã tăng giá hơn hẳn.

Những điều mà bà ta nói đều là sự thật. Tôi cũng nhận ra rằng bà ta không dám nói thẳng với tôi việc vòng tăng giá, chắc hẳn vì còn lấn cấn chuyện trước kia. Thấy vậy, tôi chủ động ướm lời: "Tôi biết hiện tại giá thành đã tăng rồi, vậy lô hàng này tôi sẽ trả thêm hai mươi tệ cho mỗi chiếc vòng nhé!"

Bà ta thoáng chốc mừng rỡ: "Gặp được bạn làm ăn như cô quả là tốt! Không nói nhiều, tối nay tôi mời cô một bữa."

Sở dĩ tôi kể câu chuyện trên là bởi, thời gian gần đây có rất nhiều cô gái tâm sự rằng họ cần giúp đỡ. Họ tự nhận thấy bản thân là người tốt bụng lại biết hy sinh, một lòng một dạ săn sóc chồng con, chăm nom cha mẹ, vậy nhưng tại sao những người trong gia đình lại không coi trọng họ, để rồi lợi dụng chính những điểm tốt ấy mà phụ lòng họ?

Nghe những lời bộc bạch như vậy, tôi chỉ có thể thở dài cảm thán. Cảnh ngộ mà họ gặp phải dường như đã được định sẵn ngay từ những "lần đầu tiên" rồi.

Trong mối quan hệ giữa người với người, "lần đầu tiên" là thời điểm vô cùng quan trọng. Đặc biệt, lần đầu tiên nảy sinh tranh cãi, lần đầu tiên bị đẩy tới giới hạn không thể chịu đựng nổi, lần đầu tiên tìm ra phương thức giải quyết vướng mắc... chúng hầu hết đều là mắt xích quan trọng quyết định cách xử sự của đôi bên trong tương lai.

Giống như câu chuyện tôi đi mua vòng phía trên. Giả sử tôi dễ dàng chấp nhận mức giá đã bị tăng một cách bất thường ấy, thì ai dám đảm bảo rằng chuyện đó sẽ không xảy ra lần thứ hai, lần thứ ba? Thậm chí nó có thể tiếp diễn cho đến khi tôi sức cùng lực kiệt. Tới lúc ấy, dù muốn xoay ngược tình thế cũng khó khăn vô cùng, bởi đối phương tin rằng những lần trước tôi đã luôn thỏa hiệp thì lần này chắc chắn cũng sẽ như vậy thôi.

Vì lẽ đó, kể cả khi tôi sẵn sàng bỏ ra thêm nhiều tiền hơn đi nữa, thì lần tăng giá đầu tiên kia tôi vẫn sẽ không nhượng bộ, chỉ có vậy đối phương mới hiểu rõ điều gì tôi chấp nhận được và điều gì là không thể.

Đáng tiếc, rất nhiều cô gái lại có cách làm ngược lại. Họ luôn giữ suy nghĩ rằng thỏa hiệp một lần không có gì là quá đáng cả, cứ đáp ứng cho xong chuyện. Thế là trong lần đầu tiên tranh chấp,

họ đã bị đối phương lấn át.

Ví dụ như lần đầu tiên bị mẹ chồng la mắng, họ không tiện phản kháng lại vì sợ ảnh hưởng đến hòa khí của gia đình, sợ điều đó sẽ khiến chồng có ấn tượng không tốt về mình. Thế nên cuối cùng họ đã chọn cách nhẫn nhịn cúi đầu.

Hay ví dụ như lần đầu tiên không được chồng quan tâm và coi trọng, họ lại lo nếu xảy ra cãi vã thì chồng sẽ không còn yêu mình nữa, cuối cùng họ vẫn không dám vì bản thân mà bảo vệ lập trường, lại âm thầm lựa chọn đẩy giới hạn của mình xuống thấp hơn một chút để dĩ hòa vi quý.

Vậy nhưng các cô gái lại không hiểu rằng, khi một người sẵn lòng ép bạn phải thỏa hiệp thì việc đó sẽ không dừng lại ở một lần. Chỉ cần lần đầu tiên bạn chịu nhượng bộ, chắc chắn sẽ có vô số lần khác tương tự xảy đến. Đợi tới khi không thể chịu đựng được nữa, bạn phản kháng lại thì mối quan hệ đã đi đến bờ vực sụp đổ thật rồi.

Điều mà các cô gái đó còn thiếu chính là dũng khí để đứng lên đấu tranh và sự dứt khoát để giải quyết vấn đề. Ngoài ra tầm nhìn của họ cũng khá hạn chế. Họ không thể dự đoán trước được chiều hướng phát triển và kết thúc của sự việc, mà luôn bị áp bức đến đường cùng, để rồi tới phút cuối vẫn không biết vấn đề cốt lõi thực sự nằm ở đâu.

Thật ra nguyên nhân chủ yếu là: họ đã đánh mất điểm giới hạn của bản thân ngay từ lần đầu tiên. Vì thế, những cô gái thông minh luôn hiểu rằng, lần đầu tiên là thời điểm thích hợp nhất để dùng hành động thực tiễn khiến đối phương biết đâu là giới hạn và tự tôn của mình.

Mặc dù vậy, xin bạn nhớ kỹ: không phải đối với tất cả mọi người bạn đều phải cứng nhắc áp dụng phương pháp này. Có hai trường hợp ngoại lệ:

Thứ nhất là kiểu người cực kỳ đôn hậu thiện lương. Đối với kiểu người này, bạn chỉ cần đối xử tương tự với họ là được. Thứ hai là kiểu người cực kỳ chín chắn rộng lượng, những người này vốn đã biết tự khắc phục thói xấu của bản thân, hiểu được đạo lý đôi bên cùng có lợi, bất cứ cách thức hay thủ đoạn nào trong mắt họ cũng chỉ là trò trẻ con. Nếu quá cứng nhắc từ đầu, bạn sớm muộn cũng rơi vào thế gậy ông đập lưng ông mà thôi.

Chỉ có điều, trên thế gian này, hai loại người nêu trên chỉ thuộc

thiểu số, còn đa số những người xuất hiện trong cuộc đời chúng ta lại cứ thích thử đẩy chúng ta đến giới hạn chịu đựng cuối cùng.

Tóm lại, bạn vẫn cần hiểu việc làm rõ giới hạn của bản thân trong những lần đầu tiên có tầm quan trọng như thế nào, bởi điều đó sẽ khiến cuộc sống tương lai của bạn bớt đi vô số phiền phức.

Người thông minh không chọn níu kéo hôn nhân

A Mi là một người bạn mà tôi quen trên mạng từ thời đại học. Lúc mới quen, chị ấy gần ba mươi tuổi, chúng tôi thường chơi game cùng nhau, thời gian đó quả thực rất thoải mái. Tính khí A Mi khá dễ chịu, là người hào phóng, cộng thêm lớn tuổi hơn tôi nên luôn quan tâm tới tôi. Bản thân tôi cũng rất quý mến chị ấy.

Hai chúng tôi cùng ở trong một nhóm chơi game, quan hệ giữa mọi thành viên trong nhóm đều tốt đẹp. Thời đó, cuộc hôn nhân của chị ấy vô cùng hạnh phúc, gia đình cũng có điều kiện, vì chưa có con lại làm việc ở cơ quan Nhà nước nên thời gian rảnh rỗi tương đối nhiều.

Khoảng hai năm sau khi quen biết nhau, một tối nọ A Mi rủ tôi cùng chơi game, chơi được một lúc liền tâm sự rằng tâm trạng hôm nay của chị không được tốt. Chị vốn dĩ chỉ muốn giết thời gian một chút, nào ngờ càng chơi game lại càng thấy mệt mỏi, cuối cùng chọn tâm sự với tôi.

Tối ấy, A Mi nói với tôi rằng: "Tình Tình, trước đây chị từng giấu em vài chuyện."

Tôi cảm thấy có chút mơ hồ, trong lòng nghĩ hai chúng tôi thường xuyên tán gẫu trên điện thoại như thế, cũng hay gọi video cho nhau, chị ấy có thể giấu tôi điều gì cơ chứ? Lại nói, tôi chỉ là đứa sinh viên nghèo kiết xác, có điểm nào ở tôi đáng để chị ấy phải giấu giếm sao?

Ngày hôm đó, A Mi đã tường tận kể lại câu chuyện của chị ấy cho tôi nghe.

Vào năm tốt nghiệp, chị kết hôn với người chồng hiện tại. Trước đó chị kể rằng điều kiện nhà chồng rất tốt, nhưng thực ra phía sau

còn có ẩn tình. Gia đình nhà chồng không chỉ là điều kiện tốt mà còn thuộc dạng khá giả nhất vùng, đương nhiên không phải một vùng rộng lớn, chỉ là ở thành phố nhỏ nơi chị sống thôi. Sau khi cưới, vì chưa có con, cộng thêm ở nhà cũng nhàm chán nên chị ấy được cha chồng dựa vào quan hệ sắp xếp cho một công việc có tầm cỡ, lương lậu bao nhiêu không thành vấn đề, công việc lại nhẹ nhàng thoải mái. Các đồng nghiệp đều biết gia thế của A Mi, thành thử về cơ bản không ai dám gây khó dễ cả. Bởi vậy, phần lớn thời gian của chị có thể xem là nhàn rỗi, tự do.

Trong con mắt của người ngoài cuộc thì chẳng cần bàn cãi, chị ấy quả là một người phụ nữ may mắn: vừa tốt nghiệp đại học đã được gả vào gia đình quyền quý, ngày ngày có kẻ hầu người hạ, một chút áp lực cuộc sống cũng không chạm đến đôi vai.

Ban đầu A Mi cũng tưởng như vậy, được chồng đối xử tốt, mỗi tháng đều được cho cả núi tiền tiêu vặt, nhiều đến mức chẳng biết ném đi đâu cho hết.

Nhưng cuộc sống viên mãn ấy chỉ kéo dài được ba năm. Ba năm sau, người chồng nảy sinh tình cảm với một cô gái khác, thái độ đối xử với vợ thay đổi hoàn toàn. Ngày đó A Mi còn trẻ nên đã từng đề nghị ly hôn. Song đề nghị ấy vấp phải sự phản đối của cha chồng, vì một việc vốn chẳng phải tốt đẹp vinh quang gì như thế sẽ ảnh hưởng xấu đến bộ mặt danh dự của gia đình. Cuối cùng ông chỉ nhắc nhở con trai không được lăng nhăng bên ngoài nữa, đồng thời cũng thúc giục A Mi hãy mau chóng có con.

Người mà gã chồng e sợ nhất chính là cha hắn. Không dám làm trái lời cha, hắn bèn cun cút xin lỗi A Mi, hứa hẹn về sau sẽ đối xử thật tốt với vợ.

A Mi từ bỏ ý định ly hôn, cha mẹ chồng tuy có quyền có thế nhưng bình thường vẫn không hề tệ bạc với chị, trái lại còn đối xử với chị như một người con đúng nghĩa. Đặc biệt, cha chồng lại càng không có gì để phàn nàn, ông luôn là người đứng về phía chị mà ra mặt giáo huấn con trai mình.

A Mi nghe lời cha chồng, hai năm sau chị sinh được một bé trai. Sau khi có con, gã chồng quả thực đã thành tâm hơn trước, số lần đi làm về khuya cũng giảm đi rõ rệt, đối với con trai lại càng là yêu thương quấn quýt, cùng với đó, cha mẹ chồng cũng cưng chiều cháu nội và đối tốt với A Mi hơn xưa nhiều.

A Mi thầm nghĩ, tầm nhìn xa trông rộng của cha mẹ chồng quả là

đáng nể, họ đã chân thành với mình như vậy, có lẽ nghe theo lời họ là lựa chọn sáng suốt.

Sau khi có cháu đích tôn, cha chồng A Mi càng thường xuyên ân cần dạy bảo con trai phải lấy gia đình làm trọng. A Mi dường như quay trở về những ngày tươi đẹp mới cưới, em bé thì đã có bảo mẫu và giúp việc chăm nom, chị ấy chỉ việc ở bên chơi đùa cùng con, tháng ngày trôi qua viên mãn êm đềm.

Khi đó, tôi cũng đã tốt nghiệp đại học, thời gian cùng chơi game với A Mi dần ít đi, giữa chúng tôi hầu như chỉ còn những câu hỏi thăm ngắn ngủi.

Một thời gian sau, cha mẹ chồng A Mi lần lượt qua đời, em bé ngày nào đã dần dần lớn lên, còn tôi cũng đã trưởng thành hơn trước. Cách nhau một màn hình máy tính, có rất nhiều chuyện chị chẳng thể nói cùng ai bên ngoài, nhưng lại không chút giấu giếm mà dốc bầu tâm sự vào người bạn trên mạng là tôi.

Khi chị ấy gần bốn mươi tuổi, gã chồng lại tiếp tục ngoại tình. Bấy giờ hắn đã lộ rõ bộ mặt thật, đòi ly hôn A Mi để đến với người phụ nữ kia.

Nhưng lần này khác hoàn toàn với lần trước, bởi giờ đây A Mi không hề mong muốn chuyện ly hôn. Một là bản thân chị ấy đã gần bốn mươi tuổi rồi, hai là con trai cũng đã khôn lớn, ba là chị ấy tuyệt đối không chấp nhận việc nhường lại tất cả những gì mình có cho người phụ nữ khác. Kết quả, A Mi nói rằng dù chồng có ngoại tình thì chị cũng không đồng ý ly hôn.

May thay, gã chồng vẫn còn coi trọng thể diện, danh dự và nghĩ đến con trai, thấy chị ấy không chịu ly hôn thì không ép buộc nữa, chỉ là số lần về nhà của hắn cứ ngày càng ít ỏi.

A Mi tạm thời níu giữ được cuộc hôn nhân, chỉ là chị đã không thể vui vẻ được nữa. Tôi hỏi chị ấy rằng chẳng lẽ nửa đời còn lại vẫn định tiếp tục sống như vậy hay sao, chị ấy thở dài đáp: “Chẳng biết nữa, có khi anh ta chơi chán ở ngoài rồi sẽ tự mò về thôi!”

Tôi không biết cách làm này có đúng hay không, nhưng mỗi người đều có sự kiên trì và nỗi khổ tâm riêng mà người khác không dễ gì tác động được. Nếu như sau cùng mọi chuyện được như A Mi kỳ vọng, thì cũng coi như chị ấy đã được an ủi phần nào.

Cách đây không lâu, tôi có nghe một người bạn thân kể một câu chuyện, nó khiến tôi bất chợt nhớ về tình cảnh của A Mi, lại bắt

đầu cảm thấy lo lắng cho kết cục của chị ấy.

Bạn tôi kể rằng cô ấy có một người bạn, sống mãi trong một cuộc hôn nhân mà đối phương có bồ nhí bên ngoài, níu kéo mãi một gia đình hữu danh vô thực, gã chồng chỉ dịp Tết mới về nhà một lần, còn lại thường ngày đã sớm cùng chung một chốn với bồ nhí bấy lâu nay.

Vậy nhưng cô vợ không chịu ly hôn, nói rằng chỉ cần một ngày cô ấy không ký đơn ly dị thì bồ nhí vẫn chỉ là bồ nhí mà thôi. Cô ấy phải khiến cho người phụ nữ kia bị người đời khinh bỉ, phải khiến cho con của cô ta trở thành đứa trẻ ngoài giá thú, vĩnh viễn không được nhìn thấy vinh quang.

Đến nay, cô ấy đã níu kéo cuộc hôn nhân được hai mươi năm tròn, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, có thể cô ấy sẽ sống cả đời như thế. Trong hai mươi năm này, gã chồng từng không ít lần đưa ra đề nghị ly hôn, nhưng vì cô ấy không đồng ý nên họ chưa thể thoát khỏi ràng buộc.

Cô ấy vẫn luôn cho rằng chỉ cần bản thân không mềm lòng thỏa hiệp thì gia đình này sẽ mãi duy trì như vậy, kẻ thứ ba vẫn chỉ có thể làm kẻ thứ ba cả cuộc đời. Song khi cô ấy gần năm mươi tuổi, một chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra: ả bồ nhí mang thai một đứa bé trai. Trớ trêu thay, gã chồng vốn trọng nam khinh nữ, trong khi con của cô ấy lại là một bé gái.

Để cho con trai mình được danh chính ngôn thuận, gã chồng một lần nữa đòi ly hôn, đương nhiên cô ấy không đồng ý. Hai bên nhiều lần không đi đến thống nhất, cộng thêm mong muốn nhanh chóng cho đứa con trai một danh phận quang minh chính đại, cuối cùng gã chồng đã đơn phương đệ đơn li dị lên tòa.

Lần thứ nhất, vì người vợ kịch liệt phản đối nên không có phán quyết ly hôn. Sáu tháng sau, gã chồng lại một lần nữa đệ đơn, lần này dù cô ấy nói gì, phán quyết của tòa vẫn đứng về phía gã chồng.

Ngày hôm đó, cầm phán quyết của tòa án trong tay, cô ấy không cách nào tin vào sự thật, kết quả này đối với cô ấy là sự đả kích quá lớn. Bao nhiêu năm nay, niềm tin vào cuộc hôn nhân luôn là động lực để cô ấy níu kéo, cứ tưởng rằng chỉ cần bản thân không chịu ly dị thì có thể giữ được gia đình mình, vậy mà cuối cùng sự tình vẫn thành ra như vậy.

Kể xong, bạn tôi buông lời cảm thán: “Thật tình mình không thể

hiểu nổi suy nghĩ của những người phụ nữ cố chấp bám víu vào hôn nhân. Làm vậy thì có ý nghĩa gì chứ? Chỉ lãng phí cả tuổi trẻ và thời gian của bản thân mà thôi. Hơn nữa, kết hôn là việc đôi bên tự nguyện, ly hôn lại chẳng phải chuyện chỉ một phía níu giữ là sẽ không thành. Chỉ cần đối phương thực sự muốn ly hôn, dù có cố đến mấy cũng không níu kéo nổi đâu."

Một người bạn kể với tôi rằng trên Baidu[1] có một kênh tên là Thủ hôn bar[2], thành viên trong đó đều là những cô gái có cuộc sống hôn nhân không mấy may mắn. Họ hợp lại thành một nhóm, an ủi và động viên lẫn nhau, thề thốt sẽ bảo vệ hôn nhân của mình đến cùng. Trong số đó, không ít thành viên đã duy trì được hơn mười năm, người thì vẫn đang mòn mỏi đợi chờ chồng chơi chán bên ngoài rồi quay về, người thì nhất quyết không muốn kẻ thứ ba được hả hê.

[1] Cổng thông tin Internet lớn nhất Trung Quốc.

[2] Nguyên văn là 守婚吧. Trong đó 守 (Thủ) là bảo vệ, 婚 (Hôn) là hôn nhân, ở đây dịch giả giữ nguyên âm Hán Việt để đảm bảo sự ngắn gọn của tên gốc.

Nhưng mà các cô gái của tôi ơi, người khổ sở nhất lại chính là các bạn đó! Thay vì sống những tháng ngày "thủ hôn" mệt mỏi ấy, thì chi bằng "thủ tiết" còn hơn. Ít nhất thì khi đó không còn ai ngày ngày kề dao chực chờ đâm một nhát chí mạng vào trái tim bạn, không còn ai liên tục làm tổn thương đến bạn, cũng chẳng còn tình cảnh bạn phải mò mẫm trong đêm đen mù mịt không một tia hy vọng như trước nữa.

Người phụ nữ thông minh sẽ không chọn cách níu kéo hôn nhân. Thứ nhất, họ biết rằng trái tim đàn ông một khi đã để vuột mất, chỉ còn lại thể xác cũng chẳng có nghĩa lý gì. Thứ hai, họ hiểu rõ điều cần chú trọng trong hôn nhân là hai bên tình nguyện, dẫu bạn muốn giữ lại cũng cần sự phối hợp từ đối phương. Nếu đối phương nửa đường từ bỏ, bạn không cách nào một mình bảo vệ cuộc hôn nhân nữa rồi. Vậy thì, bạn hà cớ gì phải chà đạp lên sự tôn nghiêm và uổng phí thời gian quý báu của mình cơ chứ?

Cứ coi như giữ được đi, rồi sao nữa? Bạn chắc chắn rằng mình còn cần một lão già bệnh tật đầy người, cơ thể yếu ớt, cả một đời chỉ biết làm tổn thương bạn nữa ư?

Đừng hòa mình vào thế giới của những kẻ thấp kém

Z từng làm cùng công ty với tôi, là nhân viên chính thức muộn hơn tôi một năm. Cô ấy có chỉ số cảm xúc rất cao, biết cách giao tiếp, hiểu cách ứng xử, tất nhiên cũng được mọi người trong phòng vô cùng quý mến.

Z và đồng nghiệp cùng làm việc trong một văn phòng lớn. Thời gian nghỉ ngơi, mọi người cùng ngồi ăn uống và tán gẫu chuyện trên trời dưới biển. Chức vị của họ gần như ngang hàng nhau, thu nhập cũng không khác nhau là bao, bởi vậy mối quan hệ giữa họ cũng cực kỳ thân thiết, hòa hợp.

Một thời gian sau, cơ hội thăng tiến chợt đến với phòng, vài nữ đồng nghiệp đều đã ghi danh, còn Z vì thời gian vào công ty là muộn nhất nên không phù hợp với điều kiện về thâm niên tối thiểu.

Cô ấy cũng muốn đăng ký tham gia, nhưng lại lo lắng bản thân đến cả yêu cầu cơ bản nhất cũng không đáp ứng được. Nhìn quanh phòng đâu đâu cũng là đối thủ cạnh tranh, Z không biết phải chia sẻ với ai nên đành tới tìm tôi xin ý kiến. Tôi nói nếu muốn thì cô ấy có thể thử xem, kể cả không được thăng chức cũng sẽ không cảm thấy xấu hổ.

Vốn dĩ Z đã rất muốn đi rồi, chỉ thiếu mỗi người tiếp thêm động lực cho quyết định của cô ấy thôi. Thế là, sau khi nghe lời khuyên của tôi, cô ấy liền hăm hở về nhà chuẩn bị ngay lập tức.

Z thường ngày dường như rất chú trọng tới việc giao tiếp với lãnh đạo, cũng biết làm cách nào để có thể lưu lại ấn tượng tốt trong mắt cấp trên. Cuối cùng cô ấy cũng hạ gục mọi đối thủ, trở thành người nắm giữ trong tay cơ hội này.

Niềm vui sướng còn chưa qua được hai ngày, Z đã cảm nhận được những đồng nghiệp khác trong phòng bắt đầu bài xích mình. Mỗi lần ăn cơm, họ không còn gọi cô ấy ăn chung nữa, những cuộc buôn chuyện cũng không cho cô ấy tham gia cùng. Có đôi lúc, chỉ cần Z tới góp vui, họ lại tản ra mỗi người một hướng, cô ấy có cố gắng bắt chuyện cũng chẳng một ai tiếp lời.

Quãng thời gian đó, tôi thường xuyên nghe thấy những lời đàm tiếu không hay về Z, phần lớn là đến từ đồng nghiệp cùng phòng của cô ấy. Họ nói sở dĩ Z có được sự thăng tiến ngày hôm nay đều là nhờ nịnh bợ, lấy lòng cấp trên mà có, trước giờ cô ấy đối tốt với mọi người toàn là vì mục đích riêng cả.

Những lời này ít nhiều cũng đã truyền tới tai Z. Tháng ngày sau khi thăng chức của cô ấy quả thực gặp không ít khó khăn. Z tinh thần suy sụp, nhận đủ sự xa lánh và dị nghị từ người khác, lúc nào cũng một thân một mình như chú mèo hoang bị mọi người ruồng rẫy. Cũng trong thời gian đó, Z và tôi lại càng trở nên thân thiết hơn, bởi trong phòng cô ấy không nhận được sự quan tâm từ bất kỳ ai cả.

Để cải thiện mối quan hệ với những đồng nghiệp trong phòng, Z đã tốn không biết bao nhiêu tâm tư suy nghĩ. Cô ấy thường xuyên mua hoa quả, đồ ăn đến mời cả phòng, hy vọng mọi người nhìn thấy sự thành tâm nơi mình. Thế nhưng phản ứng của họ vẫn lạnh lùng như trước. Z đành mời tận tay từng người một. Họ dù không nói thẳng là không muốn ăn những món này, nhưng cũng chỉ buông một câu "Cảm ơn!" đầy khách khí.

Tháng đầu tiên sau khi thăng chức, vừa được nhận khoản lương mới, Z liền chủ động mời cả phòng đi ăn uống và hát karaoke. Chẳng ngờ, số người tham gia chỉ vài người, số còn lại nếu không viện cớ gia đình có việc thì cũng lấy lý do phải đi công tác. Buồn cười ở chỗ, chỉ cần là người khác mời thì những kẻ "bận rộn" ấy lại gật đầu ngay tắp lự.

Cùng lúc đó, một người đồng nghiệp là San San được điều từ bộ phận khác về. Thường thì những người mới đến sẽ cần một chút thời gian nhất định để thích nghi với môi trường làm việc trong phòng. Tuy nhiên, chẳng biết có phải vì muốn đả kích Z không mà mọi người đối xử với San San cực kỳ thân tình hữu ái, lúc ăn cơm thì xúm vào mời ăn chung, lúc tán chuyện cũng kéo vào góp vui cùng.

Họ vừa rôm rả bàn tán đủ thứ chuyện trên đời, vừa vui vẻ thưởng

thức đồ ăn vặt, tất cả mọi người đều như vậy, chỉ mình Z bị bỏ mặc lại một góc phòng.

San San rất nhanh đã cảm nhận được sự bài trừ mà cả phòng dành cho Z, vậy là cô ta cũng chủ động vạch rõ ranh giới với Z, mau chóng hòa nhập vào vòng bạn bè lớn kia.

Có thể nói, Z hoàn toàn bị cô lập ở phòng. Mỗi khi nhìn thấy San San được chào đón nhiệt tình, rồi nhìn lại bản thân bị người người xa lánh, cảm giác về sự khác biệt này khiến Z không khỏi khó chịu.

Z chia sẻ với tôi: "Tôi thật lòng rất muốn được cùng mọi người vui vẻ như trước, nhưng tôi không biết phải làm thế nào mới được."

Nom bộ dạng cứ phải tìm cách lấy lòng người khác của cô ấy, tôi cũng thấy mệt mỏi thay, đành thẳng thắn bộc bạch: "Cô làm cách nào cũng vô dụng thôi, ăn mày không ghen tị với phú ông, nhưng chắc chắn sẽ ghen tị với kẻ ăn mày ngồi cạnh kiếm được nhiều hơn mình, đây là bản tính con người rồi. Trong một tập thể càng thấp kém, bản tính này lại càng thể hiện ra ngoài rõ hơn, nếu cô tỏ ra không cam tâm ở trong môi trường mà không ai chịu công nhận mình, vậy đối phương càng không để cho cô được như ý. Tôi mà là cô, tôi sẽ thuận theo tự nhiên, cố giành lấy sự thăng tiến cao hơn nữa, bởi vì thời gian và thành tựu mới là phương pháp giải quyết tốt nhất."

Không rõ là do lời khuyên của tôi mang lại tác dụng hay do Z không còn cách nào tốt hơn ngoài nghe theo tôi, chỉ thấy từ đó về sau Z đã bắt đầu chấp nhận một mình làm mọi việc. Cô ấy dành nhiều thời gian hơn cho công việc của bản thân, và không còn canh cánh lăn tăn về sự cách ly mà cả phòng dành cho mình nữa.

Tất nhiên, những lời gièm pha ác ý cứ ngày một nhiều hơn. Khi Z chăm chỉ làm việc, họ dè bỉu rằng Z chỉ cố thể hiện cho cấp trên xem. Khi Z tự đi tự về, tự làm mọi thứ, họ khá nhau là bộ mặt của Z rốt cuộc đã bị mọi người nhìn thấu nên mới chẳng có ai thèm kết giao cùng.

Dường như những lời này đối với Z đã quen thuộc đến mức chẳng buồn để vào tai nữa. Cô ấy bây giờ không còn cố gắng để được cả phòng chấp nhận mà chỉ lặng lẽ chịu đựng tất cả. Thời gian đó, tôi cảm thấy khá đồng tình với cách làm của Z. Làm gì có ai không mong muốn tìm được cơ hội phát triển tốt hơn? Làm gì có ai không hy vọng nhận được mức đãi ngộ cao hơn? Hà tất phải khổ

thế chứ!

Sau lần đó, hai chúng tôi trở thành bạn thân, nhưng cô ấy đã không than thở với tôi một câu nào về nỗi ức chế khi bị cô lập trong phòng nữa.

Một năm sau, công ty có kế hoạch mở rộng thêm vài bộ phận mới, muốn bồi dưỡng một thế hệ quản lý trẻ nhưng bắt buộc phải có kinh nghiệm thực tiễn. Thế là, Z tự động xin được phái đi, hoàn toàn rời bỏ môi trường làm việc này.

Ba năm sau, Z quay lại, được ủy nhiệm làm người phụ trách phòng ban mới. Những kẻ ngày trước từng không ưa cô giờ đây lại bất chợt xởi lởi cười nói, làm như thân thiết lắm, như thể chuyện trước kia chưa từng xảy ra. Đúng vậy, thời gian là phương pháp giải quyết hữu hiệu nhất, mà hiện tại Z đã ở vị trí quá cao so với đám người kia, chẳng hơi đâu mà tính toán chuyện cũ với họ.

Dù vẫn đáp lại họ một cách thân thiện, nhưng Z đã sớm không còn muốn hòa mình vào chung một hội với những kẻ đó. Không phải vì hám lợi, càng không phải để trả thù, mà đơn giản là vì thế giới đó không phù hợp với cô ấy nữa rồi.

Z bước vào một thế giới mới với các mối quan hệ ở tầng lớp cao. Chủ đề mà mọi người trong đó nói đến không phải là những chuyện vặt nơi công sở, không phải những bộ phim đình đám đang thịnh hành, mà là làm thế nào để đưa bản thân lên một tầm cao hơn, làm thế nào để đầu tư có lãi, làm sao để nâng cao hiệu quả lãnh đạo…

Ngày nọ, Z hỏi tôi: “Này, cô biết vì sao tôi và cô lại trở nên khá thân thiết vậy không?”

Tôi khịt khịt mũi đáp: “Vì nhân phẩm tôi không tệ chăng?”

Cô ấy phì cười, trả lời: “Lấy đâu ra! Là vì khi đó làm gì có ai thèm nói chuyện với tôi, chỉ có mình cô chịu để mắt tới tôi thôi, tôi chẳng còn lựa chọn nào khác nên mới đành chơi với cô vậy!”

Tôi trừng mắt vài giây, Z gửi cho tôi mấy tấm ảnh. Trong ảnh là ngôi biệt thự tráng lệ mà cô ấy mới mua, phía trước là một khoảnh sân nho nhỏ, còn cô ấy đang thảnh thơi ngồi trên ghế, vừa phơi nắng vừa đọc sách.

Nhìn dáng vẻ thoải mái của Z, tôi lại có chút cảm khái. Kỳ thực năm đó khởi điểm của mọi người không hơn kém nhau là bao, vậy

mà bao năm trôi qua, sự chênh lệch khoảng cách đã rõ ràng đến vậy rồi.

Có người đã ngồi lên cương vị quản lý, lương hằng năm mấy trăm nghìn, thậm chí tới hàng triệu. Trong khi đó, có người bao lâu nay vẫn giậm chân tại chỗ, đều đều mỗi tháng cầm vài nghìn tiền lương, ngày ngày quanh quẩn vừa buôn chuyện nhà cửa chồng con, vừa thầm nhiếc cấp trên không chịu trao cơ hội cho mình.

Ví dụ như San San. Thực ra học lực của cô ta vốn cao hơn Z, bề ngoài cũng ưa nhìn hơn Z vài phần, thế nhưng đến nay vẫn đứng nguyên tại vị trí ban đầu, làm những công việc cơ bản nhất.

Thấy con đường công danh của Z ngày một rộng mở, San San cũng âm thầm sốt ruột, muốn theo chân Z tìm đến một khởi đầu mới. Tiếc thay, cô ta đã chìm quá sâu và quá lâu vào thế giới của những kẻ thấp kém kia, sau cùng bị gộp chung một nhóm, đeo chung một nhãn với họ. Trong mắt cấp trên, cô ta cũng giống họ, chỉ là một nhóm người làm những công việc sơ đẳng nhất, ngày ngày tám nhảm chuyện ăn mặc phấn son, đàm tiếu săm soi lãnh đạo. Cả năng lực lẫn lề lối làm việc đều đã sớm bị coi nhẹ từ lâu, cấp trên tự nhiên sẽ không suy xét tới cô ta mỗi khi trao cơ hội cho nhân viên nữa. Điều này trở thành nút thắt lớn nhất trên con đường phát triển của cô ta. Cuối cùng, tự nhận thấy bản thân vô vọng, cô ta đành loại bỏ suy tính vươn lên, để rồi cứ thế an ổn chấp nhận ở lại trong môi trường đó, với những mối quan hệ đó.

Khi mới bước ra xã hội, điều phức tạp nhất chúng ta phải đối mặt chính là những mối quan hệ mà ta tiếp xúc thường ngày. Lúc ấy, cảnh giới lẫn đẳng cấp của bản thân đều chẳng bằng ai, muốn hòa nhập vào loại tập thể như trên kỳ thực vô cùng đơn giản, tất cả những gì bạn cần làm là hành động y như mọi người xung quanh. Tuy nhiên, người có tầm nhìn xa tuyệt đối sẽ không lãng phí thời gian ở mãi tại nơi đó. Chuyện hòa hợp với tập thể hay không thật sự không quan trọng đến thế, mà nâng tầm và hoàn thiện bản thân mới là điều cần chú trọng nhất.

Con người bạn như thế nào sẽ quyết định việc bạn bị hấp dẫn bởi một tập thể ra sao. Nếu một tập thể không dung nạp bạn, điều đó có nghĩa là bạn không thuộc về thế giới của những con người ấy. Nếu thế giới của những kẻ thấp kém không hoan nghênh bạn, vậy bạn càng nên lấy đó làm mừng, chần chừ gì mà không nỗ lực tìm kiếm một thế giới ở đẳng cấp cao hơn?

Đàn ông càng sẵn sàng cho đi vì bạn sẽ càng không thể rời xa bạn

Nửa đêm, khi tôi và ông xã đang ngủ say, từ bên ngoài bỗng có tiếng gào khóc xé ruột xé gan vọng tới. Tôi giật mình ngồi bật dậy trên giường, lay lay ông xã nằm bên cạnh: "Anh, có phải có tiếng con gái khóc không nhỉ?"

Ông xã nửa tỉnh nửa mê đáp: "Em nằm mơ đấy thôi!" Tôi lại đặt lưng xuống, nhưng tiếng gào khóc càng thêm dữ dội thê lương, xé tan màn đêm tĩnh mịch. Âm thanh ấy cứ văng vẳng mơ hồ, ma mị như thần như quỷ. Cơn buồn ngủ nơi mí mắt tôi cũng bị cuốn sạch chỉ trong chốc lát.

Lúc này, ông xã dường như cảm thấy không phải là tôi nằm mơ nữa, liền khẽ giọng lẩm bẩm: "Chắc là vợ chồng cãi nhau đấy. Quan lớn cũng khó quản chuyện nhà[1], thôi ngủ đi!"

[1] Cách nói của người Trung Quốc, ý nói chuyện gia đình là vô cùng phức tạp.

Tôi lại thở dài một hơi, tay càng siết chặt mép chăn. Cứ tưởng người phụ nữ kia chỉ khóc thêm chút nữa rồi sẽ dừng lại, nào ngờ âm thanh càng lúc càng dữ dội bội phần, rấm rứt mãi không hết. Ông xã tôi cũng không tài nào ngủ được nữa, cuối cùng cả hai cùng đi ra ngoài xem thế nào.

Người phụ nữ không ở trong nhà mà ngồi khóc trên ghế ngoài sân, chẳng trách tiếng khóc lại rõ ràng đến thế. Khi chúng tôi tới, chị ta đã khóc được chừng nửa tiếng đồng hồ.

Xung quanh chị, những người đến xem cứ đông dần, tò mò muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà đêm hôm khuya khoắt lại than khóc đến mức ấy.

Một dì có tuổi vừa đưa khăn giấy cho chị vừa vỗ về hỏi chuyện. Từ câu trả lời ngập ngừng ngắt quãng trong tiếng nấc, mọi người cũng đại khái hiểu được toàn bộ sự tình.

Năm nay chị bốn mươi tuổi, hiền dịu đảm đang, mười sáu năm trước được gả cho người chồng hiện tại. Gia đình chồng điều kiện rất tốt, chỉ có điều gã chồng được cha mẹ cưng chiều đến mức lười biếng. Trước khi cưới, mẹ chồng kéo tay chị nói nhỏ: "Con trai tôi ngoại trừ đi học ra chưa từng phải động tay vào việc gì. Từ trước tới nay, tất cả mọi việc đều do tôi lo toan cả. Sau này về làm dâu, cô cũng phải chăm sóc tốt cho nó. Trách nhiệm lớn nhất của người phụ nữ chính là vun vén gia đình, hầu chồng dạy con."

Chị không cảm thấy những lời đó của mẹ chồng có gì thiếu thỏa đáng, bởi ngay cả khi ở nhà mẹ đẻ, chị cũng được dạy dỗ như vậy: phải thật dịu dàng hiền lương, phải biết cần cù chịu khó, phải biết chăm lo thật tốt cho gia đình.

Thế là, chị tiếp thu lời dạy từ mẹ chồng, bắt đầu chuỗi ngày tháng lấy việc chăm chồng chăm con làm lẽ sống, thấm thoắt cũng đã mười sáu năm trôi qua.

Ngay ngày đầu tiên sau lễ cưới, chị đã ôm đồm tất cả việc nhà, gắng học cách nấu món tủ của mẹ chồng, điều chỉnh mọi bữa ăn cho phù hợp khẩu vị của chồng.

Song song với đó, chị cũng đi làm. Ở cơ quan, vị trí của chị không được xem trọng, còn đối với chị thì chỉ cần đáp ứng đủ yêu cầu của công việc hiện tại, ổn định mà vững chắc là được rồi.

Chị tự thấy bản thân là một người phụ nữ bình phàm như bao người khác, cho rằng không gì hợp với mình hơn một cuộc sống lặng lẽ yên ổn như vậy.

Đối với cha mẹ chồng, chị luôn ngoan ngoãn hiếu thuận. Gia đình chồng tuy không đến mức yêu thương chị như con gái ruột, nhưng cũng coi như có vài phần hài lòng. Mẹ chồng thường bóng gió với chị rằng: "Con gái thời nay được cha mẹ chiều quá đâm ra hư hỏng, tay chân biếng nhác, tính tình hung hăng, đợi đến khi cưới chồng rồi mới biết nếm mùi khổ. Phụ nữ ấy mà, phải được như con dâu nhà mình mới tốt."

Đối với chị, đây chính là lời tán thưởng đẹp đẽ nhất mà mẹ chồng dành cho mình. Chị coi đó như lời cổ vũ, càng không ngừng nỗ lực để đáp ứng yêu cầu của mẹ chồng.

Về sau, chị sinh được một bé trai, thằng bé lại đặc biệt hay khóc hay quấy. Mẹ chồng tuy yêu mến cháu nội, nhưng trong tâm lại càng thương xót con trai hằng đêm ngủ không ngon giấc. Vậy là cứ đến nửa đêm, chị lại một mình bế con ra ngoài phòng khách, đi đi lại lại, hát ru cho con ngủ, nhiều lần như vậy chị ngả mình thiếp đi trên sô pha, còn gã chồng thì đêm nào cũng ngủ say như chết đến tận khi trời sáng.

Đứa bé dần dần lớn lên, nhan sắc chị theo năm tháng cũng tiều tụy đi không ít, nhưng chị không để tâm. Chị cứ tưởng gã chồng cũng không coi trọng chuyện đó, dù sao tất cả là vì chị đã toàn tâm toàn ý hy sinh cho gia đình này thôi mà.

Chị nghĩ, nếu cuộc sống cứ tiếp diễn như bây giờ, được cùng chồng cùng con, bình đạm an yên tới già thì còn hạnh phúc nào lớn hơn nữa?

Ngặt nỗi đời không như mơ, từ năm ngoái gã chồng bắt đầu có người phụ nữ khác. Chị đau khổ cùng cực, nhưng tính cách của chị đã định trước sẽ không thể quyết đoán mà dứt áo rời đi. Mẹ chồng lại rỉ tai chị rằng đàn ông làm gì có ai không trăng hoa, nó chỉ là nhất thời bị cám dỗ mê hoặc, đợi khi hết hứng thú sẽ nhận ra vợ mình vẫn là tốt nhất. Con cứ chăm sóc nó thật chu đáo, rồi nó sẽ nhìn thấy tấm lòng của con.

Không còn cách nào khác, chị đành tiếp tục đối xử tốt với chồng, chẳng những thế còn ân cần hơn trước gấp bội, hy vọng chồng quay đầu trở về. Nghiệt ngã thay, thứ mà chị nhận về sau tháng ngày đợi chờ không phải là sự hồi tâm chuyển ý, mà là yêu cầu ly hôn từ gã chồng. Sau đó, hắn ta đã tuyệt tình bỏ chị mà đi.

Niềm tin cuối cùng khiến chị gắng gượng cũng tan thành tro bụi, cảm tưởng như cả thế giới trong phút chốc bỗng dưng sụp đổ. Chị gào khóc trong uất nghẹn, không biết nên đi đâu về đâu, cuối cùng mới thành ra cảnh tượng thê lương thảm thiết như đêm nay.

Mọi người túm lại an ủi chị, ai cũng lên tiếng chỉ trích gã chồng. Nhìn bộ dạng chị khóc đến sắp lả đi, trong tôi cũng gợn lên chút thương cảm, chỉ là bên cạnh đó còn vài phần chua xót không thể nói thành lời.

Tôi không nhớ rõ từng có bao nhiêu người chia sẻ với tôi rằng họ đã hy sinh nhiều thế nào cho gia đình mình. Từng chút từng chút, việc lớn việc nhỏ, ẩn chứa trong đó là hoài niệm, là tình yêu, và cũng là đau thương.

Vốn dĩ họ cho rằng sự dốc lòng hy sinh và cả trái tim chân thành của mình sẽ đổi lấy được những yêu thương, những dịu dàng từ chồng, hoặc dù không phải vậy đi nữa, thì ít nhất họ cũng có được niềm cảm kích và trân trọng từ đối phương. Thế nhưng rốt cuộc, sự thật và mong ước lại cách nhau quá xa, thứ mà họ nhận về chẳng gì khác ngoài những vết cứa vô tình sâu hoắm nơi trái tim và sự ruồng rẫy như một món đồ đến lúc cần vứt bỏ.

Họ không hiểu vì lẽ gì mà người đàn ông của họ lại biến thành kẻ lạnh lùng, vô tình và cứng đầu đến thế, để rồi kết cục, họ cũng chỉ đành uất hận mà chụp lên đầu đối phương hai chữ "gã tồi".

Dù vậy, các cô gái của tôi ơi, những điều đó tuy đúng là thiếu sót trong nhân cách của người đàn ông thật, nhưng xét từ góc độ tâm lý, sự thay đổi cảm xúc kia lại không hề khó lý giải.

Trong tình yêu, việc bạn chỉ biết một lòng hy sinh không những làm lệch trạng thái tương hỗ cân bằng từ hai phía, mà còn chặn đứng con đường để đối phương học cách trao đi. Như vậy, kết cục đến bước đường này hoàn toàn không khó đoán.

Lấy vài ví dụ như sau:

Cùng một ngôi nhà, nhưng khi là ngôi nhà do người khác trang hoàng rồi mời bạn vào ở, so với ngôi nhà do chính bạn bỏ công sức, tỉ mỉ chăm chút như chim yến xây tổ mới có được, bạn sẽ dành tình cảm sâu đậm hơn cho ngôi nhà nào?

Cùng là con của bạn, nhưng là khi được người khác nuôi dạy trưởng thành rồi đưa tới gặp bạn, so với việc bạn tự tay chăm bẵm, trút từng giọt sữa, bón từng miếng cơm, tự tay bồng bế dỗ dành, tự tay dìu dắt và nhìn con từng ngày khôn lớn, trường hợp nào sẽ lưu lại trong bạn những kỷ niệm khó phai hơn?

Tương tự, trong hôn nhân, khi bạn mỗi ngày xây đắp, vun vén hy sinh, so với khi bạn chỉ ngồi không hưởng thụ, trường hợp nào bạn sẽ muốn nâng niu, trân trọng tổ ấm hơn?

Bạn hãy tin rằng: trên đời này, người đàn ông càng sẵn sàng cho đi vì bạn, sẽ càng không thể rời xa bạn dễ dàng.

Nhớ ngày trước, lúc mới nhận được chứng nhận tác giả[1] của WeChat, những bài viết của tôi đã xuất hiện thêm chức năng "tán dương", nhưng tôi vẫn luôn không sử dụng đến nó.

[1] Một chức năng dành cho những tài khoản cộng đồng trên WeChat,

trong đó, chủ nhân của bài viết có thể nhận được ký hiệu chứng nhận tác giả nếu đáp ứng đủ một số yêu cầu nhất định, ký hiệu này xuất hiện dưới tiêu đề bài viết, theo sau đó là thời gian đăng bài, tên tác giả và tên tài khoản cộng đồng của tác giả ấy.

Thứ nhất, vì mong muốn ban đầu của tôi khi chấp bút chỉ đơn giản là bài viết của mình được nhiều người yêu thích, còn việc có được tán dương hay không kỳ thực tôi không để tâm tới. Thứ hai, vốn dĩ bài viết của tôi vẫn là miễn phí, bỗng dưng mở chức năng "tán dương" chỉ e sẽ khiến độc giả bị áp lực tâm lý hơn.

Sau này, trong một lần trò chuyện cùng cậu bạn, cậu ta mới hỏi tôi: "Cậu cũng nhận được chứng nhận tác giả lâu rồi, chẳng lẽ vẫn chưa được cấp thêm chức năng 'tán dương' hả? Có phải hệ thống bị sai sót ở đâu rồi không?"

Tôi đáp: "Không phải, 'tán dương' có từ lâu rồi, chỉ là tôi không dùng đến thôi."

Cậu ta thắc mắc tại sao tôi lại không dùng đến nó, tôi chỉ giải thích rằng tôi có lý do của riêng mình, cậu ta liền tiếp lời với vẻ nghiêm túc: "Thật không ngờ, trong chuyện thấu hiểu tâm lý con người mà Văn Tình cậu cũng có lúc phạm phải sai lầm cơ đấy. Cậu không muốn ép buộc người khác phải tán dương bài viết của mình, muốn họ hoàn toàn là tự nguyện, nhưng đối với những độc giả thấy đồng cảm với điều cậu viết thì đây có thể là cách họ thể hiện sự cổ vũ dành cho cậu đấy. Cậu hãy cứ tin rằng những độc giả để lại nhiều hồi đáp nhất, những độc giả dành ra nhiều lời 'tán dương' nhất mới chính là người vĩnh viễn ủng hộ cậu, là người tự nguyện ở bên cậu thật sự."

Tôi như được khai sáng đầu óc, thì ra trước đây tôi nghĩ ngợi quá nhiều rồi, những thứ mà một ai đó bỏ ra vì bạn, chẳng phải bản thân nó vốn đã là lời khẳng định về sự yêu mến họ dành tặng bạn đó sao? Tôi càng yêu mến bạn thì sẽ càng muốn làm gì đó cho bạn, mà càng trao cho bạn nhiều, tình cảm của tôi lại càng đậm sâu.

Bởi vì, người không thích bạn sẽ không làm gì vì bạn cả, họ chỉ dùng sự miễn cưỡng để đối đãi với bạn thôi.

Đặc điểm này qua thời gian sẽ được bộc lộ rõ ràng hơn. Nhưng những kẻ sẵn sàng vì một quan điểm nào đó mà buông lời sát thương người khác thì họ vốn chẳng bao giờ chịu tán dương ai, cũng chẳng chịu chấp nhận việc "có qua có lại" đâu. Sự hồi đáp duy nhất của họ chỉ là những câu mạt sát chửi rủa mà thôi.

Các cô gái à, đọc đến đây, bạn liệu có hiểu được rằng: càng là người sẵn sàng chịu thiệt vì bạn, sẽ càng không thể rời xa bạn. Dù có ngày phải nói lời ly biệt, anh ta cũng không thể không nhớ về những kỷ niệm đẹp đẽ giữa hai người, sẽ không đến mức đối xử với bạn vô tình bạc bẽo.

Còn kẻ luôn không chịu cho đi vì bạn, không những có thể bỏ rơi bạn bất cứ lúc nào, mà khi buông tay cũng sẽ chẳng ngần ngại mà để lộ bộ mặt nhân cách tồi tệ nhất.

“Mẹ chồng không chịu giúp tôi bế cháu, tôi việc gì phải hiếu thuận với bà?”

Mẹ chồng và tôi sống ở hai thành phố khác nhau, thường thì khoảng một, hai tháng vợ chồng chúng tôi về thăm bà một lần. Khi tôi đến cuối thai kỳ, ông xã thấy đi xe về nhà nội vừa vất vả lại lâu la, hơn nữa mẹ chồng tôi cũng sợ trên đường xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cuối cùng mọi người quyết định vì tình trạng đặc thù nên đối đãi cũng phải đặc biệt, nếu chúng tôi không thể về thăm cũng không vấn đề gì.

Song cứ nghĩ đến chuyện làm con mà vài tháng không thăm hỏi cha mẹ được một lần, tôi đoán chắc hẳn ông bà cũng sốt ruột, thế là tôi bàn với ông xã để anh đi thăm nhà nội một mình.

Sau khi thăm nhà nội trở về, ông xã liền nói với tôi: “Mẹ khen em hết lời đấy, nào là em thoải mái rộng lượng, suy nghĩ thấu tình đạt lý, lời nào em nói ra mẹ cũng thấy lọt tai cả.”

Tôi có chút mông lung, hỏi lại anh: “Em không đi mà, nói gì với mẹ được chứ?”

Anh đáp: “Mấy lời em nói vào lần trước mình tới thăm ông bà đấy, mẹ bảo những điều đó mẹ thấy rất có lý.”

Tôi rà soát lại trí nhớ một lượt. Thời gian đầu mang thai vì cơ thể mệt mỏi, thai nhi không ổn định nên bác sĩ có dặn tôi cần ở nhà nghỉ ngơi, đến khi thai được khoảng bốn, năm tháng, tình hình dần ổn định hơn, tôi mới cùng ông xã đi thăm cha mẹ chồng được.

Nghe tin tôi có em bé, hai ông bà tỏ ra vô cùng phấn khởi, hỏi hết chuyện nọ đến chuyện kia, chúng tôi cũng vui vẻ trả lời. Mẹ chồng bưng đĩa hoa quả vừa mời tôi ăn vừa dặn dò: “Dù đã qua khoảng

thời gian đầu mang thai, nhưng con vẫn nên cẩn thận. Tính ra thì khoảng tháng Giêng sẽ sinh nhỉ, chỉ là cha mẹ cũng đã già, không cách nào giúp con bế cháu, chắc con phải vất vả một thời gian rồi."

Tôi vội đáp: "Em bé là do con sinh ra thì tất nhiên con phải có trách nhiệm tự nuôi nấng chứ. Cha mẹ tuổi đã cao, không cần lo lắng cho chúng con nữa, chỉ cần ăn ngon ngủ tốt sống vui là được, muốn đi đâu chơi, muốn có cái gì cũng đừng tiếc tiền. Cha mẹ cứ khỏe mạnh, không bệnh không tật, ấy đã là phúc phần lớn nhất của chúng con rồi."

Nghe vậy, mẹ chồng tôi cười rất tươi. Trên đường về, ông xã còn trêu đùa: "Xem em kìa, mẹ bị em dỗ dành đến mức vui như vớ được vàng ấy."

Tôi lập tức đính chính: "Em có dỗ mẹ đâu, em toàn nói thật lòng mà. Ngay từ đầu em đã không có ý định nhờ ông bà chăm cháu rồi, đấy là việc của lớp trẻ chúng mình.

Hơn nữa bà nói rất đúng, bà tuổi cao sức yếu, làm sao chăm được cháu nữa, nhỡ mà đổ bệnh ra đó, người chịu khổ chẳng phải chúng mình thì là ai?"

Ông xã không nhịn được châm chọc: "Mẹ đang lấy chuyện tuổi cao ra làm cái cớ đấy, kể cả nếu còn chưa già đi nữa, mẹ cũng không giúp mình trông cháu đâu. Cách đây nhiều năm mẹ đã nói với anh rồi, rằng sau này mẹ sẽ không chăm cháu giúp anh, mẹ muốn được hưởng thụ cuộc sống tuổi xế chiều của mình, được cùng các chị em tụ tập chơi bài, chứ không muốn đã qua hơn nửa đời người mà còn phải khổ."

Tôi đáp lại: "Vậy cũng tốt chứ sao. Ông bà đã tất bật cả một đời rồi, về già muốn hưởng thụ cuộc sống của mình cũng là lẽ đương nhiên."

Ông xã hớn hở nói: "Ghê, em cũng nghĩ được như vậy cơ đấy. Anh thấy nhiều người chỉ nghe đến chuyện mẹ chồng không chịu chăm con giúp mình thì lập tức trở mặt, suy nghĩ đại loại như 'Mẹ không giúp con chăm cháu, về sau mẹ già rồi đừng mong chờ con hiếu thuận' ấy."

Đúng vậy, việc mẹ chồng có chăm cháu nội hay không dường như đã trở thành nguyên nhân hàng đầu gây ra mâu thuẫn giữa mẹ chồng và nàng dâu. Rất nhiều cuộc hôn nhân cũng vì lý do này mà trở nên nặng nề, căng thẳng.

Bạn học F của tôi là một điển hình trong số đó. Mới hôm qua cô ta vừa đăng một bài viết trên mạng, hỏi mọi người rằng nếu mẹ chồng không giúp con dâu chăm cháu, liệu có phải con dâu cũng chẳng cần báo hiếu lúc mẹ chồng về già hay không?

Cha mẹ chồng của F đều là công nhân nghỉ hưu. Ba năm trước, F sinh một bé trai, mẹ đẻ của F lúc này đang bận trông cháu nội, không cách nào đến chăm sóc F, cuối cùng mẹ chồng là người lên chăm sóc cô sau khi sinh.

F không bực dọc gì với mẹ đẻ, trong suy nghĩ của cô, làm mẹ thì vẫn nên chăm lo cho con trai trước tiên, điều này chẳng có gì phải bàn cãi. Bởi vậy, F cảm thấy con mình nên giao cho mẹ chồng trông giúp, như vậy hai nhà mới đều được bình đẳng.

Thế nhưng, sau khi F qua thời gian ở cữ, mẹ chồng cũng không ở lại thêm nữa. Điều này khiến F cực kỳ không vui, liền giục chồng đi nói chuyện với mẹ xem có lên chăm cháu tiếp được không. F cho rằng dù sao ông bà cũng nghỉ hưu rồi, chẳng có việc gì làm, vậy thì ngày ngày chăm cháu, chơi đùa cùng cháu chẳng phải là rất tốt sao? Tuổi già cũng không đến mức quá cô quạnh.

Kết quả, anh chồng trở về trong bộ dạng bất lực, nói hai ông bà không muốn chăm cháu, cảm thấy bản thân tuổi cao sức yếu, đã qua cả một đời lao lực rồi, đến lúc nghỉ hưu chỉ muốn được cùng những người bạn cũ, cùng anh chị em thân thiết thuở xưa tụ họp sum vầy, con cháu có phúc của con cháu, hơn nữa hai thế hệ cùng chăm một đứa trẻ dễ làm nảy sinh mâu thuẫn trong gia đình, ông bà không muốn can thiệp. Nếu có lúc nào con trai và con dâu thật sự có việc bất khả kháng, ông bà rất sẵn lòng giúp chăm cháu vài ba ngày, nhưng bảo chăm cháu một thời gian dài thì ông bà không đồng ý.

Nghe vậy, F tức giận vô cùng, cảm thấy cha mẹ chồng thật quá sức lạnh lùng, vô tâm. Nhìn xung quanh làm gì có nhà nào mà ông bà không chịu trông cháu cơ chứ? Trừ phi tình trạng sức khỏe không cho phép, còn nếu ông bà vẫn mạnh khỏe bình thường, cả ngày rảnh rang, vậy tại sao lại không thể giúp con mình chăm cháu đây?

Nhưng ông bà đã dứt khoát vậy rồi, F cũng không cách nào thay đổi.

Thế là F phát tiết lên đầu chồng: "Được, tôi tự chăm con tôi, nhưng tôi nói trước, bây giờ mẹ anh không chịu trông cháu, về sau mẹ

anh già rồi cũng đừng hy vọng gì vào tôi. Tôi chưa từng ăn bát cơm nào từ tay mẹ anh, chưa từng uống giọt nước nào từ tay mẹ anh, thì tôi đây cũng không có cái nghĩa vụ ấy!"

Lúc đó, chồng F không nói lại câu nào, chỉ lẳng lặng cúi đầu.

F nén cơn giận, tự chăm con, cho đến năm nay đứa bé đã đủ điều kiện gửi trẻ, cô ta cũng coi như được giải thoát phần nào.

Cũng trong thời gian đó, mẹ chồng F lâm bệnh nặng phải vào viện điều trị, tình hình vô cùng nghiêm trọng. Sau khi biết tin, F hoàn toàn không cảm thấy sốt sắng, thậm chí còn có chút khoái cảm vì trả được thù, cô thầm nghĩ: Ngày đó bà không chịu giúp tôi trông nom thằng bé, bây giờ già yếu bệnh tật rồi hả? Vậy thì tôi cũng không đến trông nom bà đấy.

Khi nghe chồng báo tin mẹ nằm viện, F chỉ lạnh lùng buông một câu: "Ngày đó mẹ anh xử sự thế nào anh cũng biết rồi đấy. Tôi nói trước, bà bệnh là việc của bà, tôi sẽ không bỏ tiền ra, cũng sẽ không tốn sức lo cho bà đâu."

Anh chồng nghe những lời này thì bừng bừng lửa giận, quát lên rằng dù gì bà cũng là mẹ chồng đấy, nhưng F cũng không chịu yếu thế mà nạt lại: "Đúng, là mẹ anh, chứ không phải mẹ tôi, cho nên anh thích thì tự đi mà chăm!"

Anh chồng hậm hực đập cửa rồi bỏ đi.

Lương hưu của hai ông bà không cao, lần này bệnh nặng, phải tốn nhiều tiền, bác sĩ nói nếu muốn điều trị còn phải tốn thêm không ít chi phí nữa. Bởi thế hai ông bà quyết định sẽ không thuê người chăm nom để tiết kiệm hết sức có thể. Cứ như vậy, ngày ngày ông ở viện chăm bà, còn chồng F cứ mỗi chiều tan sở lại tới viện đổi ca cho ông.

F hoàn toàn không cảm thấy mình sai. Cô cho rằng dù không đích thân vào viện nhưng ít nhất mình cũng đâu có cản chồng báo hiếu mẹ cha. Trong suy nghĩ của cô ta thì như vậy đã là quá đủ thấu tình đạt lý rồi.

Tuy nhiên, thái độ của chồng lại khiến F bực bội, kể từ ngày anh đập cửa bỏ đi ấy, anh đã chẳng còn đoái hoài gì đến cô nữa, ngoài những chuyện bắt buộc phải nói ra thì một câu anh cũng không thèm mở miệng. Tình cảm giữa hai người dường như đã rơi xuống tận điểm đóng băng rồi.

Chuyện là vậy, nên F mới đăng lên mạng hỏi mọi người, nếu mẹ chồng không chịu chăm cháu thì cô có nghĩa vụ phải phụng dưỡng mẹ chồng hay không.

Bên dưới, rất nhiều người trả lời với nội dung như sau: "Nếu mẹ chồng đã không trông cháu thì cô cũng chẳng có nghĩa vụ phải chăm bà ta làm gì, dù sao đó cũng có phải người đã nuôi dưỡng cô đâu."

Nhìn thấy quá nhiều nàng dâu đứng về phía quan điểm của cô gái này, tôi bất giác rùng mình. Thế bây giờ tôi sinh con trai, toàn tâm nuôi nấng nó nên người, rồi đến lúc nó cưới vợ đẻ con, chắc hẳn tôi lại phải có trách nhiệm thay vợ chồng nhà nó chăm cháu nữa nhỉ? Bằng không, đợi khi tôi già yếu, chúng nó sẽ lấy chuyện tôi không chăm cháu ra để mà vặc lại: Mẹ không chịu chăm con của con, dựa vào đâu mà đòi con phải hiếu thuận?

Nếu cả đời này vốn dĩ chẳng giây phút nào tôi được sống cho bản thân, thì rốt cuộc tôi sống để làm gì? Thật sự mới nghĩ thôi đã bủn rủn chân tay rồi!

Tôi không có ý lên án F. Đứng trên lập trường của F, quả đúng là mẹ chồng không từng nuôi nấng cô ta thật, dùng cách nói của F thì chính là cô ta chưa từng ăn một bát cơm từ tay bà, chưa từng uống một giọt nước từ tay bà, nếu không phải có chồng là sợi dây kết nối, cô ta và bà đã chẳng liên quan gì đến nhau. Pháp luật cũng không quy định con dâu bắt buộc phải hiếu thuận với mẹ chồng.

Song trên thực tế, thứ quan trọng nhất chi phối cuộc sống của chúng ta thường không phải pháp luật mà là luân lý đạo đức. Con dâu tuy xét theo pháp luật không có nghĩa vụ phụng dưỡng mẹ chồng, nhưng xét về góc độ tình nghĩa thì đó là việc nên làm.

Đương nhiên, như vậy không có nghĩa là dù cha mẹ chồng có đòi hỏi quá đáng cỡ nào, con trai con dâu vẫn phải ngoan ngoãn báo trọn nhị thập tứ hiếu.

Chúng ta không thể phủ nhận rằng đại đa số gia đình đều thuộc tầng lớp phổ thông, mức thu nhập không cho phép họ thuê bảo mẫu trông bé hoặc đến trung tâm hậu sản. Mặt khác, phụ nữ trong thời gian mang thai và sau sinh lại cần người nhà bên cạnh chăm nom nhất. Nếu lúc này vợ chồng nhờ cậy ông bà giúp đỡ, với điều kiện sức khỏe và thời gian cho phép nhưng ông bà vẫn không màng quan tâm, vậy thì đổi lại là cô gái nào cũng sẽ cảm thấy thất vọng, trong lòng họ sẽ nhớ mãi sự lạnh nhạt ấy. Con dâu và cha

mẹ chồng vốn dĩ không cùng máu mủ, tất cả tình cảm đều dựa trên cách cư xử sau khi kết hôn. Trong lúc cần được giúp đỡ nhất mà cha mẹ chồng lại lạnh lùng cự tuyệt thì con dâu sao có thể gạt đi hiềm khích mà tiếp tục hiếu thảo đây, suy cho cùng, họ cũng là người, có phải là thần là Phật đâu.

Luật pháp không quy định việc mẹ chồng trông cháu giúp con trai con dâu, cũng như không ép buộc con dâu phải hiếu kính cha mẹ chồng, cả hai đều thuộc phạm trù đạo đức con người cả. Sống trên đời ai cũng có lúc cần bàn tay giúp đỡ của người khác. Cha mẹ chồng dù không có nghĩa vụ phải chăm cháu, nhưng trong trường hợp con trai con dâu đã không có điều kiện kinh tế lại gặp thời điểm khó khăn, ông bà cũng nên giúp đỡ một phần trong phạm vi có thể, như vậy mới là hành xử của những người trong một nhà.

Còn thân làm con dâu cũng cần hiểu rõ giới hạn, ví dụ như trường hợp nhà F. Khách quan mà nói thì cha mẹ chồng của cô ấy hoàn toàn không làm gì sai cả, thời gian sau khi F sinh cháu, mẹ chồng đã góp một tay chia sẻ gánh nặng rồi. Tuy hai ông bà từ chối yêu cầu chăm cháu trong thời gian dài nhưng cũng thể hiện được rằng, lúc F gặp khó khăn, ông bà có thể chăm cháu vài ngày.

Đối với cha mẹ chồng, giúp con giúp cháu như vậy đã là đủ rồi. Còn đối với thế hệ đi sau, thật lòng không nên đòi hỏi quá đáng, không nên cướp đi ngày tháng an nhàn tuổi già của ông bà, càng không thể dựa vào việc này mà áp chế, ra điều kiện với họ.

Chỉ có ngoại lệ thế này, giả sử cha mẹ chồng từ xưa tới nay đều không chút quan tâm tới tổ ấm nhỏ của bạn, chồng bạn lại đối xử chẳng ra gì với cha mẹ vợ, vậy thì tôi ủng hộ việc bạn chẳng cần hiếu thuận với cha mẹ anh ta làm gì, bởi cả gia đình nhà họ vốn dĩ không xứng để bạn phải hao tâm tổn sức.

Tựu trung lại, căn cứ để bạn giữ trọn chữ hiếu với gia đình chồng không nằm ở việc cha mẹ chồng có giúp bạn trông cháu hay không, mà nằm ở cách gia đình chồng đối xử với bạn và cha mẹ bạn tốt hay không.

Lấy ví dụ như tôi, kể cả khi mẹ chồng không muốn đến chăm sóc tôi sau sinh, cũng không đến giúp tôi chăm bé, nhưng suy cho cùng bà vẫn là người đã sinh ra và nuôi nấng ông xã tôi thành người, bà đã làm trọn trách nhiệm của bản thân, không cần phải giúp chúng tôi thêm nữa. Lý do tôi luôn mang lòng hiếu kính bà thứ nhất là bởi bà là người đã sinh ra ông xã nhà tôi, thứ hai là bởi ông xã tôi cũng luôn tôn trọng tôi và cư xử phải phép với cha mẹ

vợ. Theo tôi, đây mới chính là điểm cốt yếu quyết định cách báo hiếu của con dâu dành cho cha mẹ chồng, chứ hoàn toàn không liên quan đến chuyện trông cháu.

Rất nhiều cô gái bị nhầm lẫn tai hại, cái luận điệu "Bà không chăm cháu thì dựa vào đâu mà bắt tôi phải hiếu thuận bà" nghe qua thì có vẻ hợp lý đấy, nhưng thực chất lại chẳng ra làm sao hết.

Nếu như cách suy nghĩ này trở thành quan niệm chung, vậy chẳng phải tất cả người già đều không được có cuộc sống của mình, còn tất cả bậc cha mẹ đều có thể đùn đẩy trách nhiệm nuôi con cho thế hệ đi trước hay sao? Đó không phải bước tiến của xã hội, mà là một sự thụt lùi, tất yếu chỉ dẫn đến càng nhiều vấn nạn trong giáo dục và trong cuộc sống gia đình mà thôi.

Khi bạn trưởng thành, sẽ chẳng ai kiểm soát được cuộc sống của bạn nữa

Vài năm trở lại đây, tôi ngày càng đồng tình với câu nói: Tâm tính quyết định vận mệnh. Hầu như cuộc sống mà mỗi người phụ nữ phải trải qua đều được quyết định dựa trên chính con người bên trong họ.

Khi nhận được yêu cầu giúp đỡ từ một vị độc giả tên Tiểu Hoành, cảm giác thấm thía câu nói ấy trong tôi lại càng thêm mạnh mẽ.

Tiểu Hoành là một trong những độc giả dõi theo tôi từ lâu. Sáng nay cô ấy nói rằng, khi đọc mấy bài viết gần đây của tôi, cô ấy càng ý thức được việc độc lập về kinh tế đối với một người phụ nữ có tầm quan trọng thế nào. Trong khi đó, cuộc sống thực tại thì lại trái ngược với những gì cô ấy mong đợi.

Tiểu Hoành là một người vợ toàn thời gian. Trước khi kết hôn, cô ấy cũng từng làm công việc tài vụ, thu nhập không cao nhưng bản tính vốn không tiêu xài phung phí, nên chí ít cũng có thể tự nuôi sống bản thân. Về sau có con rồi, chồng Tiểu Hoành muốn vợ chuyên tâm chăm nom nhà cửa con cái nên bảo cô ấy nghỉ việc.

Ban đầu cuộc sống cũng không đến nỗi nào, Tiểu Hoành có thời gian bên con hằng ngày, được hưởng niềm hạnh phúc khi nhìn con từng bước khôn lớn, tiền chi tiêu trong nhà cũng được chồng đáp ứng đầy đủ.

Về sau, gã chồng được thăng chức, thu nhập cao hơn hẳn, mặc dù trên phương diện kinh tế không để vợ phải thiếu thốn gì, nhưng tính tình thì ngày càng cục cằn khó chịu, thậm chí bảo thủ đến mức đã nói một là tuyệt không có hai, chỉ cần vợ có chút ý định phản kháng, hắn sẽ ngay lập tức buông ra những lời vô cùng khó

nghe: “Cái nhà này là do tôi nuôi, cả cô lẫn con được ăn ngon mặc đẹp rồi, còn bất mãn cái gì nữa? Tôi thấy cô đúng là không biết đủ, ngoài kia có bao nhiêu phụ nữ mơ được như cô đấy, đừng có mà được voi đòi tiên!”

Khi con đã lớn hơn một chút, Tiểu Hoành cũng từng đề cập với chồng ý định quay trở lại công tác, nhưng thứ cô ấy nhận lại chỉ là cái nhìn khinh miệt từ chồng: “Làm cái gì? Cô bây giờ thì tìm được việc gì nên hồn? Lương một tháng không nổi hai nghìn tệ, chẳng thà ở nhà dọn dẹp, chăm con cho tốt còn hơn! Sau này đừng nhắc chuyện đi làm nữa.”

Từ đó cho đến khi đứa bé lên lớp một, cô ấy vẫn chỉ ru rú ở nhà, bởi gã chồng thích cảm giác về đến nhà là được cơm bưng nước rót tận nơi. Nếu cô ấy đi làm rồi, hắn sẽ không thể hưởng thụ cảm giác ấy nữa.

Cô ấy hỏi tôi nên làm gì để độc lập về kinh tế, nghe vậy tôi có hơi bực mình. Chuyện này cũng phải hỏi sao? Ra ngoài kiếm tiền chứ còn gì nữa!

Tôi đoán trước cô ấy nhất định sẽ trả lời rằng chồng không đồng ý đâu. Và cô ấy nói ra câu này thật. Nghe xong tôi cũng chẳng muốn tiếp tục khuyên nhủ nữa, nói thêm chỉ phí thời gian thôi.

Một người bạn khác, là fan cứng của tôi từ lúc tôi mới mở tài khoản cộng đồng, không bao giờ bỏ lỡ dù chỉ một bài tôi viết. Cô ấy than thở rằng chuyện hôn nhân của mình quá xui xẻo, chỉ có những bài viết của tôi mới cho cô ấy được dũng khí, mới tạm thời giúp trái tim cô ấy tìm thấy một khoảng lặng yên bình.

Tôi lại chỉ cảm thấy chuyện đó như một sự thất bại, vì dù đã dõi theo những điều tôi viết suốt hơn hai năm trời, vậy mà cuộc sống của cô ấy vẫn chẳng có chút biến chuyển.

Từ lâu, cô ấy đã chẳng hề giấu giếm mà chia sẻ với tôi toàn bộ chuyện gia đình mình.

Hai vợ chồng vốn là đồng nghiệp. Vì công ty không cho phép cả vợ và chồng cùng làm trong một đơn vị, thành ra người có chức vị và đãi ngộ thấp hơn là cô ấy đã lựa chọn bỏ việc rồi tìm một công việc khác để làm.

Về sau, công ty chồng cô ấy không ngừng phát đạt, quy mô ngày càng được mở rộng, anh ta lại là nhân viên lâu năm nên công ty cũng tỏ ra hậu đãi người tài, giao cho anh ta quản lý một phòng

ban nhỏ.

Năm đó, công ty đón một đoàn nữ thực tập sinh tới làm việc. Phòng anh ta phải hướng dẫn ba người, một trong số đó ngoại hình xinh đẹp đáng yêu, miệng lưỡi ngon ngọt, lại biết cách lấy lòng người khác, rất nhanh chóng đã độc chiếm được sự chú ý của anh ta.

Trước đây người vợ cũng từng làm ở công ty đó nên vẫn giữ liên lạc với không ít đồng nghiệp cũ. Sớm nghe được tin đồn không hay, cô ấy liền hỏi chồng rốt cuộc là chuyện gì. Song anh ta một mực phủ nhận, phân bua rằng đó là những lời vô căn cứ, vu oan giá họa.

Sau đó, cô ấy vô tình nhìn thấy trong điện thoại anh ta ảnh chụp hai người đi chơi với nhau, ngoài ra còn có những tin nhắn chuyện trò thân mật đến nhức mắt.

Cô ấy ném những bằng chứng này ra trước mặt chồng. Sau vài giây hốt hoảng, cuối cùng anh ta cũng thừa nhận, đồng thời thề thốt sẽ cắt đứt với cô gái kia, còn giải thích vì làm cùng công ty nên không dám quyết liệt đoạn tình, mong cô ấy cho thời gian để anh ta chấm dứt tất cả.

Vậy mà hai năm trôi qua, hai người họ vẫn chưa hoàn toàn cắt đứt quan hệ, chỉ là qua lại một cách lén lút, cẩn trọng hơn, cứ cách một thời gian ngắn cô ấy lại tìm ra được một dấu vết ngoại tình mới.

Cứ như vậy cho đến khi không thể chịu đựng thêm nữa, cô ấy đành đề nghị ly hôn, kết quả anh ta không chấp nhận, nói trước nay chưa từng nghĩ đến chuyện ly hôn, còn cô gái kia sớm muộn cũng phải lập gia đình, hiện tại họ đã rất ít liên hệ với nhau rồi.

Mấy năm nay, cô ấy đã đề nghị ly hôn đến vài chục lần, nhưng đối phương khăng khăng không chịu, mặt khác vẫn tiếp tục trêu hoa ghẹo nguyệt bên ngoài.

Vậy mà, vấn đề cô ấy muốn nhờ tôi tư vấn mãi vẫn chỉ quanh đi quẩn lại một câu: Tôi muốn ly hôn mà anh ta không chịu, phải làm sao bây giờ?

Tôi thực lòng không còn đủ nhẫn nại với cái suy nghĩ này nữa. Anh ta không đồng ý ly hôn thì không ly hôn nổi sao? Vậy anh ta lăng nhăng bên ngoài đã được sự đồng ý từ cô chưa? Chẳng phải cô cũng không cho phép à? Không cho phép mà anh ta vẫn tiếp

tục ngoại tình kia kìa! Chuyện ly hôn cũng thế thôi, anh ta không chịu thì nhờ pháp luật can thiệp, nếu đã thật sự muốn ly hôn thì chuyện này có thành vấn đề gì!

Có lẽ do tính cách không giống nhau, rất nhiều cô gái lưỡng lự dây dưa mãi, một chuyện rõ ràng đơn giản đến vậy mà coi nó phức tạp lên, cứ như trời sắp sập đến nơi rồi không bằng.

Cùng một rắc rối, nếu rơi vào người có tính cách quyết đoán, có thể chỉ trong vài ngày họ đã giải quyết được rồi, nhưng đối với những người phụ nữ giống như cô bạn tôi thì đến vài năm chưa chắc họ đã thoát ra nổi, cầu trợ hết lần này đến lần khác. Khi bạn khuyên nhủ cần phải làm gì mới tốt, thì họ lại cho rằng bạn đứng nói chuyện thì sao thấy lưng đau[1], rồi vì bạn lạnh lùng, vô tình và ích kỷ, nên bạn mới giải quyết được nhanh gọn đến thế, còn họ cứ vướng mắc mãi vì nặng tình nặng nghĩa, lương thiện bao dung, cần suy nghĩ quá nhiều. Bởi thế, họ dường như vĩnh viễn chìm trong những dòng suy nghĩ vô tận và lòng oán giận vô cùng. Còn nhớ có lần đứa bạn thân thẳng thắn nói với tôi rằng: "Thật ra điều mà họ muốn cực kỳ đơn giản, tốt nhất là cậu đưa ra một phương án có thể giúp họ đạt được kết quả mà không phải đánh đổi gì. Ví dụ như phải độc lập về kinh tế, mà tốt nhất là không phụ thuộc vào gia đình, dù chồng đột nhiên thay tính đổi nết, yêu chiều vợ hết mực, tháng kiếm bộn tiền cho vợ tiêu... cũng chẳng quan trọng. Lúc ấy đối phương có không đồng ý chia tay hay ly dị đi nữa, chỉ cần mình muốn thì ai cấm cản nổi? Chúng ta sống trên thế giới này nếu làm gì cũng cần người người đồng thuận, thì cả đời này sẽ chẳng làm nổi trò trống gì hết. Người dứt khoát quyết đoán sẽ với tới hạnh phúc, còn kẻ cố chấp không chịu thay đổi sẽ mãi quẩn quanh trong mê lộ mà thôi. Cậu nhìn Lệ Mai thì biết rồi đấy!"

[1] Một câu ví von thường dùng của người Trung Quốc, ám chỉ việc xem xét câu chuyện từ góc nhìn của người ngoài cuộc, không có cảm nhận của người trong cuộc nên chỉ nói những lời sáo rỗng, thiếu thực tế.

Lệ Mai là bạn chung của chúng tôi. Sau khi tốt nghiệp đại học, cô ấy nhờ thành tích xuất sắc mà thi được vào viên chức Nhà nước, công tác ở Cục Thuế. Thời đó, có một công việc như vậy vừa dễ kiếm đối tượng yêu đương, lại vừa nhẹ nhàng mà danh giá, không biết bao nhiêu người mơ còn chẳng được.

Nhưng sau khi làm được hai năm, cô ấy cảm thấy đây không giống như công việc mình hằng mong muốn, chăm sóc sắc đẹp cho phụ nữ mới là lĩnh vực mà cô ấy thấy hứng thú nhất. Sau một

năm tìm hiểu và suy nghĩ, cô ấy nung nấu ý định bỏ công việc đang làm.

Không khác gì giẫm trúng phải mìn, vừa nghe chuyện cô ấy muốn bỏ một công việc tốt như thế để theo cái nghề chẳng có chút tiền đồ gì kia, người nhà Lệ Mai ai nấy đều nhảy dựng lên khuyên can hết lời. Nào là đừng nhất thời bồng bột, lập nghiệp đâu có dễ dàng thế, mười người thì phải đến chín người thất bại ê chề; nào là không tưởng tượng nổi gian khổ khi khởi nghiệp đâu, trong khi đi làm văn phòng thì sung sướng bao nhiêu, mưa không tới mặt nắng chẳng tới đầu, làm thế này có khác nào muốn tìm đường chết?

Về sau thấy Lệ Mai không chịu nghe, mọi người bắt đầu chuyển từ khuyên nhủ sang dọa dẫm: nếu cô ấy vẫn nhất mực làm theo ý mình, đừng mong gia đình sẽ giúp đỡ dù chỉ một xu, sau này cũng đừng đặt chân vào cái nhà này nữa.

Lệ Mai không quan tâm mấy chuyện đó, vẫn quyết định bỏ việc đúng theo kế hoạch của mình, cô ấy thuê một căn phòng giá rẻ, nhỏ bé chật chội ngay trong khu vực mình sinh sống.

Cho đến nay đã mười năm trôi qua, cô ấy hiện có trong tay ba cơ sở thẩm mỹ cao cấp, hơn nữa còn không ngừng mở rộng quy mô.

Nhắc đến thành công của Lệ Mai, rất nhiều người tỏ lòng ngưỡng mộ với việc cô ấy có thể theo đuổi công việc yêu thích của mình. Người ta khâm phục sự kiên định và dũng cảm của cô ấy năm nào, nhưng bên cạnh đó cũng có người chua xót ngán ngẩm: "Cô ấy bây giờ thành công rồi thì đương nhiên ngày xưa chọn gì chẳng đúng, còn giả như cô ấy thất bại thì sao?"

Tôi cũng từng hỏi Lệ Mai câu này, đó là khi chúng tôi ngồi trong phòng làm việc của cô ấy, căn phòng trang nhã lịch sự, từ cửa sổ nhìn xuống dưới là những tòa văn phòng, tất cả đều tuyệt đẹp như mơ.

Lệ Mai cười nói: "Làm bất cứ việc gì đều có hai khả năng: thành công hoặc thất bại, mình cũng không thể đảm bảo bản thân nhất định thành công. Kể cả bây giờ vẫn thế, không biết chừng một ngày nào đó, mọi thứ mình đang nắm trong tay sẽ tan thành mây khói chỉ trong khoảnh khắc. Có những người chỉ muốn sống trong 'chiếc hòm bảo hiểm', luôn an toàn, luôn né tránh rủi ro, nhưng cũng chính vì thiếu va chạm mà những rủi ro họ phải đối mặt trong cuộc sống lại nghiêm trọng hơn rất nhiều. Nếu như mình

thất bại, mình sẽ tổng kết thành bài học, làm lại từ đầu. Dù thế nào đi nữa, cuộc sống sau khi trưởng thành mình cũng muốn được tự thân trải nghiệm."

Đúng vậy, chỉ cần là khi bạn trưởng thành, có khả năng tự lực cánh sinh thì người khác không thể kiểm soát cuộc sống của bạn nữa, bất luận là công việc, tình yêu hay nhân sinh, bạn hoàn toàn có thể tiến lên dựa vào ý chí của chính mình.

99% khó khăn là do bạn tự thân chuốc lấy

Thời còn đi làm công sở, tôi từng quen biết một cô gái nọ. Chúng tôi có vài dịp hợp tác cùng nhau, nhưng chưa nổi mấy bữa tôi đã như muốn phát điên. Cung cách làm việc buông tuồng của cô ta quả thực tôi mới thấy lần đầu trong đời.

Công ty cô ta là một trong những nhà quảng cáo của chúng tôi, quy mô cũng không hẳn là lớn. Mỗi năm số tiền hợp tác quảng cáo vào khoảng vài triệu nhân dân tệ, chúng tôi thường phân theo quý để thanh toán cho họ. Quy định của công ty tôi là nhận được hóa đơn rồi mới tiến hành chuyển khoản thanh toán, thường thì trong tháng thanh toán, đối tác sẽ xuất hóa đơn trước để gửi cho bên tôi. Kiểu gì thì so với bên chuyển tiền, bên nhận tiền vẫn là những người sốt ruột hơn.

Lần nọ, Tổng Giám đốc công ty họ tới thăm chúng tôi, sau một hồi trò chuyện hỏi han, ông ta liền cười hỏi tôi rằng tại sao đã quá hẹn mấy ngày rồi mà phía tôi vẫn chưa thanh toán, liệu có phải nhầm lẫn gì rồi không.

Tôi cũng không giấu giếm mà đáp lời: “Sau khi Quý công ty xuất hóa đơn thì tôi mới có thể gửi đề xuất thanh toán tới bộ phận Tài vụ được, nhưng đợi mãi vẫn không thấy phía ông gửi hóa đơn tới, tôi cũng nhắc hai lần rồi.”

Ông ta có chút bất ngờ, hỏi rằng chẳng lẽ hóa đơn chưa tới nơi hay sao? Chẳng trách ông ta lại nghi ngờ, đến tôi cũng cảm thấy kỳ lạ. Theo lý mà nói, công ty của ông ta gần chúng tôi nhất, đáng lẽ gửi hóa đơn cũng phải thuận tiện nhất mới đúng. Tôi nhắc nhở hai lần đã đành, nhưng bên nhận lại chẳng tỏ ra sốt sắng chút nào, tôi mà cứ thúc giục mãi thì thành ra làm phiền người khác.

Cũng phải một tuần sau đó, phía bên kia mới gửi hóa đơn đến, tôi

hỏi cô ta tại sao không gửi sớm hơn một chút thì nhận được câu trả lời tỉnh bơ: "Công ty cô nổi tiếng là có uy tín, không bao giờ thanh toán chậm, vậy sớm hay muộn vài hôm cũng ảnh hưởng gì? Có phải không thanh toán đâu mà lo?"

Tôi không nói thêm, chỉ thầm nghĩ mình mà là sếp của cô ta thì chắc chắn đã đuổi cổ cô ta ra khỏi công ty rồi. Chuyện tiền nong kị nhất là đêm dài lắm mộng, khoản tiền lớn như thế mà cô ta cũng chẳng thèm để tâm, vậy những công việc khác còn trông cậy gì được đây?

Sau này, tôi nghe vài đồng nghiệp từng tiếp xúc với cô ta than vãn rằng họ chưa từng gặp ai thiếu trách nhiệm như thế. Mỗi dịp hợp tác hai bên, cô ta không có nổi dù chỉ một lần đúng giờ, lúc nào cũng phải giục lên giục xuống, cực kỳ ảnh hưởng đến tâm trạng và công việc của mọi người. Tôi không kìm được cảm thán, thái độ làm việc kiểu này tại sao vẫn chưa bị khai trừ cơ chứ?

Một đồng nghiệp tiết lộ cho tôi rằng cô ta là chỗ quen thân của sếp tổng, nhờ quan hệ mà được tuyển vào, làm việc thì lúc nào cũng biếng nhác. Nhiều lần đồng nghiệp không chịu nổi mà phản ánh lên cấp trên thì sếp tổng dường như lại nể mặt thân thích mà không tiện nói gì. Thế nhưng ai cũng hiểu, giữ lại loại người này thật sự là quá thiếu sáng suốt, chắc chắn ảnh hưởng không nhỏ đến thành tích và hình ảnh của công ty.

Tôi lúc này mới vỡ lẽ, chợt cảm thấy ấn tượng tốt về vị sếp tổng này đã tụt dốc không phanh. Kiểu người như cô ta căn bản không nên giữ lại, chẳng thà cho không tiền lương mà không cần đi làm, có khi công ty còn bớt chịu thiệt hơn ấy chứ!

Bởi công ty họ để lại ấn tượng quá kém nên khi họ vẫn tiếp tục chậm trễ trong việc gửi hóa đơn, tôi cũng không thèm giục nữa, dù sao người sốt ruột khi không nhận được tiền cũng là bên họ cơ mà. Thực tế là sau lần xuất hóa đơn muộn mà tôi kể trên, đợt thanh toán ngay sau đó vẫn chẳng khá khẩm hơn chút nào.

Đầu năm tiếp theo, người làm việc cùng tôi đã là một cô gái khác, cô ấy nói từ giờ công việc này sẽ do cô ấy phụ trách, mong được tôi giúp đỡ.

Chẳng ngờ, quý đầu tiên vẫn chưa kết thúc mà cô ấy đã sớm gửi hóa đơn cho tôi rồi. Cũng vì hôm đó khá rảnh rang nên chúng tôi có nói chuyện phiếm một chút, tôi thuận miệng hỏi dò: "Người phụ trách trước của cô đâu?"

Cô ấy trả lời là đã bị đuổi việc rồi, do sếp đích thân đuổi sau khi nhận được phản ánh của toàn thể nhân viên. Hóa ra người phải chịu đựng sự bức bối này nhất không phải tôi, mà là chính những đồng nghiệp ngày ngày cùng chung "mái nhà" với cô ta.

Nghe nói mẹ cô ta là chị họ của sếp tổng, nghĩa là cô ta gọi sếp bằng "cậu họ". Thấy cô ta sau khi có con thì nhàn rỗi không có gì làm, đứa con lại đi học tiểu học rồi, bà ấy bèn nhờ cậy em trai họ của mình sắp xếp một công việc cho con gái. Sếp tổng thường ngày vẫn coi trọng quan hệ thân thích nên đã để cô ta làm nhân viên hành chính trong công ty mình.

Mấy ngày đầu, thái độ làm việc của cô ta không đến nỗi nào, không rõ là do nhân viên mới hay do được mẹ dặn dò bảo ban từ trước. Nhưng về sau, càng ngày cô ta càng nghênh ngang, tác phong làm việc thì lề mề chậm chạp. Có những việc rõ ràng chỉ cần hoàn thành trong vài phút, vậy mà cứ phải để người khác nhắc đến ba lần cô ta mới chịu bắt tay làm. Còn có những việc là một hệ thống tuần tự các khâu, chỉ cần cô ta chậm trễ không chịu làm, thì những khâu khác cũng chẳng còn cách nào ngoài chờ đợi.

Lắm lúc tình thế cấp bách, người khác đành phải cùng cô ta làm thêm giờ. Không những vậy, xin nghỉ và tự tiện ra ngoài trong giờ làm càng là thói quen thường thấy của cô ta, lý do thì nào con có chuyện, nào nhà có biến... Gọi điện thì chẳng bao giờ liên lạc được, thế mà cô ta lại chẳng cảm thấy có vấn đề gì. Tất cả mọi người đều ngầm khó chịu, chỉ là ngại người thân của sếp nên rốt cuộc vẫn đành mắt nhắm mắt mở cho qua.

Bởi vậy, trong một thời gian rất dài, sếp tổng không hề hay biết về biểu hiện trong công việc của cô ta. Nhưng con giun xéo lắm cũng quằn, khi thành tích công việc bị sụt giảm thì đồng nghiệp cũng không thể bao che cho cô ta được nữa, cuối cùng đành đem mọi chuyện trình bày với sếp.

Lúc này ông ta vẫn nghĩ đến quan hệ thân thích, không tiện nặng lời phê bình mà chỉ nhẹ nhàng nhắc nhở cô ta vài câu, rồi mọi chuyện vẫn đâu vào đấy.

Dần dần, không chỉ đồng nghiệp trong công ty khó chịu với cô ta, mà đến cả đối tác cũng góp ý ngày càng nhiều, cô ta cứ mặc kệ, tiếp tục coi trời bằng vung. Bấy giờ sự bất mãn mà sếp dành cho cô ta đã lên đến đỉnh điểm. Trước Tết năm đó, ông ta nói thẳng với chị họ mình rằng bản thân thấy cháu gái không phù hợp yêu cầu, cuối năm phải xem xét lại.

Nghe vậy, mẹ cô ta chỉ nghĩ rằng em họ đang có ý nhắc nhở vài lời, bèn dặn con gái nên thể hiện mình tốt hơn.

Nào ngờ qua Tết, sếp tổng đã trực tiếp cho phòng Nhân sự thông báo tới cô ta là không cần đến làm việc nữa.

Mẹ cô ta đến công ty xin xỏ, hy vọng con gái được nhận thêm một cơ hội thứ hai, nhưng sếp tổng dứt khoát dù thế nào cũng không chấp nhận, thậm chí ông ta còn khổ sở giãi bày: "Em đã nhịn rất lâu rồi, về sau không bao giờ tuyển người thân vào làm nữa, lần này đúng là bài học nhớ đời!"

Lẽ ra sự việc chỉ nên dừng lại ở đó, nhưng khoảng hai năm sau, tôi lại nghe thấy vài đồng nghiệp bên bộ phận Tuyển dụng đưa tin rằng "cái người đó" đến xin việc ở công ty mình. Tôi nhất thời không nghĩ ra "cái người đó" mà họ nhắc là ai, tới lúc họ trả lời "Cái người mà thái độ làm việc kênh kiệu ở công ty quảng cáo kia ấy" thì tôi mới sực nhớ, bèn hỏi họ tại sao cô ta lại tới xin việc ở công ty mình.

Người đồng nghiệp này vốn nổi tiếng nhanh nhạy trong việc nắm bắt tin tức, thấy tôi hỏi vậy thì lập tức kể lại diễn biến tiếp theo của câu chuyện.

Sau khi bị công ty của người thân sa thải, mẹ cô ta tiếp tục nhờ vả người quen kiếm một công việc khác cho con gái. Cụ thể là công việc gì thì không biết, chỉ biết thói lười biếng của cô ta vẫn y như ngày nào, nên chẳng bao lâu công ty này cũng không tiếp nhận nổi cô ta.

Dù đã hai lần mất việc, cô ta vẫn có thể dựa vào chồng, thu nhập của chồng tuy không cao nhưng chỉ cần tiết kiệm một chút cũng coi như đủ sống.

Tuy nhiên, một người siêu cấp trì trệ trong công việc như vậy thì chưa chắc đã tích cực trong chuyện nhà cửa. Nghe nói cô ta ở nhà cũng lười nhác lắm. Ngày dài tháng rộng, mâu thuẫn giữa cô ta và chồng cứ chất lên thành núi. Người chồng thấy vợ mình công việc chẳng đâu vào đâu, việc nhà thì đụng gì hỏng nấy, quan trọng nhất là chuyện chăm con cũng vụng thối vụng nát, vậy mà người khác góp ý thì cứ như đàn gảy tai trâu, cuối cùng hai người giải quyết bằng cách ly dị.

Sau khi ly dị, cô ta mất đi toàn bộ chỗ dựa, cha mẹ cô ta không phải người có quyền có thế, không cách nào đáp ứng tất cả nhu cầu của cô ta. Cô ta buộc phải tự dựa vào sức mình mà kiếm sống.

Đáng tiếc, hậu quả lớn nhất mà hai lần mất việc trước để lại cho cô ta không phải là chuyện cô ta bị đuổi, mà là cô ta đã để lại ấn tượng xấu trong mắt tất cả đồng nghiệp và những người từng tiếp xúc với mình. Cô ta chỉ quanh quẩn tìm việc ở vài công ty quen thuộc trong phạm vi rất nhỏ, nhà tuyển dụng đã thừa biết thái độ làm việc của cô ta, công cuộc xin việc của cô ta cũng vì thế mà khó khăn vạn phần.

Người đồng nghiệp phòng Tuyển dụng kia còn chia sẻ với tôi: "Thật ra cô ta bây giờ đã khác xưa rồi, có vẻ nóng lòng được nhận việc lắm, cũng thể hiện tinh thần tự giác và khả năng làm tốt công việc, nhưng cứ nghĩ đến thái độ trước kia của cô ta là tôi lại không dám tuyển."

Nhớ lại khoảng thời gian vài năm làm việc với cô ta, trong đầu tôi chợt vang lên hồi chuông cảnh tỉnh. Nhiều khi chúng ta cứ tưởng lười một chút, vô trách nhiệm một chút, đủng đỉnh thư giãn một chút cũng không dẫn đến hậu quả nghiêm trọng đâu. Song sự thực là, dù mỗi việc mà chúng ta làm có thể trong giờ phút đó không gây ảnh hưởng nhiều, thậm chí một chút ảnh hưởng cũng không có, nhưng đời còn dài, đoán sao được "căn bệnh" của hôm nay đến bao giờ mới xuất hiện "di chứng"? Để rồi đến khi chúng phát tác, ngay cả một cơ hội gỡ gạc cũng vượt quá tầm tay.

Quả thực, những kẻ khoa trương như cô ta không phải quá nhiều, đa số mọi người khi gặp chuyện không vừa ý cũng chẳng đến mức hành xử quá đáng, chỉ có điều nếu cứ như thế một thời gian dài thì tác động của nó thật không thể xem thường được.

Rất nhiều người ghét việc học, ghét việc trưởng thành, bởi hai việc này đều gian khổ. Thế là họ mỗi ngày đều sống nhàn nhã biếng nhác và tự cho rằng cứ như vậy cũng không sao. Song qua một thời gian, sự khác biệt sẽ hiện lên rõ nét.

Có người ngày đêm nỗ lực mà chưa thể đổi đời, nhưng vài năm sau, khi một lần nữa đặt mình lên bàn cân cùng với người khác, họ mới phát hiện hóa ra trong vô thức bước tiến của bản thân đã nhanh hơn rất nhiều rồi.

Có người hằng ngày chỉ sống theo kiểu được chăng hay chớ, trong thời gian ngắn vẫn cảm thấy tình trạng của mình không tệ đi là bao, nhưng vài năm sau họ mới giật mình, cuộc sống càng ngày càng mệt mỏi, sự tự do và quyền lợi mà họ có thể lựa chọn cứ ngày một ít đi.

Tôi thường thấy người ta nói bản thân họ không có chuyên môn nổi bật, không có tài khoản tiết kiệm, cuộc sống ngột ngạt bế tắc, nhưng tình cảnh này có phải là kết quả của ngày một ngày hai không? Hoàn toàn không, đó là sự tích tụ của hàng năm trời. Và điều quan trọng nhất, chúng là do chính bản thân họ tự gây ra. Bởi ngàn vạn khó khăn của ngày hôm nay bắt nguồn từ từng giây từng phút lười biếng trong quá khứ.

Không ít người đổ lỗi rằng đàn ông, con cái, hôn nhân đã gây ra khốn cảnh cho mình. Kỳ thực không phải, mà 99% chúng là do chính bạn tự chuốc lấy đó thôi.

Bạn coi họ là người thân, họ coi bạn là "ngân hàng"

Trong thời gian mang bầu, tôi giao lại kênh cộng đồng và công việc kinh doanh đá quý cho trợ lý tiếp quản, còn bản thân nhiều nhất cũng chỉ họa hoằn tiếp đãi vài vị khách tới chọn mua đồ gia truyền.

Một ngày nọ, trợ lý nhắn cho tôi rằng có một vị khách đang định mua một mặt đá giá vài triệu, muốn được nói chuyện trực tiếp với tôi. Tôi đồng ý.

Thông thường, khi đối diện với những vị khách thế này, trước tiên tôi sẽ hỏi yêu cầu cụ thể từ họ, rồi dựa vào đó để đưa ra lời tư vấn phù hợp. Chẳng ngờ chị ta lại nói: "Tôi không có yêu cầu gì cả, cứ tư vấn cho tôi mặt đá mà cô thấy thích nhất là được."

Tôi lâng lâng xúc động, vị khách này đúng là quá tín nhiệm tôi rồi, đã thế tôi càng không thể phụ niềm tin nơi chị ta được, bèn trả lời: "Mua đá quý còn phụ thuộc vào cảm quan, cái tôi thích chưa chắc chị cũng thích, hay là tôi cứ chọn ra vài mẫu trước, sau đó tư vấn cho chị tiếp, chị thấy sao?"

Đối phương đáp lại: "Văn Tình, tôi biết cô có ý tốt, kỳ thực tôi không am hiểu về đá quý, hôm nay chỉ là muốn tiêu tiền mà không biết tiêu vào đâu thôi. Thường ngày tôi rất thích đọc các bài viết của cô, vì biết cô kinh doanh đá quý nên mới đến tìm. Dù sao thì bỏ tiền ra ủng hộ tác giả mà tôi yêu thích cũng còn hơn tiêu tiền vào người khác việc khác."

Tôi hơi ngạc nhiên, lẽ nào đây chính là "thổ hào" trong truyền thuyết? Vung ra mấy triệu chỉ để mua vu vơ một mặt đá quý thôi sao?

Tôi nhẹ nhàng khuyên nhủ: "Chị có tiền cũng đừng phung phí thế,

kiếm tiền đâu phải chuyện dễ. Hay là chị suy nghĩ thêm vài ngày, dẫu sao đồ vẫn còn đây, không bay đi đâu được."

Chị ta lại đáp: "Không cần đâu, hôm nay nhất định tôi phải tiêu tiền, bằng không sẽ cảm thấy có lỗi với bản thân lắm. Tôi cũng không có mấy đồ trang sức đá quý như thế này, mua một chút coi như đền đáp cho những năm tháng vất vả đã qua!"

Thấy đối phương kiên trì đến vậy, tôi cũng không tiện ngăn cản nữa. Sau khi đề xuất vài mẫu mà tôi thấy ưng nhất và cũng có giá thành hợp lý nhất, chị ta rất nhanh đã chọn được một mẫu, lập tức chuyển khoản cho tôi. Trong lúc tôi còn đang hướng dẫn cách bảo quản mặt đá kia, chị ta đã gõ gửi tôi một đoạn tâm thư dài:

Vãn Tình, chắc cô nghĩ rằng tôi thật kỳ cục phải không? Nếu đổi lại là trước đây, tôi tuyệt đối sẽ không tiêu tiền như thế, số tiền tôi chi ra cả vài năm có lẽ cũng không nhiều được bằng ngày hôm nay.

Gia đình tôi có bốn anh chị em, tôi là chị cả, dưới tôi còn có hai em trai và một em gái. Tôi chưa từng được học đại học, từ sớm đã bước vào đời kiếm kế sinh nhai, số tiền kiếm được ngoài việc đáp ứng chi phí sinh hoạt cơ bản ra, còn lại toàn bộ đều gửi về nhà cho cha mẹ chi tiêu hằng ngày và cho các em ăn học. Để họ có cuộc sống tốt hơn một chút, tôi không quản ngày đêm bạt mạng kiếm tiền, hiện tại bản thân đã mở được hai cửa hàng, thu nhập cũng coi như tạm ổn.

Tôi nuôi ba đứa em đến khi chúng tốt nghiệp đại học, việc chăm nom cuộc sống thường ngày của cha mẹ cũng do tôi phụ trách. Về sau, em trai lớn của tôi cưới vợ, cha mẹ không có đủ tiền mua đồ sính lễ cho con, tôi lại là người đứng ra lo liệu. Tương tự như vậy với đứa em trai thứ hai. Còn đến khi em gái út lấy chồng, tôi thay mặt cha mẹ chuẩn bị của hồi môn. Trong khi đó, bản thân tôi vì lo toan cho cả gia đình mà vẫn chưa một lần được mặc lên mình bộ váy cưới, tính đến nay cũng đã gần bốn mươi tuổi đầu rồi.

Một thời gian sau, mấy đứa em tất bật chuyện mua nhà mua cửa, sinh con đẻ cái, tôi lại hết mình bỏ tiền bỏ sức ra xoay xở. Trong thâm tâm tôi luôn nghĩ, tiền có là gì đáng kể đâu, người nhà mới là quan trọng nhất, chỉ cần họ được sống tốt, tôi có mệt, có vất cỡ nào cũng cam lòng. Có những khi nhìn thấy họ thành đôi thành cặp, con cái sum vầy, tôi cũng ganh tị lắm, nhưng rồi lại nghĩ nếu mình lấy chồng có thể sẽ không còn cách nào dốc hết sức mà lo cho họ được nữa. Lắm lúc tôi tự hỏi liệu có phải cuộc sống một thân một mình thế này là thích hợp với tôi nhất hay chăng?

Tôi luôn tưởng rằng anh chị em trong nhà chúng tôi vẫn coi nhau là người quan trọng nhất, nhưng ngày hôm qua có một chuyện đã xảy ra, khiến tôi đột nhiên nhận ra bản thân đã ngu muội đến mức nào.

Trước đó vài ngày, khi dạo qua trung tâm thương mại tôi có để ý đến một bộ mỹ phẩm, nhân viên vô cùng nhiệt tình cho tôi dùng thử, quả nhiên cảm giác khi dùng rất thoải mái, dễ chịu. Nghĩ đến việc bao năm nay chưa mua đồ dùng gì cho bản thân, bình thường toàn dùng tiền tiết kiệm để lo cho gia đình, tự tôi nhìn cũng thấy mình già hơn bạn bè đồng niên quá nhiều, vậy là tôi quyết định mua về bộ dưỡng da có giá gần sáu nghìn tệ ấy.

Sau một thời gian sử dụng, tôi cảm thấy dường như mình đúng là trẻ lên đôi chút, nên nhân dịp gia đình đoàn tụ ngày hôm qua, tôi hỏi mọi người xem mình có gì khác trước đây không. Ai cũng nói không cảm thấy có gì khác biệt cả, tôi đành kể chuyện đã mua một bộ dưỡng da cao cấp, bảo mọi người nhìn lại xem da dẻ có phải đẹp hơn nhiều không.

Kết quả, cha mẹ tôi lập tức sa sầm mặt, nói sáu nghìn tệ có thể mua được biết bao nhiêu đồ ăn, phụ nữ đã có tuổi rồi lại còn chưa chồng, thoa lên mặt cho ai xem? Chẳng thà gửi tiền về nhà còn hơn. Mấy đứa em cũng trách cứ tôi tiêu xài phung phí, em trai lớn nói: "Chị, từ lâu em đã muốn đổi sang xài iPhone rồi, còn chị lại vung sáu nghìn tệ mua bộ dưỡng da kia, có phải chị ấm đầu rồi không?"

Đứa em trai bé chêm vào: "Chị, đầu chị chắc là có vấn đề rồi, bộ dưỡng da tận sáu nghìn tệ mà chị cũng mua? Chúng ta còn cần dùng tiền cho nhiều việc khác nữa, chị ích kỷ quá rồi đó."

Đứa em gái út cũng không kém cạnh: "Chị, chị tiêu tiền vào chuyện vô nghĩa như thế, nếu chị đưa số tiền đó cho em, ít nhất cũng nhận lại được lòng cảm kích từ em, còn dùng lên mặt chị chẳng lẽ có thể giúp chị trẻ mãi không già hay sao?"

Khi đó tôi dường như chết lặng, tôi chỉ là dùng tiền tôi kiếm ra mua đồ tặng bản thân thôi, sao lại đến mức bị người người sỉ vả đến thế?

Nhìn bộ dạng từng người từng người họ chỉ trích mình, tôi đột nhiên thấy nực cười, hóa ra đây chính là những người trong gia đình mà tôi đã rút hết ruột gan để hy sinh cho họ. Trước đây, thái độ của họ đối với tôi tốt đẹp chẳng qua là vì tôi nhịn ăn nhịn tiêu, đưa hết tiền tôi có được cho họ, khi thấy tôi tiêu tiền vì bản thân mình, họ liền nổi đóa lên. Vậy ra trong mắt họ, tất cả tiền của tôi đáng lẽ ra phải là cho họ hưởng. Nếu họ đối tốt với tôi, tôi cũng chân thành tự nguyện dành

hết cho họ, nhưng rốt cuộc họ đã khiến tôi quá đau lòng rồi.

Bởi thế, tôi đến cơm cũng không thèm ăn đã đứng dậy đi về, còn cho họ biết sau này tôi sẽ không trợ cấp kinh tế cho họ thêm một đồng nào nữa.

Hôm nay tôi rút hết số tiền tiết kiệm mà tôi có, cứ nghĩ không biết nên tiêu chúng vào việc gì. Bao năm nay, hy sinh cho người khác dường như đã trở thành thói quen, tôi sợ về sau lại có lúc yếu lòng, bởi vậy chỉ còn nước tiêu hết đi thôi. Nếu lấy ra làm tiền đặt cọc mua nhà, họ chắc chắn sẽ tìm cách phá bĩnh, cuối cùng tôi nhớ ra chỗ cô kinh doanh đá quý. Từ hôm nay trở đi, tôi muốn tự yêu bản thân mình thật nhiều.

Tôi hỏi chị ta: "Chị vì một phút nóng giận mới làm như vậy, hay thật sự đã hạ quyết tâm vạch rõ ranh giới với những 'kẻ đào mỏ' kia?"

Chị ta trầm mặc một hồi rồi đáp: "Tôi cũng không biết nữa, nhưng thời khắc đó tôi thật lòng có suy nghĩ như vậy, chỉ là thói quen hy sinh vì người khác đã ăn sâu vào người suốt bao năm nay, không nhẫn tâm nhìn gia đình mình sống thiếu thốn, không nỡ lòng nhìn cha mẹ, anh em mình chịu khổ. Không biết đến khi họ từng người một đến gõ cửa xin giúp đỡ, tôi có lại mềm lòng không nữa. Nhưng tôi sẽ cố gắng kiên định nhất có thể."

Điều tôi lo lắng nhất chính là đây, không ít người sau khi bỏ ra quá nhiều mà bị phụ bạc, họ cũng sẽ nói lời cay đắng đấy, nhưng đối phương chỉ cần tỏ ra hối cải một chút họ sẽ lại quay đầu, chuyện này chỉ cần xảy ra một lần thôi là mọi cố gắng đều biến thành công dã tràng cả.

Hai chữ "người thân" là điểm yếu của rất nhiều người phụ nữ. Dẫu cho bao lần chịu tổn thương, bao phen bị phản bội, họ vẫn không nhẫn tâm đoạn tuyệt ân tình.

Tuy vậy, bạn nên suy nghĩ từ nhiều phía. Bạn yêu thương họ nhiều đến thế, họ có yêu thương bạn hay không? Bạn nặng tình nặng nghĩa đến vậy, họ có trân trọng bạn hay không? Nếu họ căn bản không để tâm đến bạn, thì bạn còn "không nhẫn tâm", "không nỡ lòng" làm chi nữa?

Tất nhiên tôi không có ý nói người thân mà sống lỗi với chúng ta thì vĩnh viễn không thể tha thứ, quan trọng là trước khi quyết định thứ tha, bạn nhất định phải làm rõ một điểm: đối phương là vì muốn bạn tiếp tục bỏ ra cho họ nên mới đến tìm bạn hòa giải,

hay là họ đã thật lòng thật dạ nhận thức được sự quá đáng của bản thân, muốn sửa chữa mối quan hệ với bạn? Nếu là ý đầu tiên thì dù có không nhẫn tâm đến đâu, không nỡ lòng đến thế nào, bạn đều phải ép bản thân "độc ác" một lần.

Bi kịch của phụ nữ sau khi kết hôn

Đêm trước lễ Thanh minh, tôi về nhà ngoại chơi, liền thấy cô út mặt mũi tối sầm, miệng lẩm bà lẩm bẩm phàn nàn điều gì đó không nghe rõ, ra sức xoa xoa nặn nặn một viên bột nếp, cứ như có thù oán ngàn đời với viên bột trong tay vậy.

Tôi hỏi cô cứ vân vê viên bột mãi làm gì. Cô ngẩng đầu nhìn tôi, như thể tìm được nơi để phát tiết: "Còn không phải vì ông nội cổ lỗ sĩ của cháu sao? Kêu cô làm bánh thanh đoàn tử[1], lúc tảo mộ cần dùng đến."

[1] Loại bánh truyền thống của vùng Giang Nam (Trung Quốc), thường được dùng trong lễ Thanh minh. Người ta trộn bột nếp đã xay nhuyễn với nước ép lá tương mạch thảo, tiếp theo dùng một miếng mỡ lợn nhỏ cùng ít bột đậu xanh trộn đường đặt lên vỏ để làm nhân bánh, sau đó vê tròn phần bột nếp, hấp cách thủy đến chín, cuối cùng phết một lớp dầu thực vật lên bề mặt bánh.

Tôi thuận miệng tiếp lời: "Sao phải tự làm, ngoài siêu thị đầy ra đấy, mua một ít về là được chứ ạ. Tự tay làm vừa phiền phức lại không đẹp bằng ngoài kia bán."

Cô trưng ra bộ mặt đồng cảm: "Cô cũng nói thế rồi, nhưng ông cháu nhất định không cho, bắt buộc phải là cô tự tay làm mới chịu. Ông già rồi không có việc gì làm, cô thì ngày nào cũng bận tối mặt, thế mà vẫn bắt cô đi làm bánh thanh đoàn tử. Tiền cô kiếm một ngày cũng đủ để ông mua bánh thanh đoàn tử ăn cả tháng rồi."

Những lời cô nói là sự thật, chục năm trở lại đây cô có quý nhân phù trợ, sự nghiệp lên như diều gặp gió, các mối quan hệ đều rộng mở, dưới quyền có hơn hai trăm nhân viên làm thuê, rất nhiều việc không cần tự tay động vào, cuộc sống vô cùng thoải mái,

người duy nhất mang đến rắc rối không ai khác ngoài ông nội tôi.

Ông nội cũng đã chín mươi tuổi rồi, tư tưởng bảo thủ, cực kỳ câu nệ lễ giáo phong kiến và quan niệm gia trưởng. Cha và các cô của tôi đều "được" ông dạy bảo đến mức răm rắp nghe lời, dù bên ngoài có đao to búa lớn đến đâu, trước mặt ông vẫn phải ngoan ngoãn làm theo, ông đã nói gì thì không ai dám cãi.

Đúng lúc tôi định nói gì đó thì ông bưng một bình sứ đi tới. Thấy hai cô cháu chúng tôi, mắt ông sáng lên: "Tới đây tới đây, cô cháu bận làm bánh thanh đoàn tử rồi, cháu lại đây học làm cái này đi!"

Tôi vội vàng đặt đồ trên tay xuống, chạy một mạch lên tầng: "Cháu phải đi thay giày đây, ai thích thì người đó làm đi ạ!"

Giọng ông vẳng lại từ phía sau: "Cái con bé trời đánh này, lại chạy rồi à? Ông cũng là muốn tốt cho mày, mấy thứ này về sau đều phải học làm, cứ thế rồi sớm muộn cũng bị nhà chồng cười vào mặt cho là chẳng biết làm gì cho xem, nhà chồng họ khinh cho đấy!"

Tôi quay lại đáp trả: "Thời nào rồi ông ơi? Quan niệm của ông đã lỗi thời từ lâu rồi ạ, chỉ có cô cháu nhát nên mới nghe thôi, chứ là cháu thì còn lâu!"

Những đoạn đối thoại kiểu vậy ở nhà tôi là chuyện thường thấy. Khi tôi được mười tuổi, ông đã rất muốn dạy tôi học làm mọi việc trong nhà, nhưng đúng thời gian đó thì cải cách mở cửa, chúng tôi lại ở vùng tỉnh thành thuộc duyên hải phía Nam, quan niệm trọng nam khinh nữ không quá nặng nề, việc giáo dục cả nam lẫn nữ đều được xem trọng như nhau. Hơn nữa, thành tích của tôi xưa nay đều rất tốt, người trong nhà đặt kỳ vọng lớn vào tôi, hy vọng tôi có thể đỗ vào một trường đại học danh tiếng, làm rạng danh tổ tông, muốn tôi dành nhiều thời gian cho việc học hành hơn, bởi vậy những chuyện như phải tập làm việc nhà đã được tạm thời gác lại.

Về sau, như ước nguyện, tôi đỗ vào một trường đại học có tiếng. Mỗi dịp nghỉ đông hoặc nghỉ hè về nhà, ông nội đều nhắc lại việc cũ. Nhưng lúc ấy tôi cũng đã hai mươi tuổi đầu rồi, tư tưởng và hành vi về cơ bản đã được định hình, lại được tiếp thu giáo dục đại học, đâu còn chịu tuân theo lời dạy phải trở thành "dâu thảo mẹ hiền" của ông nữa? Vì thế, bất kể ông có răn đe thế nào, quở trách ra sao, tôi vẫn chú mục vào cuốn sách, mười ngón không dính nước tháng Ba[1], mãi cho đến khi tôi xuất giá.

[1] Một câu tục ngữ của Trung Quốc, ám chỉ người sống trong sung

sướng, không phải làm việc nhà.

Nhớ ngày cưới của chúng tôi, ông nặng trĩu tâm sự mà hỏi tôi rằng: "Mày cứ biếng nhác như thế này, cái gì cũng không biết làm, lấy chồng rồi sống thế nào đây?"

Tôi chỉ đáp lại ông bốn chữ: "Cháu thuê giúp việc!" Mặc dù cuộc sống sau khi cưới của tôi tương đối dễ thở, nhưng ông nội trước sau vẫn quan niệm một người phụ nữ không làm việc nhà thì chưa phải hiền đức, mà người vợ không hiền đức thì rất dễ bị chồng bỏ, sau khi bị chồng bỏ thì gia đình nhà gái không thể cãi được gì, vì lỗi là do nhà mình dạy con không tốt. Không thể không nói rằng sự bảo thủ và tư tưởng phong kiến trong ông đã vượt xa sức tưởng tượng của chúng tôi, bất luận chúng tôi sống tốt như thế nào cũng đều không thay đổi được suy nghĩ của ông dù chỉ một chút.

Năm ngoái, khi nhà mới của chúng tôi vừa được sửa sang lại, tôi vốn cũng định mời cả nhà một bữa tân gia, nhưng do ông xã đi công tác gặp tai nạn phải tiến hành hai ca tiểu phẫu, thành ra cuối cùng chuyện ăn uống cũng bị gác lại.

Năm nay, ông nói tuổi đã cao mà chưa đến thăm nhà mới của chúng tôi nên muốn đi một lần. Chúng tôi bèn sắp xếp đón ông lên vào dịp Quốc khánh, kế hoạch cụ thể như sau: buổi sáng mọi người quây quần ở nhà chúng tôi uống nước nói chuyện, buổi trưa đặt bàn ở quán ăn ngay cạnh nhà.

Vừa nghe xong, ông đã tức khắc phản đối, kiên quyết rằng ông không đi ăn hàng, đã ở nhà chúng tôi thì phải ăn trưa tại nhà luôn. Tôi thẳng thắn nêu ý kiến: "Nhà cháu làm không nổi cho nhiều người ăn vậy đâu ạ, vừa mệt vừa phiền phức."

Các cô vội vàng chen lời: "Cứ làm theo ý ông đi, sáng sớm các cô sẽ đi chợ mua đồ, bây giờ dịch vụ nấu cỗ tại nhà đi đâu chẳng có, nếu cháu muốn thì các cô sẽ thuê họ tới giúp là được chứ gì."

Trước "tiệc tại gia" một ngày, dì giúp việc đã dọn dẹp nhà cửa gọn gàng tươm tất, tôi liền để dì ấy nghỉ vài bữa. Hôm sau, ông nội vừa bước vào cửa đã hài lòng gật gật đầu: "Nhà cũng sạch sẽ đấy, thấy mày nhác việc như thế, ông cứ tưởng mày lại biến cái nhà thành ổ chó nữa cơ!"

Cô cả tiếp lời ngay tức thì: "Cha tuổi cao rồi, đừng làm cháu nhỏ nó nghĩ ngợi nữa, chúng nó chẳng phải đang sống rất tốt đấy sao?"

Ông xã tôi vội vàng chào hỏi, thấy tôi ngồi trên sô pha ăn hoa quả, ông nội bắt đầu sai bảo: "Sao còn không đi nấu nướng đi? Ngồi đây đợi cơm tự chín à?"

Tôi trả lời không chút vòng vo: "Cháu vốn không biết nấu cơm thì vào bếp làm gì ạ? Chỉ tổ vướng chân vướng cẳng người khác thôi."

Ông giận tím mặt, quay sang nói với ông xã tôi: "Từ lúc cưới về đến giờ nó vẫn lười thế à?"

Ông xã cười xòa, nói đỡ: "Cô ấy bẩm sinh đã không thích nội trợ, mà thế mạnh của cô ấy cũng nằm ở việc khác, nếu bó buộc cô ấy ở nhà làm mấy việc dọn dẹp cơm nước thì lãng phí lắm ạ."

Ông nội lắc đầu, tỏ ra không đồng ý một chút nào với suy nghĩ của ông xã tôi. Ông nói phụ nữ dù có bản lĩnh hay tài giỏi đến đâu vẫn phải làm tốt việc nhà, hầu chồng cho tốt trước đã, nếu không thì chẳng giống phụ nữ chút nào. Tôi ngồi bên cạnh cứ chốc chốc lại trợn mắt bực dọc.

Ăn cơm xong, ông nội lại nói: "Mày đã không biết nấu cơm, thì chắc cũng phải biết rửa bát dọn dẹp chứ? Mau đi dọn đi."

Cô út thấy bộ mặt nhăn như táo tàu của tôi, bất đắc dĩ giải thích với ông: "Những việc này dì kia làm được, dì ấy làm hết mà."

Ông nội không nghe rõ bèn hỏi "dì" nào, cô út lớn tiếng đáp: "Là người giúp việc, gọi 'dì' để tỏ ý tôn trọng người ta đấy ạ."

Kết quả vừa nghe xong ông liền bực tức chỉ vào tôi mà mắng: "Con bé này mới tí tuổi đầu đã đòi tìm người phụ việc rồi? Để người lớn tuổi hầu đứa trẻ ranh thế mà nó cũng làm được à? Không sợ phúc đức tiêu tan hết hay sao hả?"

Tôi ngồi bên cạnh đã không còn biết nói gì thêm nữa, may sao cũng sắp đến lúc phải tiễn mọi người về, tôi đành thở dài thườn thượt.

Ông xã tới ngồi cạnh tôi, vui vẻ nói: "May cho em vì mấy yêu cầu khắt khe này toàn là của nhà ngoại đấy, chứ nếu mẹ chồng mà yêu cầu những thứ như thế, anh cũng không dám tưởng tượng sẽ ra sao nữa!"

Ngày hôm đó, tôi đã nghĩ rất nhiều. Mặc dù sống trong thời hiện đại, không còn quá nhiều bậc trưởng bối ra sức dạy dỗ con cháu họ phải làm một người vợ đảm đang việc nhà, nữ công gia chánh

đến mức như ông tôi nữa, thế nhưng số người mang quan điểm giáo dục sai lầm này cũng không phải ít. Nhìn chung, phụ nữ thuộc thế hệ chúng ta rất ít người được bề trên chỉ dẫn cách xử lý đúng đắn khi gặp rắc rối trong hôn nhân, mà đa phần họ được dạy rằng khi gả cho nhà chồng phải nhanh chân nhanh tay lên, phải phụng dưỡng cha mẹ chồng chu đáo, phải chăm sóc chồng cho tốt. Đối với những gia đình đó, việc giáo dục sao cho con gái trở nên nhu mì nết na, cần cù hiền hậu mới là trách nhiệm to lớn nhất của bậc làm cha làm mẹ.

Thật không ngờ, chính cách giáo dục này lại thường đẩy con gái họ vào vực sâu bất hạnh. Từ khi các cô gái còn nhỏ, cái tư tưởng phải hy sinh bản thân, phải hết lòng hết dạ mà cho đi đã bị cắm rễ vào tận xương tủy, thành ra họ không dám có "cái tôi", bởi họ nghĩ như thế là ích kỷ. Họ cũng không dám yêu thương chính mình thật nhiều, bởi họ nghĩ như vậy là tội lỗi. Lúc nào cũng phải rút hết ruột gan vì chồng vì con, chỉ có vậy mới khiến họ cảm thấy được tồn tại.

Nếu như trước đây, trong mắt người khác họ là hình mẫu cho tấm gương phụ nữ ngoan ngoãn, hiền lành, thì giờ đây trong mắt người đời họ chỉ là một nhóm người không biết truy cầu, không có cái tôi.

Họ chưa từng nghĩ đến việc sẽ làm tổn thương bất cứ ai, nhưng trong hôn nhân, người có khả năng phải chịu thương tổn lớn nhất lại chính là họ. Nhiều người cho rằng, cuộc sống của họ không êm ấm có lẽ là do số phận an bài hoặc do vận khí không tốt, song kỳ thực điều đó hoàn toàn sai lầm. Những tên đàn ông ích kỷ bạc bẽo thường thích tìm đến kiểu phụ nữ có tính cách sẵn sàng cho đi, sẵn sàng chịu thiệt; còn người đàn ông trưởng thành cơ trí lại không thích nhất là mẫu phụ nữ không có cái tôi, không thể cùng mình hòa hợp về mặt tinh thần. Bởi vậy, khả năng họ thành hôn với mẫu đàn ông ở vế trước là rất cao, kéo theo khả năng được đối tốt sau hôn nhân cũng là rất thấp.

Trên đời này, từ xưa tới nay không có chuyện càng làm nhiều việc nhà thì hôn nhân càng hạnh phúc, cũng không có chuyện càng nhẫn nhịn chịu thiệt thì hôn nhân càng vững bền. Hạnh phúc là khi người phụ nữ có cách nghĩ, kiến thức và trí tuệ độc lập. Những nhân tố này mới chính là ma lực của riêng bạn, cũng là điểm tựa đúng đắn nhất để bạn vươn tới một cuộc sống tốt đẹp hơn.

Đừng đối xử quá tốt với kiểu người này

Trong nhóm bạn thân của chúng tôi, L là người có tính tình dễ chịu nhất, đối với ai cũng hòa nhã dịu dàng, ân cần quan tâm, là hình mẫu "dâu thảo mẹ hiền" điển hình.

Cô ấy sống rất hạnh phúc, kết hôn với một anh chàng chín chắn trầm ổn, luôn chăm sóc vợ từng li từng tí. Nhưng sống trên đời không có gì hoàn hảo, dù chồng rất tốt nhưng mẹ chồng cô ấy lại cực kỳ khó chiều.

Đặc biệt là sau khi họ vừa mua nhà ra ở riêng, mẹ chồng cứ dăm ba bữa lại sang ở cùng. Đối với việc này, L trước nay vẫn không có ý kiến gì, cô ấy một lòng dành cho mẹ chồng sự biết ơn, tôn kính nhất, luôn tâm niệm sở dĩ chồng đối xử tốt với mình cũng đều là do được mẹ nuôi dạy mới thành, chỉ dựa vào đó thôi cũng đủ để cô ấy cảm thấy cần phải hiếu thuận với mẹ chồng rồi.

Vì vậy, mặc cho tính cách mẹ chồng không tốt, hầu hết thời gian cô ấy vẫn đều bỏ qua chuyện đúng sai, không muốn kỳ kèo, dùng sự bao dung lớn lao của mình để đối đãi với bà, quan trọng hơn là cô ấy không muốn chồng mình phải khó xử. Bởi thế, mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu này nhờ vào sự nhường nhịn của cô ấy cũng coi như miễn cưỡng yên ổn.

Tuy nhiên, sự nhẫn nại của con người là có giới hạn, nếu là chuyện của bản thân thì L còn có thể nhịn một chút mà bỏ qua, nhưng việc liên quan đến con mình, cô ấy chỉ nhịn được lần một lần hai rồi không cách nào nhịn thêm được nữa.

Thậm chí rất nhiều lần, mẹ chồng cố ý gây chuyện với cô ấy. Một ngày nọ khi trở về nhà, nghe thấy mẹ chồng đang kể tội với cháu rằng L không tốt ở điểm này điểm kia, cô ấy lập tức cảm thấy máu dồn lên não, không thể chịu nổi nữa. Dù đã hít thở một hơi thật

sâu, nhưng L vẫn không thể kiểm soát được cảm xúc của mình, liền lao vào giằng lấy con, vô cùng nghiêm túc mà nói với mẹ chồng: "Mẹ, thường ngày mẹ có thế nào con cũng không muốn so đo, những việc khác con có thể nhịn cho qua, nhưng những việc thế này con tuyệt đối không thể để mặc được."

Bà ta ngại ngùng lí nhí: "Mẹ cũng có nói gì đâu, chỉ trêu đùa nó một tí thôi."

L cao giọng đáp lại: "Có cả cách trêu đùa như vậy nữa sao? Nếu bây giờ con nói trước mặt cháu mẹ rằng bà nội có điểm gì không tốt thì mẹ nghe có thấy vui không? Mẹ có cảm thấy con đang trêu đùa với nó không?"

Bản tính ngang ngược ghê gớm của bà mẹ chồng trỗi dậy: "Không phải tôi chỉ nói với nó vài câu thôi sao? Cô to tiếng như thế làm gì? Đây là nhà con trai tôi, chẳng lẽ đến cả quyền tự do ngôn luận tôi cũng không có nữa hả?"

L cũng đang bừng bừng lửa giận: "Đúng, đây là nhà của con trai mẹ, cũng là nhà của con, nhưng không phải nhà của mẹ. Mẹ đến làm khách, con tôn trọng mẹ là mẹ chồng con, nhưng nếu mẹ cứ muốn phá vỡ sự tôn trọng đó, vậy về sau con không hoan nghênh mẹ tới nữa. Dù mẹ có tìm con trai mẹ để mách tội con cũng không sợ, nếu anh ấy không biết phân biệt phải trái như thế thì cuộc hôn nhân của chúng con cũng đến hồi kết là vừa."

Nói xong, L bế con trên tay, quay người đi vào phòng trong, đóng cửa cái rầm.

Vào phòng, tâm trạng dần dần bình ổn lại, L cũng thấy có chút lo lắng, không biết mẹ chồng sẽ lại thêu dệt chuyện gì đây. Trong thâm tâm, cô thật lòng không mong muốn gia đình sẽ trở nên náo loạn, thậm chí bản thân còn tự chuẩn bị tinh thần làm sao để đối mặt với chồng.

Kết quả ra sao?

Bà mẹ chồng không những không đem chuyện kể với con trai, mà mới sáng sớm hôm sau đã gõ cửa phòng L, vẻ mặt hòa hoãn hỏi cô ấy sáng nay muốn ăn gì.

L hơi ngạc nhiên. Bình thường khi cô ấy nhẹ nhàng nhã nhặn thì mẹ chồng lại làm ra vẻ trịch thượng bề trên.

Không ngờ hôm qua vừa nổi nóng, thái độ của mẹ chồng lại thay

đổi 180 độ như thế.

L cảm thấy nếu mẹ chồng đã có phần mềm mỏng hơn thì bản thân cũng nên rộng lượng một chút. Sau khi hòa giải, hai người rốt cuộc cũng có được những ngày hiếm hoi thật sự yên bình dưới một mái nhà. Vậy mà sự yên bình ấy chỉ là tạm thời.

Không bao lâu sau, bà mẹ chồng lại chứng nào tật nấy. Lần này L không còn nén giận như trước nữa. Đúng là khi đã có lần thứ nhất thì về sau người ta càng dễ dàng lặp lại hơn.

Mỗi lần L nổi giận, trong vài ngày sau đó mẹ chồng lại tỏ ra mình có lỗi. Tôi vẫn thường nghe cô ấy cảm khái: "Cậu ạ, mình cũng hy vọng được sống với mẹ chồng trong hòa bình lắm chứ. Thật ra mình không muốn nổi nóng với bà một chút nào, dù sao cũng là người đã sinh thành và nuôi dạy chồng mình, lại còn là người lớn tuổi. Chỉ cần bà đừng quá đáng, mình sẽ báo hiếu bà thật tốt. Nhưng cứ khi nào mình muốn hòa thuận với bà thì bà lại bắt đầu nổi hứng làm khó mình. Thế rồi mình nổi giận thì bà tỏ ra khách sáo quá mức. Cậu nói xem, hai bên tôn trọng nhau có phải dễ sống hơn không?"

Tôi rất hiểu cảm giác của L, vì ngay bên cạnh tôi cũng có một người thân như vậy, không phải ai khác mà chính là mẹ ruột của tôi.

Ở cuốn sách trước, tôi đã kể chi tiết về khoảng thời gian trưởng thành của bản thân, từng có một dạo tôi rất giận gia đình mình, trong đó người khiến lòng tôi nguội lạnh nhất lại chính là cha và mẹ. Nhưng dưới sự hòa giải của ông xã, rốt cuộc chúng tôi cũng làm lành, thêm nữa hai ông bà tuổi đã cao nên cũng ít nhiều thay đổi.

Vì thế, trong thâm tâm tôi luôn mong được bù đắp cho cha mẹ tốt nhất có thể, để họ có được những tháng ngày vãn niên an ổn, yên bình.

Nhưng, giữa mơ ước và hiện thực luôn là một khoảng cách xa vời.

Lần đó, tôi mời cả đại gia đình nhà ngoại ăn cơm. Khi mẹ đang múc canh, tôi trông thấy trên cổ tay bà đeo chuỗi vòng rất quen nên hỏi: "Chuỗi vòng này mẹ có từ đâu thế ạ?"

Bà đáp: "Lấy từ chỗ con đấy, thấy con để bên ngoài nên mẹ lấy đeo luôn."

Tôi hơi bực: “Trước khi mẹ lấy sao không hỏi con một câu?”

Bà thong thả đáp: “Tự con để bên ngoài đấy chứ, hơn nữa mẹ cũng không thấy con đeo. Dù sao con cũng bán đá quý, trang sức đầy ra đấy thôi.”

Một chuỗi vòng tất nhiên không phải vấn đề gì to tát, chỉ là tôi cực kỳ không thích ai đó tự lấy đồ của mình khi chưa được đồng ý, điều này khiến tôi cảm giác như bị người khác xâm phạm quyền riêng tư vậy. Dù chính tôi là người để chuỗi vòng ra ngoài, nhưng từ đầu tới cuối nó vẫn được đặt ở chỗ của riêng nó, không hỏi mà tự lấy tức là không tôn trọng tôi.

Tôi nói với mẹ bằng vẻ mặt nghiêm túc: “Nếu mẹ thích cái gì, con đều có thể mua tặng mẹ, nhưng mẹ không thể trực tiếp mang đồ của con đi mà chưa hỏi qua ý kiến con được.”

Nghe vậy, mẹ ấp úng nói mẹ biết rồi.

Quả nhiên, một thời gian sau mẹ không còn mượn tôi thứ gì nữa. Tôi thử đứng ở vị thế của mẹ mà ngẫm lại mới thấy, có vẻ như mẹ cảm thấy bị tổn thương rồi. Điều làm tôi không vui là mẹ không hỏi gì tôi trước khi lấy đồ, vậy mà dường như mẹ cho rằng tôi so đo tính toán với mẹ đến cả một chuỗi vòng tay.

Nghĩ vậy, tôi liền mua tặng mẹ một chuỗi dây chuyền. Thời gian ấy tôi cũng thường xuyên mua đồ tặng mẹ, mẹ có vẻ vui lắm, nhưng rất nhanh sau đó tôi lại như muốn phát điên lần nữa.

Một lần nọ, để chuẩn bị cho cuộc hẹn với bạn, tôi đã chọn một chiếc váy dự tiệc đơn giản, định bụng kết hợp với chiếc khăn lụa màu phớt vàng thì quá chuẩn, tuy nhiên tìm đi tìm lại vẫn không thấy khăn đâu.

Không rõ vì sao lúc đó tôi lại nghĩ đến mẹ, bèn gọi điện hỏi mẹ có cầm không. Mẹ vô tư thừa nhận, nói mấy ngày trước đi ăn cưới không có đồ phối phù hợp, lại thấy chiếc khăn của tôi trông cũng không tồi nên lấy dùng tạm, đợi sau này mẹ sẽ trả lại.

Tôi tức đến mức không nói nên lời. Tôi bị mắc chứng cuồng sạch sẽ với những đồ như y phục, trang sức, chỉ cần bị người khác dùng qua là tôi không còn muốn mang lên mình nữa, và điều làm tôi phiền não nhất vẫn chính là mẹ không được sự đồng ý của tôi mà đã lấy nó đi mất.

Tôi ca thán với ông xã một hồi, anh hỏi lại: “Thế sao em không giữ

đồ của mình cẩn thận ấy?" Tôi càng ức chế đáp: "Chẳng lẽ bình thường ở nhà em cũng phải khóa cửa phòng lại? Rồi lúc em không có nhà lại phải nhắc chị giúp việc đừng cho mẹ em vào phòng? Vấn đề mấu chốt không phải ở em, mà là ở mẹ em, mẹ không hiểu cách tôn trọng và giới hạn giữa người và người."

Lần ấy, tôi và mẹ có to tiếng với nhau, tôi nhớ rõ ràng đã nhắc mẹ đừng tự ý dùng đồ của tôi nữa, bằng không đừng trách sao tôi nổi cáu. Thực ra những lời như thế trước đây tôi vẫn thường nói với mẹ rồi, nhưng khi nói bằng giọng dịu dàng hòa nhã thì mẹ lại chẳng cho vào tai, cứ phải đến lúc cơn giận của tôi lên tới cực điểm, mẹ mới không chọc tôi tức điên nữa.

Bây giờ mẹ rất ít khi động vào đồ của tôi, nếu thích cái gì thì sẽ hỏi tôi trước. Để có được kết quả hôm nay, tôi đã phải phát tiết không biết bao nhiêu lần đấy!

Thật lòng mà nói tôi cũng từng rất bức bách. Có trời đất làm chứng, tôi hy vọng biết bao được sống cùng mẹ một cách hòa thuận thoải mái, mẹ con thấu hiểu lẫn nhau, chứ hoàn toàn không phải sống trong những trận tranh cãi đến đỏ mặt tía tai ấy. Vì suy cho cùng cãi cọ luôn ảnh hưởng đến tâm lý cả hai bên và những người xung quanh nữa.

Không phải tôi chưa từng thử cố gắng thấu hiểu, chỉ là nó vô tác dụng mà thôi.

Về sau tôi dần dần tỏ tường, trên đời này có nhiều người về tuổi tác thì trưởng thành nhưng về tâm trí lại quá trẻ con. Tôi không có ý nói con người họ không tốt, chỉ là họ không đủ chín chắn trong suy nghĩ để có thể giải quyết gọn ghẽ mọi vấn đề.

Khi bạn mềm mỏng họ sẽ coi là dễ thương lượng, chỉ cần bạn vẫn tỏ ra khách khí thì họ còn cảm thấy chưa chạm đến giới hạn chịu đựng của bạn, nên sẽ tiếp tục coi nhẹ lời bạn nói. Chỉ đến khi bạn thật sự phát hỏa, họ mới ý thức được bạn đã nổi giận thật rồi mà kìm hãm bản thân và xoa dịu bạn.

Chẳng thế mà rất nhiều cô gái tìm tới tôi chia sẻ rằng, càng đối xử tốt với chồng thì chồng lại càng như vương như tướng mà tự tung tự tác, đến khi không nhịn được nổi trận lôi đình thì anh ta mới ngoan ngoãn biết điều. Thật ra những người đàn ông này đều thuộc kiểu người tôi nói phía trên cả.

Chúng ta từ bé đã được dạy phải tử tế với người khác, nhưng khi trưởng thành mới phát hiện ra rằng quy tắc này không phải với ai

cũng áp dụng được. Chỉ khi đối phương là người chín chắn trầm ổn, bạn mới có thể đối xử với họ như vậy, mới có thể xây dựng một mối quan hệ lành mạnh mà trong đó hai bên thấu hiểu lẫn nhau. Đây là điều không thể thiết lập được với những người chưa trưởng thành trong suy nghĩ.

Khi bạn đối xử với anh ta quá tốt, đối phương thường có xu hướng được đà lấn tới, dùng mọi cách để khiêu khích giới hạn cuối cùng nơi bạn; ngược lại, nếu bạn thi thoảng tỏ rõ sự bất bình của mình, đối phương tự nhiên cũng không dám hành xử quá đáng.

Vậy nên, đối với những người có tính cách khác nhau, chúng ta cũng nên có những cách hành xử khác nhau, tuy trong lòng không muốn nhưng đó là cách duy nhất để bạn có được sự yên bình.

Thế nào mới là sự hiếu thuận đúng nghĩa?

Đợt tôi về quê làm thủ tục trước khi sinh, cháu trai tôi muốn ăn một loại kẹo mà chỉ ở siêu thị rất xa mới bán. Dù ngại đi xa nhưng trước sự nài nỉ không ngừng của thằng bé, tôi cũng đành dẫn cháu đi mua.

Sau một hồi để mặc cho thằng bé chọn mua những loại quà vặt mình thích, chúng tôi ra quầy thu ngân để tính tiền.

Trong lúc tôi còn đang cúi đầu tìm tiền trong ví, một giọng nói ngập ngừng cất lên: "Cậu là Tình Tình phải không?"

Tôi ngẩng mặt lên. Một người phụ nữ trung niên đang nhìn tôi chăm chú, đôi mắt người này trông khá quen, nhưng tôi nhất thời không thể nhớ nổi là ai. Tôi ra sức lục tìm trong trí nhớ. Là họ hàng? Hàng xóm? Có vẻ đúng, mà cũng hình như sai.

Tôi chỉ còn cách cười trừ đáp lại: "Vâng, nhìn chị quen quá, nhưng trí nhớ của tôi lại không tốt lắm, chị là?"

Cô ấy cười, nụ cười còn ngượng ngập hơn của tôi: "Không phải trí nhớ cậu không tốt, mà có khi là mình thay đổi nhiều quá đấy. Chúng ta từng là bạn học!"

Hai chữ "bạn học" bỗng lóe sáng trong đầu tôi, tôi lập tức nhận ra cô ấy là ai. Nhưng trước đó có nằm mơ tôi cũng không ngờ người đứng trước mặt tôi lại là bạn học, chẳng trách tôi không thể nhớ nổi.

Vì nếu đã là bạn học thì chắc hẳn tuổi tác của chúng tôi cũng ngang nhau, vậy mà người phụ nữ này trông như chẳng kém mẹ tôi bao nhiêu tuổi, thành ra tôi mới không kịp nhận ra.

Cô ấy nhìn qua phía cháu tôi, cất giọng hỏi: “Đây là con trai cậu à?”

Tôi lắc đầu cười: “Đây là cháu trai của mình, con mình còn chưa sinh ra cơ!”

Là bạn cũ lâu ngày gặp lại nên chúng tôi trò chuyện quên cả thời gian. Cô ấy nói: “Kể từ sau lần họp lớp năm ấy, bọn mình không gặp nhau luôn nhỉ? Nghe nói bây giờ cậu vừa viết sách vừa kinh doanh đá quý, lại còn được gả về Hàng Châu rồi phải không?”

Tôi đáp: “Ông xã mình đúng là người Hàng Châu thật, nhưng chúng mình không sống ở đó, với cả nơi làm việc của anh ấy cũng không phải Hàng Châu. Còn cậu? Mấy năm nay vẫn tốt chứ?”

Vừa dứt câu tôi đã hối hận ngay lập tức. Một người phụ nữ nếu sống hạnh phúc, được người chồng yêu thương thì sao có vẻ bề ngoài phai tàn nhanh vậy được?

Quả nhiên cô ấy thở dài thườn thượt: “Không cậu ạ, mấy năm nay mình vẫn luôn mắc kẹt trong tình trạng không biết ly hôn được hay không, cũng không biết bao giờ mới chấm dứt nổi. Haiz, làm người thật vô vị!”

Dường như thường ngày không có ai để dốc bầu tâm sự nên lúc gặp tôi cô ấy liền tỏ ra rất muốn được chia sẻ. Thấy cháu trai đang ngồi một bên mải mê ăn quà vặt mà không có ý định đòi về, tôi cũng ngồi lại nói chuyện cùng cô ấy thêm chốc lát.

Từ giờ tôi sẽ gọi cô ấy là Dương Dương.

Dương Dương từ sau khi tốt nghiệp cấp hai đã không đi học văn hóa tiếp nữa mà chuyển sang học nghề, sau đó mở một tiệm may nhỏ, thu nhập cũng không tồi.

Cô ấy là người kết hôn sớm nhất trong số bạn học chúng tôi. Qua giới thiệu, cô ấy quen rồi cưới một chàng trai làm nghề sửa xe khi mới chưa đầy hai mươi tuổi. Hai người dựa vào sự khéo léo của đôi tay mà kiếm sống, nhìn vậy chứ thu nhập của họ cũng khá cao so với nhân viên công sở. Nếu họ cứ ổn định như thế, tôi tin chắc dù không thể đại phú đại quý thì cũng là ấm no đủ đầy.

Vài năm đầu họ sống khá tốt, hai người không những mua được nhà mà còn mua thêm được một cửa tiệm nhỏ, bình thường cho khách thuê rồi dùng số tiền đó để trang trải chi tiêu trong gia đình.

Quãng thời gian đó, cuộc sống của họ còn sung túc hơn nhiều người. Chỉ có điều, lòng tham của con người có bao giờ là hữu hạn. Khi trong tay có chút tiền, chồng Dương Dương liền cảm thấy nghề sửa xe chẳng kiếm được bao nhiêu, hơn nữa lại quá khổ nhọc, thế là anh ta góp vốn làm ăn cùng người khác.

Kết quả tiền về chẳng được bao nhiêu, lương tâm con người còn trở nên vẩn đục.

Làm ăn không thể thiếu tiệc tùng, gã chồng bắt đầu hay về muộn, thường xuyên về nhà trong tình trạng say bí tỉ. Mặc cho Dương Dương khuyên nhủ, mong anh ta về nhà sớm, anh ta vẫn hung tợn đáp trả: "Chuyện của đàn ông, đàn bà đừng có xen vào!"

Về sau, việc làm ăn của anh ta bị người hãm hại, không những phải dồn hết tiền hai vợ chồng tích góp bao lâu để giải quyết, mà đến cả cửa hàng nhỏ cũng phải mang ra thế chấp.

Dương Dương lòng đau như dao cắt, tiền mua cửa hàng đều là do hai vợ chồng nhịn ăn nhịn tiêu bao lâu mới dành dụm được, vậy mà chỉ trong vài tháng đã tan thành mây khói, sự thật cay đắng này sao có thể dễ dàng chấp nhận được đây?

Là một người phụ nữ thông tuệ, cô ấy hiểu rằng tiền dù sao cũng không lấy lại được, chỉ cần cả nhà ở bên nhau là ổn rồi, hơn nữa cửa hàng đã mất nhưng ít ra nhà ở vẫn còn đó. Cô ấy bèn an ủi chồng: "Cửa hàng mất thì cũng mất rồi, chúng ta vốn không sành sỏi trong kinh doanh, thôi thì quay về sửa xe như cũ cũng được mà!"

Gã chồng dường như có chút xúc động, đồng ý với Dương Dương sẽ không làm nghề buôn bán nữa, an phận quay về sửa xe.

Dương Dương thở dài, trong lòng trĩu nặng suy tư, không biết phải mấy năm nữa họ mới có thể kiếm lại được khoản tiền từng đánh mất kia?

Gã chồng kiên trì chịu khổ được vài tháng. Nhưng sự đời vẫn vậy, một khi dã tâm đã chế ngự được một lần thì rất khó để lương tâm trở về trong sạch như trước, một khi đã được nếm qua cảm giác truy hoan hưởng lạc, thì đâu dễ dàng quay lại tháng ngày cực khổ mà lòng không chút chộn rộn vấn vương?

Bởi thế, anh ta hùng hồn tuyên bố người đàn ông không thể vì một lần thất bại mà bỏ cuộc, vấp ngã ở đâu phải đứng lên ở đó, trước đây chẳng qua vì thiếu kinh nghiệm, còn bây giờ đã nếm

mùi thất bại, anh ta đã tỉnh táo ra rồi.

Dương Dương kịch liệt phản đối, nói rằng cô ấy không mong cầu được phú quý giàu sang, chỉ cần được sống như ngày xưa là đủ.

Song, sự phản đối của cô ấy chẳng có tác dụng gì, người chồng một mực không đổi ý, quyết tâm một lần nữa ra ngoài làm ăn lớn.

Lần này còn thảm hại hơn lần trước, anh ta không những thua lỗ tất cả số tiền mang bên mình, mà còn kéo theo cả đống nợ, thất thểu trở về nhà.

Dương Dương không tranh cãi với anh ta. Cô ấy nghĩ qua hai lần thất bại chắc chồng cũng đã hiểu rõ bản thân không giỏi chuyện buôn bán rồi, có lẽ sẽ an phận về với cuộc sống trước đây. Còn về khoản nợ, cô ấy có thể bán căn nhà kia để lấy tiền trả, dù sao hai vợ chồng cũng cưới sớm, vẫn còn trẻ, chỉ cần nỗ lực cuộc sống sẽ khấm khá hơn.

Tuy nhiên, gã chồng vẫn không chịu lĩnh hội. Thật ra lần này anh ta thất bại là vì một người phụ nữ, ả lừa anh ta đầu tư vào một lô hàng mà chẳng ai có nhu cầu đến, nói ngon nói ngọt dụ dỗ anh ta rằng ả cũng chỉ vì muốn giúp anh ta kiếm được món hời lớn thôi. Thế là, anh ta không những không nghi ngờ người phụ nữ kia, trái lại còn cảm thấy ả là người có cùng chung tiếng nói trong việc làm ăn với mình.

Về phần Dương Dương, anh ta càng nhìn càng cảm thấy không thuận mắt, một thời gian sau thì ít về nhà hẳn, có về nhà cũng chỉ vì một mục đích duy nhất: lấy tiền. Nếu Dương Dương không đưa, hai người chắc chắn xảy ra cãi vã, thời gian đầu chỉ là lời qua tiếng lại, về sau dần trở thành động tay động chân.

Trước đây Dương Dương còn vì con mà muốn duy trì gia đình này, nhưng vài năm trở lại đây, cô ấy cuối cùng cũng nản lòng. Một người đàn ông như vậy không những không cho cô ấy thấy được tương lai, thậm chí đến cả tiền nuôi con cũng bị anh ta lấy đi mất. Vì con, Dương Dương quyết định phải ly hôn chồng.

Có lẽ đối với cô ấy thì ly hôn chính là sự khởi đầu mới. Khi rũ bỏ cuộc hôn nhân bất hạnh cô ấy sẽ có cơ hội tìm đến hạnh phúc, dù là mẹ đơn thân nuôi con, cô ấy vẫn có khả năng kiếm tiền, cuộc sống vẫn tiếp diễn, như thế chí ít cũng còn tốt hơn bây giờ.

Thế nhưng sau khi biết tin con gái muốn ly hôn, cha mẹ cô ấy lại kịch liệt ngăn cản. Họ nói hai nhà gần nhau như thế, ly hôn thì vô

cùng mất mặt, cộng thêm phụ nữ ly hôn sẽ mất giá. Cha cô ấy thậm chí còn đe dọa: nếu cô ấy ly hôn thì ông sẽ cắt đứt quan hệ cha con, từ nay về sau đừng hòng đặt chân vào cái nhà này, họ sẽ coi như trước giờ chưa từng có đứa con gái đồi phong bại tục ấy.

Mẹ cô ấy khóc cạn nước mắt, nói nếu Dương Dương dám ly hôn, bà sẽ chết trước mặt cô ấy, dù sao cũng chẳng còn mặt mũi nào mà sống tiếp.

Mặc cho Dương Dương phân tích hết nước hết cái, rằng người đàn ông kia đã không còn như xưa, rằng anh ta giờ đây là kẻ vô trách nhiệm, ngoại tình, vũ phu, tiếp tục sống với anh ta thì chẳng thà chết đi còn dễ chịu hơn... cha mẹ cô ấy vẫn không thèm nghe, sống chết cấm Dương Dương ly hôn, tình trạng giằng co này cứ thế tiếp diễn trong hai năm liền.

Dương Dương là người phụ nữ hiếu thuận, không thể làm ngơ trước nỗi lòng của mẹ cha. Dù vô số lần cảm thấy chuyện không được ly hôn còn khổ sở hơn cái chết bội phần, cô ấy cũng không dám trái ý bề trên, càng không dám mang danh bất hiếu.

Sống trong sự giày vò ấy, Dương Dương nhanh chóng trở nên khô héo, tiều tụy, như thể chỉ trong chốc lát đã bước vào tuổi xế chiều, đối với cuộc sống đã không còn căng tràn nhiệt huyết như xưa.

Nghe xong câu chuyện, tôi cũng chạnh lòng thay. Đến cả một người bạn lâu không gặp là tôi đây còn nhìn ra sự mệt mỏi và sầu khổ của cô ấy, chẳng lẽ cha mẹ cô ấy lại không cảm nhận được một chút nào sao? Thứ gọi là "danh dự" ấy thật sự quan trọng hơn hạnh phúc của con gái họ? Huống hồ bây giờ đã là thời đại nào rồi chứ?

Cô ấy hỏi tôi: "Tình Tình, cậu nói xem mình nên ly hôn không?"

Chuyện ly hôn hay không, tôi không có cách nào thay cô ấy quyết định, chỉ đành trả lời: "Nếu là mình thì nhất định sẽ ly hôn, dù cho cha mẹ có phản đối đi nữa, mình cũng vẫn làm."

Trên thực tế, tôi thường thấy các cô gái bị vướng mắc trong những chuyện như:

Một bên là công việc yêu thích, một bên là sự phản đối của cha mẹ.

Một bên là người mình yêu thương, một bên là sự không hài lòng của cha mẹ.

Một bên là lựa chọn tự do cho chính mình, một bên là danh dự của cha mẹ.

Rốt cuộc nên chọn thế nào đây? Nghe theo tiếng nói của con tim đồng nghĩa với quay lưng lại với ý kiến của cha mẹ, thuận theo ý kiến của cha mẹ đồng nghĩa với từ bỏ cuộc sống của riêng mình, chọn cách nào cũng như đi vào ngõ cụt.

Thực ra sự việc không đến mức nghiêm trọng như thế. Rất nhiều người sở dĩ rơi vào hoàn cảnh khó cả đôi đường là bởi họ mang trong mình quan niệm sai lầm về chữ "hiếu". Họ cho rằng "hiếu" chính là nghe theo lời cha ý mẹ, không để cha mẹ buồn lòng, đây cũng là trách nhiệm của con cái, nếu không tuân theo sẽ bị coi là bất hiếu.

Song, chính xác thì hiếu thuận là gì? Những người cha người mẹ thật sự yêu thương con mình đương nhiên sẽ hy vọng con có một cuộc sống vui vẻ, hạnh phúc. Còn nếu thấy con mình rơi vào cảnh nước sôi lửa bỏng, đang ra sức cầu xin một con đường sống, vậy mà đã không đưa tay giúp đỡ lại cố chấp đẩy con vào chỗ chết, thì bạn còn muốn mù quáng u mê mà giữ hiếu với những người cha người mẹ này hay sao?

Hiếu thuận thật sự chỉ có một, đó là bạn hãy sống cho thật hạnh phúc để cha mẹ yên lòng. Nếu cha mẹ bạn từ trước đến nay không hề để tâm xem bạn sống vui vẻ hay khổ đau, chỉ quan tâm đến việc có thể kiểm soát bạn hay không, hoặc chỉ coi trọng vấn đề danh dự của bản thân, vậy thì đây chính là lúc để bạn suy nghĩ lại một chút: cha mẹ bạn có thật sự yêu thương bạn chứ?

Đáp án quá rõ ràng, nếu câu trả lời là "Không", thì chẳng lẽ bạn vẫn còn nguyện vì một người không yêu thương mình mà vứt bỏ hạnh phúc của bản thân sao?

99% số người thất bại trong sự nghiệp hội tụ hai đặc điểm này

Thời gian trước, vì muốn kênh cộng đồng phát triển hơn nữa, tôi đăng kèm trên các bài viết của mình một mẩu tin thông báo tuyển dụng, ngay tối hôm đăng tuyển đã nhận được mấy trăm bộ hồ sơ từ ứng viên.

Vì bản thân chưa có kinh nghiệm tuyển dụng thực tiễn, tôi bèn mời hai người bạn hiện đang làm Phó tổng phụ trách bộ phận Tuyển dụng tới thay mình xem xét.

Đến nay mọi việc đã ổn thỏa. Trong suốt quá trình đó, tôi đã học hỏi được không ít kỹ năng tuyển dụng, và lĩnh hội thêm được nhiều điều.

Trong số cả biển hồ sơ ứng tuyển, tôi nhặt ra được hai bộ gây ấn tượng mạnh nhất.

Bộ thứ nhất viết rằng: "Chị dựa vào đâu mà yêu cầu người khác phải trả lời tin nhắn giúp chị vào buổi tối chứ? Kể cả họ là thực tập sinh đi nữa thì chị cũng đâu có quyền yêu cầu như thế đúng không? Tôi không phải muốn ứng tuyển gì hết, chỉ là muốn nói cho chị biết, chị không có quyền yêu cầu điều đó."

Tôi sững người một hồi, trong chốc lát tự nghi hoặc không biết mình có phải truyền nhân của Chu Bát Bì[1] không đây? Nghĩ vậy, tôi gửi cho hai người bạn đọc cùng.

[1] Nguyên văn: 周扒皮. Nhân vật phản diện trong tác phẩm Gà gáy lúc nửa đêm (半夜鸡叫) của tác giả Cao Ngọc Bảo. Trong tác phẩm này, hắn là một địa chủ xấu xa, đêm đêm giả tiếng gà gáy để người hầu tưởng trời sắp sáng, đã đến giờ làm việc mà thức dậy bắt đầu công việc một ngày. Ở đây tác giả ám chỉ kẻ có thói o ép người làm thuê cho mình một cách quá đáng.

Bạn tôi thẳng tay loại luôn: “Vị trí công việc nào thì sẽ có yêu cầu đó, giống kênh của Thập Điểm Độc Thư ấy, cứ mười giờ tối mới lên bài, chẳng lẽ biên tập viên của họ cũng đi nói với cấp trên là ‘Anh chị dựa vào đâu mà đòi chúng tôi đăng bài buổi tối’ hả? Kiểu người này cả IQ lẫn EQ đều thấp, đến đạo lý đơn giản như thế cũng không hiểu, chỉ biết nhìn vấn đề từ góc độ của bản thân. Đây là kiểu người mà tất cả nhà tuyển dụng đều không muốn tuyển đó.”

Bộ hồ sơ còn lại thì nhẹ nhàng hơn một chút: “Khi đọc điều kiện đầu tiên: không tuyển người mới mà cái gì cũng không biết, tôi cảm thấy rất bức xúc. Tôi muốn nói cho chị hiểu, nếu như ai cũng không chịu tuyển người chưa có kinh nghiệm, thì những người chưa có kinh nghiệm làm sao có cơ hội tích lũy kinh nghiệm đây? Điều kiện này của chị đã giới hạn bao nhiêu người muốn được hợp tác cùng chị rồi?”

Đọc xong, tôi đột nhiên nhớ tới chuyện mười mấy năm trước bản thân mới tốt nghiệp và đi tìm việc làm.

Tôi tin rằng, mỗi người trẻ tuổi vừa ra trường đều tràn đầy kỳ vọng đối với công việc đầu tiên mà họ nhận được. Tôi cũng không phải ngoại lệ. Hồi đó, ngày nào tôi cũng đọc tin tuyển dụng. Đặc biệt, những tin tuyển dụng từ các công ty lớn với vị trí công việc hấp dẫn luôn khiến tôi chú ý hơn hẳn, đồng thời đối chiếu từng điều kiện họ đưa ra xem điểm nào phù hợp với bản thân và điểm nào chưa phù hợp.

Tuy nhiên không thể không nói thêm rằng, công ty càng lớn thì yêu cầu càng cao, vị trí càng hấp dẫn thì đòi hỏi càng nhiều. Hầu hết các công ty và vị trí mà tôi nhắm vào đều bao gồm một điều kiện như sau: có từ hai năm kinh nghiệm công tác trở lên.

Đối với một sinh viên đại học mới ra trường mà nói, người ta làm sao có được hai năm kinh nghiệm cơ chứ? Dù biết bản thân không hoàn toàn phù hợp yêu cầu, nhưng tôi lại nghĩ: Thử một chút thì có làm sao? Nếu không tốt thì cứ loại thẳng tay là được chứ gì?

Sau đó, tôi nộp hồ sơ vào ba công ty. Sơ yếu lý lịch của tôi viết cực kỳ đơn giản, chỉ vỏn vẹn trong một trang giấy, giới thiệu ngắn gọn về bản thân, kèm theo những giấy tờ chứng minh cần thiết.

Trong vòng một tuần sau đó, cả ba công ty lần lượt gọi điện cho tôi hẹn lịch phỏng vấn.

Trong quá trình phỏng vấn, các nhà tuyển dụng đều hỏi tôi một câu giống nhau: “Chúng tôi yêu cầu ứng viên có từ hai năm kinh

nghiệm trở lên, điểm này em không đáp ứng được, tại sao vẫn nộp hồ sơ xin việc?"

Tôi tự tin trả lời: "Em biết mình không phù hợp với yêu cầu này, nhưng nếu đến sơ yếu lý lịch em cũng không dám nộp thì ngay cả 1% cơ hội cũng chẳng có nữa. Anh chị đã hẹn em phỏng vấn, việc đó chứng minh điều kiện này có thể thỏa thuận lại được, nếu không các anh chị đã không gọi em đến rồi."

Nhà tuyển dụng hỏi tiếp: "Những người khác ít nhất cũng có một năm kinh nghiệm, vậy em thử nói xem ưu thế của mình so với họ là gì?"

Tôi đáp: "Tuy em không có kinh nghiệm, nhưng người chưa có kinh nghiệm vẫn có thể sở hữu tính linh hoạt dẻo dai, rất dễ bồi dưỡng. Thêm vào đó, bởi vì là công việc đầu tiên của họ, nên họ sẽ càng tràn trề nhiệt huyết và tình yêu dành cho công việc, càng dễ hòa nhập được với văn hóa doanh nghiệp hơn. Còn nữa, những người mới bước ra xã hội thường không có thói lươn lẹo giảo hoạt."

Cuối cùng, cả ba công ty đều tuyển tôi vào làm. Tôi lựa chọn công ty mà mình ngưỡng mộ nhất, chính thức bắt đầu công việc đầu tiên trong đời.

Những trải nghiệm này khiến tôi hiểu rõ một điều: cơ hội đều là do chính mình mang đến.

Quay trở lại câu chuyện tuyển dụng của tôi. Đúng là tôi đã viết điều kiện đầu tiên: không tiếp nhận người mới mà cái gì cũng không biết làm, thế nhưng người mà tôi lựa chọn cũng lại chính là một người hoàn toàn mới.

Yêu cầu như thế, vậy thì đã sao? Đâu ai cấm cản bạn nộp CV? Nếu đến cả một lần "cứ thử xem sao" cũng không có dũng khí mà làm thì bạn còn trách ai được nữa?

Điều kiện đầu tiên ấy thực ra bao gồm hai vế: người "mới" và người "cái gì cũng không biết làm", người mới mà tôi chọn kia mặc dù trước nay chưa từng làm cho các tài khoản cộng đồng lớn, cũng chưa từng có kinh nghiệm đối với các tài khoản kinh doanh, nhưng khi phỏng vấn, tôi cảm nhận được lòng chân thành và sự tích cực nơi cô ấy.

Trước buổi phỏng vấn, bản thân cô ấy đã tự luyện tập không ít, về sau tôi gửi cho cô ấy một bài viết, bảo cô ấy làm giúp tôi nhanh

nhất có thể, cô ấy cũng đã làm được. Cô ấy tuy chưa thực sự đạt tới ngưỡng hài lòng của tôi, nhưng chỉ cần chịu khó học hỏi thì tôi nghĩ sẽ chẳng việc gì làm khó cô ấy được cả.

Trước đây chúng tôi chưa từng cùng nhau làm việc, chuyện sau này thì bây giờ vẫn là quá sớm để nói trước. Song, những người biết chủ động kéo lấy cơ hội về phía mình đương nhiên sẽ nắm trong tay nhiều khả năng thành công hơn những người khác.

Tôi nghĩ, bất cứ một đơn vị nhân sự nào cũng như vậy, kỳ thực đều sẽ không tuyệt đối từ chối người mới, chỉ cần người mới này khiến họ cảm nhận được lòng nhiệt tình học hỏi, tích cực chủ động, luôn có trách nhiệm, thì chẳng ai lại đi cự tuyệt một người như vậy cả.

Mỗi đơn vị tuyển dụng đều đưa ra yêu cầu của bản thân họ, nhưng xin bạn hãy nhớ: chẳng có yêu cầu nào là cố định, là bất biến cả. Chỉ cần bạn luôn mang trong mình phẩm chất đặc biệt đủ để khiến người khác phải chú trọng, thì bất cứ điều kiện nào họ cũng đều có thể vì bạn mà nhượng bộ.

Trong công việc luôn có hai kiểu người. Kiểu thứ nhất là người khi phát hiện ra bản thân không phù hợp với yêu cầu của đối phương thì bực bội khó chịu, mang sự phẫn nộ đó mà chỉ trích đối phương đưa ra điều kiện vô lý. Kiểu còn lại là người khi phát hiện bản thân không phù hợp với yêu cầu của đối phương vẫn tích cực nắm bắt, thu hút cơ hội về tay mình. Chẳng cần bàn cãi, chắc chắn kiểu người thứ hai mới trở thành kẻ thắng lợi sau cùng.

Công việc đầu tiên trong đời tôi dù kiếm được một cách thuận lợi, nhưng cũng không hoàn toàn thuận buồm xuôi gió, chỉ là trong những tháng ngày chênh vênh mơ hồ của tuổi trẻ, tôi gặp được không ít quý nhân tương trợ, gặt hái được vô số kinh nghiệm quý báu.

Nhớ có lần, tôi cảm thấy một trong những chế độ của công ty không được hợp lý lắm, trong khi đó bản thân lại là kiểu người có ý thức cá nhân mạnh mẽ, những gì mình không công nhận thì sẽ kiên quyết phản đối đến cùng. Thế là nhân dịp cùng ăn cơm với một vị cấp trên, tôi liền bày tỏ ý kiến về vấn đề này, đến nay tôi vẫn còn nhớ những lời mà vị cấp trên ấy nói:

“Một là, chế độ chính là chế độ. Mỗi một chế độ ra đời đều có nguyên do của nó, không nên hạn chế nó trong suy nghĩ và quan điểm của mình để rồi cảm thấy điểm này không đúng, điểm kia

không được. Cô nên thay đổi tư duy một chút, tự hỏi nhiều hơn rằng tại sao lại đưa ra chế độ như thế, khi đó có bối cảnh ra sao, nhằm giải quyết vấn đề gì, hiện tại đã có chỗ nào không còn phù hợp để áp dụng nữa, cần điều chỉnh ở đâu. Khi nghĩ theo cách này cô sẽ hiểu trước đây bản thân đánh giá mọi việc đơn giản quá mức. Đương nhiên, cũng có khả năng càng nhìn mọi việc đơn giản đi thì càng dễ nhận ra vấn đề.

Hai là, nếu thật sự vẫn cảm thấy không ổn, thì ít ra khi cô biết cách suy nghĩ đa chiều như phía trên, ý kiến của cô cũng sẽ tương đối toàn diện và có giá trị. Nhớ kỹ rằng hãy đứng từ góc độ công bằng khách quan để đưa ra cách nghĩ của mình, đừng khiến người khác cảm thấy vì những quy định này là do ảnh hưởng đến bản thân cô nên cô mới cho rằng nó không phù hợp. Đây là điểm đại kị.

Ba là, thứ được gọi tên "chế độ" là thứ mà khi chưa chính thức được bác bỏ cô vẫn bắt buộc phải tuân theo dù thấy nó không hợp lý. Trong công việc, người thất bại ê chề nhất chính là người tự đề cao mình quá mức. Nếu muốn khiêu chiến với một thứ gì thì phải nắm rõ năng lực và vị trí của bản thân ở đâu. Nếu như cô là người thiết lập ra quy tắc, tất nhiên cô có thể đưa ra kiến nghị bất cứ lúc nào. Nếu như năng lực của cô đã đạt tới mức cấp trên không thể rời bỏ được thì tất nhiên cô cũng không bị bó buộc trong giới hạn này. Còn nếu cả hai chữ 'nếu' phía trên cô đều không đạt được, thì người thông minh sẽ biết phải làm thế nào đấy."

Từ đó trở đi, tôi liền tự nhắc bản thân: bớt bớt khó chịu với việc nọ việc kia đi!

Hoặc là bạn có khả năng thay đổi tất cả những gì bạn thấy không vừa mắt, bạn tự thiết lập nên quy định để người khác theo đó mà làm; hoặc là bạn yên thân tuân thủ quy định mà người khác đặt ra. Nếu bạn đã không nắm trong tay quyền ra luật lại không chịu nghe theo luật của người ta, vậy bạn là kẻ sẽ "chết" một cách thảm hại vô cùng.

Rất nhiều người bày tỏ nỗi bức xúc với tôi rằng cấp trên đối xử với họ tệ ra sao, kỳ thực cách giải quyết lại chỉ gói gọn trong ba điều: một là bạn lên thay anh ta, hai là bạn rời đi, ba là bạn làm tốt bổn phận của cấp dưới, vậy thôi.

Nếu vừa không có năng lực lên thay người ta, vừa không muốn rời đi, lại vừa hậm hực căm ghét cấp trên, thì người phải chịu sự bất mãn nhiều nhất rốt cuộc vẫn chỉ là chính bạn.

Trên đời này, nguy hiểm nhất là khi không có năng lực mà tâm thái lại không tốt. Bên trong mỗi người đang khốn đốn vì công việc tất yếu đều hội tụ hai đặc điểm này.

Sau khi kết hôn, tình yêu đích thực mới bắt đầu

Hơn chục năm trước, một người phụ nữ có sự nghiệp thành đạt từng hỏi tôi muốn tìm mẫu bạn trai như thế nào, tôi chỉ đáp đơn giản rằng đó phải là người tôi yêu và đối phương cũng yêu tôi như thế, yêu rất rất nhiều.

Cô ấy phì cười: "Quả nhiên con nha đầu này, coi tình yêu còn lớn hơn trời đất cơ đấy. Chị nói cô nghe, hạn bảo quản của tình yêu ngắn ngủi lắm, nhiều nhất chỉ là mười tám tháng thôi, đa số người đến cả mười tám tháng cũng không tới được, có những người thậm chí chỉ hai, ba tháng. Vậy nên cô đừng lấy yêu hay không yêu ra làm tiêu chuẩn, hãy chọn anh chàng nào có điều kiện tốt ấy, vì các cặp tình nhân dù yêu nhau đến mấy mà bước qua cánh cổng hôn nhân cũng đều chỉ còn lại tình thân thôi. Cô nghĩ mà xem, cuộc hôn nhân của cha mẹ cô là dựa vào việc duy trì tình yêu sao? Những cặp vợ chồng xung quanh cô, giữa họ thật sự có thứ tình yêu sâu đậm lắm sao?"

Sau một hồi suy nghĩ kỹ càng, tôi phát hiện ra chị ấy nói cũng đúng, cứ nhìn vào cuộc hôn nhân của cha mẹ tôi thì biết, suốt ngày chỉ thấy gà bay chó sủa, đừng nói đến tình yêu tình báo, ngay cả tình thân cũng lặn mất tăm rồi nữa kìa.

Những người đã kết hôn khác ở xung quanh tôi dường như đều không còn mặn mà yêu đương gì cả, suốt ngày chỉ lo chuyện củi dầu tương giấm muối trà[1], cuộc sống còn nhạt hơn cả nước lã.

[1] Một cụm từ thường dùng của người Trung Quốc, ý nói bất luận giàu có hay nghèo khổ thì mọi nhà cũng đều bắt đầu một ngày mới bằng những thứ cơ bản này. Ở đây, tác giả muốn nói đến những cặp vợ chồng có cuộc sống nhàm chán, nhạt nhẽo.

Phát hiện này là một sự đả kích không nhỏ đối với tôi, nếu kết hôn

rồi cuộc sống sẽ thành ra như vậy thì cả đời này tôi chỉ muốn độc thân cho rồi. Ngày ngày cứ phải ăn uống ngủ nghỉ dưới một mái nhà với người đàn ông chẳng yêu mình cho lắm, nghĩ thôi đã thấy sợ rồi!

Bởi thế, có một khoảng thời gian rất dài tôi không còn hứng thú với cả chuyện hôn nhân lẫn chuyện yêu đương, mãi cho đến một ngày tôi quen Y.

Khi ấy, Y đã kết hôn được mười mấy năm rồi. Tôi hỏi cô ấy có phải "hạn bảo quản" của tình yêu rất ngắn ngủi không?

Cô ấy đáp lời: "Đâu có, tôi cảm thấy tình yêu có thể theo ta cả cuộc đời."

Tôi kể rằng có người nói với tôi "hạn bảo quản" của tình yêu nhiều nhất cũng chỉ được mười tám tháng, còn hôn nhân chính là mồ chôn tình yêu.

Cô ấy bật cười trả lời, đó không phải là tình yêu, mà là rung động, rung động thì quả thực là không thể duy trì lâu dài được, nhưng hôn nhân tuyệt đối không phải mồ chôn tình yêu, chẳng lẽ nếu không kết hôn thì tình yêu sẽ mãi mãi không thay đổi sao? Hai người về một nhà sẽ ngày càng thân thuộc với nhau hơn chứ.

Tiếp đó, cô ấy kể cho tôi nghe về chuyện hôn nhân của mình.

Y và chồng cô ấy từng là đồng nghiệp, hai người tự do đến với nhau rồi kết hôn như một lẽ tất nhiên. Sau khi cưới, họ cùng chia sẻ cho nhau việc nhà, cùng dìu dắt nâng đỡ nhau khi buồn khi vui, cuộc sống dù không phú quý dư dả nhưng luôn hòa hợp và tràn ngập tiếng cười.

Mỗi khi cô ấy giặt đồ xong, anh chồng sẽ giành phần phơi phóng, cô ấy gội đầu xong, anh chồng sẽ vui vẻ sấy tóc giúp cô.

Những lúc rảnh rỗi, họ có thể ở nhà cùng nhau, anh ấy sẽ ngồi giở sách trên tay, còn Y nằm gối đầu lên chân chồng, đọc đến đoạn nào hay ho thì cả hai cùng nhau thảo luận, ở nhà chán rồi thì cùng nhau đi du lịch đó đây.

Cô ấy nói tiếp: "Đúng là cuộc sống hôn nhân của chúng tôi không đặc sắc đến mức làm người khác phải trầm trồ ngưỡng mộ. Có thể trong mắt họ chúng tôi chỉ là sống cùng nhau dưới một mái nhà, nhưng bản thân tôi biết tình yêu của chúng tôi sâu đậm theo cách nào. Tình yêu ở mỗi giai đoạn khác nhau, mỗi thời kỳ khác nhau

sẽ có những cách thể hiện khác nhau, không nhất thiết phải là những đóa hoa tươi thắm, những thỏi sô cô la ngọt ngào, cũng không nhất định phải điên cuồng vì nhau đến chết đi sống lại, nó có thể chỉ là những hành động nhỏ bé trong cuộc sống lặng lẽ giản đơn này. Nhưng tình yêu sau khi kết hôn, thứ cảm giác an yên vững chãi từ trong tim, thứ cảm giác ấm áp vô tận ấy, cứ đợi khi nào cô kết hôn rồi sẽ thấy sự khác biệt thôi. Tình yêu đích thực phải sau khi kết hôn mới bắt đầu."

Về sau lập gia đình rồi tôi mới hiểu, những lời đó quả không sai một chữ.

Tôi từng so sánh bản thân khi trong giai đoạn yêu đương và sau khi kết hôn khác nhau như thế nào.

Khi tìm hiểu nhau, tôi cảm nhận được tình yêu của mình dành cho anh, nhưng thứ tình yêu này thể hiện qua bề ngoài nhiều hơn. Ví dụ khi anh ốm, tôi sẽ hỏi han anh ốm đau ra sao, sẽ dặn dò anh nghỉ ngơi cho tốt, sau đó nếu có việc gì cần thiết thì tôi sẽ làm.

Còn cưới nhau rồi lại khác. Ví dụ năm ngoái, ông xã gặp tai nạn, khâu biết bao nhiêu mũi. Cái khoảnh khắc nhìn thấy anh về nhà, tôi thiếu chút nữa không kìm được nước mắt, vội vàng hỏi anh có đau không, chỉ tưởng tượng ra hình ảnh lúc ấy anh đang được khâu vết thương là tim tôi thắt lại. Trong một tháng sau đó, tôi bỏ bê tất cả mọi thứ, chỉ ở nhà chăm sóc anh. Thứ cảm giác thương xót thấu tận tâm can này mãi cho đến giờ tôi vẫn không thể xua tan đi được.

Nếu là lúc đang tìm hiểu nhau, tôi nghĩ mình có thể sẽ cảm thấy thương anh và chăm sóc anh, nhưng bởi sự khác biệt về tâm thái mà cái "thương" này chưa thật sự chạm tới đáy lòng, vì khi ấy tôi vẫn coi mình và anh là hai cá thể khác biệt. Còn khi đã kết hôn, tôi lại xem hai đứa như một chỉnh thể không thể tách rời. Khi anh đau ốm cũng giống như chính tôi đang ốm đau vậy.

Khi tìm hiểu nhau, anh thường tiệc tùng tiếp khách cả đêm, tôi cũng không can thiệp. Anh hay nói tôi là người biết tôn trọng người khác nhất mà anh gặp, kỳ thực chỉ đúng một nửa. Vì khi yêu nhau, tôi hoàn toàn không xem anh là "người của mình", bởi thế có rất nhiều việc tôi không quá bận tâm.

Còn khi kết hôn rồi thì khác, tôi sẽ dặn dò anh uống ít thôi, cũng sẽ quan tâm anh mấy giờ đi ngủ. Không phải vì là vợ rồi nên hay càm ràm hơn, mà tất cả đều xuất phát từ sự lo lắng tận đáy lòng.

Khi là cặp tình nhân, tôi có thể làm nhiều việc, đặc biệt là suy nghĩ về bản thân mình, thời gian nghĩ đến anh thì ít hơn; nhưng khi kết hôn rồi, đi đâu làm gì tôi cũng đều nghĩ đến cảm nhận của anh, nghĩ về tương lai của hai đứa. Có thể nói, vị trí của anh trong tim tôi trước và sau khi cưới là hoàn toàn khác nhau.

Mặc dù thường ngày anh hay giận dỗi nói thời yêu nhau tôi rất hay chuẩn bị những món quà nhỏ tặng anh, cưới nhau rồi chẳng còn thấy tặng gì nữa; hoặc thời yêu nhau tôi rất hay vạch ra những kế hoạch đi chơi lãng mạn, cưới nhau rồi chỉ toàn thấy tập trung vào sự nghiệp… Nhưng bản thân tôi biết, thật ra tôi của hiện tại yêu anh hơn ngày trước rất nhiều. Chỉ là kiểu tình yêu này dần dần trở thành quen thuộc, không còn giống như ngày đó: thi thoảng tặng nhau những bất ngờ nho nhỏ, chẳng có việc gì làm thì tìm cớ cãi vã vu vơ, cảm tưởng như yêu nhau đến kinh thiên động địa, nhưng kỳ thực nếu phải chia tay cũng chỉ đau lòng một thời gian là hết. Còn bây giờ, anh đã trở thành người quan trọng nhất trong đời tôi, tuy cách thể hiện tình yêu của tôi không mãnh liệt như ngày trước, nhưng lại sâu nặng tự tâm can.

Rất nhiều cô gái cho rằng tình yêu là chuyện của thời trước khi kết hôn, còn sau đó chỉ là sống chung một mái nhà, chia sẻ cuộc sống với nhau, lúc này tình yêu không còn quan trọng như trước nữa. Cách biện luận thường gặp nhất là: “Cưới nhau lâu rồi, tình yêu cũng biến thành tình thân.”

Song, tình yêu đích thực đến khi kết hôn rồi mới thật sự bắt đầu.

Khi còn tìm hiểu nhau, đôi bên đều cố gắng thể hiện cho đối phương thấy mặt tốt đẹp nhất của mình: người đàn ông tỏ ra hài hước thông tuệ, người phụ nữ tỏ ra khéo léo thanh nhã; người đàn ông chú trọng ăn mặc, người phụ nữ để ý phấn son; người đàn ông thể hiện sự ấm áp quan tâm, người phụ nữ thể hiện vẻ yêu kiều mỹ lệ.

Thế nhưng, chúng ta của thời gian đó liệu có cảm thấy thoải mái nhất, chân thực nhất hay không? Thứ chúng ta yêu là lớp vỏ bên ngoài của đối phương, mà bóng hình của chúng ta trong mắt đối phương cũng là lớp vỏ bọc của bản thân mình.

Đem lòng yêu một người ưu tú tuyệt mỹ thì chẳng có gì khó khăn cả, điều khiến chúng ta thích đối phương cũng đều là ưu điểm của họ. Nhưng thật ra kiểu tình yêu này vốn dĩ chưa được trải qua giai đoạn lửa thử vàng.

Bởi thế, rất nhiều người sau khi bước qua cánh cửa hôn nhân đều thấy tình cảm nhanh chóng nguội lạnh, thậm chí hoài nghi đối phương phải chăng biến thành một con người khác: người đàn ông trở nên tùy tâm sở dục, người phụ nữ chẳng còn chút ôn nhu ngày nào. Không ít cuộc hôn nhân chỉ vì những điều trên mà tan vỡ, không phải ngoại tình, chẳng có "tiểu tam", mà đơn giản là không thể yêu thương nổi đối phương nữa rồi.

Thực tế thì chẳng ai là người đã thay đổi, vì mỗi người đều có ưu điểm và khuyết điểm, có mặt tốt đẹp cũng có mặt không tốt, không ai ngoại lệ cả.

Cuộc sống hôn nhân sẽ phơi bày đồng thời cả ưu điểm lẫn khuyết điểm của một người. Khi đó, thứ hiện ra trước mắt chúng ta mới là đối phương thật sự, không còn là người bạn trai, bạn gái hoàn hảo nữa, mỗi người đều hụt hẫng rơi khỏi tầng mây.

Khi chúng ta nhận ra khuyết điểm của đối phương mà vẫn không thay lòng đổi dạ, vẫn nguyện ở bên đối phương, cùng nhau bước tiếp, ấy mới là khi ta biết yêu một cách trưởng thành.

Một tình yêu như thế sẽ không bị xa rời thực tại, sẽ không đòi hỏi sự hoàn mỹ, càng không khiến ta mệt mỏi ức chế. Chúng ta vẫn có thể là chính mình, không cần phải cẩn thận che giấu khuyết điểm của mình, không cần mọi nơi mọi lúc phải ngụy tạo một con người quá mức toàn mỹ, để rồi nơm nớp lo sợ đối phương sẽ nhìn thấy điểm chưa hoàn thiện của mình mà rời bỏ vào một ngày nào đó.

Khi trải qua những chuyện phức tạp và cả những vụn vặt của cuộc sống thường ngày, bạn vẫn yêu thương, tôn trọng đối phương thì đó mới chính là điểm khởi đầu của tình yêu đích thực. Còn không, dù có yêu đương cuồng nhiệt đến đâu, cuối cùng tình yêu đó cũng chẳng thể qua nổi thử thách đời người. Hôn nhân không phải điểm kết thúc của tình yêu, mà đó là nơi tình yêu chính thức bắt đầu.

“Nếu tôi tự lo được mọi việc thì cần chồng làm gì nữa?”

Năm ngoái, một người bạn thân của tôi tên Nono nhận lời nhờ vả từ dì cô ấy, giúp giới thiệu cho cô em họ gần ba mươi tuổi một người bạn trai theo yêu cầu. Bản tính Nono cũng khá giống tôi, không thích tiếp nhận những chuyện tốn công tốn sức mà không thu về kết quả. Nhưng ngày còn bé, dì đối xử với Nono rất tốt nên cô ấy chỉ đành miễn cưỡng nhận lời. Đầu tiên, cô ấy liệt kê tất cả những anh chàng vừa ưu tú như yêu cầu vừa chưa có gia đình mà mình quen biết, lập thành một bản danh sách.

Trong vòng nửa năm, Nono đã giới thiệu cho em họ mình khoảng mười đối tượng. Tất cả bọn họ đều không thể duy trì dài lâu với cô ta, người lâu nhất cũng chỉ được hơn một tháng, về cơ bản đều là do họ chủ động nói chia tay.

Nono buồn bực kể: “Cậu này, mình chẳng muốn tiếp tục giới thiệu ai nữa, kể cả có thành đôi thật mình cũng cảm giác như hại đời con trai nhà người ta vậy, đứa em họ này của mình… thật sự khó nói!”

Chuyện là như vậy. Người đàn ông đầu tiên mà Nono giới thiệu cho em họ là em trai của bạn học cô ấy, làm IT, lương tháng hai mươi nghìn tệ, nhân phẩm cũng tốt, nhưng cô em họ kia chê thu nhập của anh chàng này không cao. Thấy vậy, Nono mắng: “Lương tháng của em có ba nghìn, chê người lương tháng cao gấp gần bảy lần không thấy ngại sao?” Thế là cô em họ đành miễn cưỡng thử tìm hiểu người ta.

Nhưng chỉ sau một tuần, anh chàng kia đã khéo léo lấy lý do không hợp với cô ta mà quay đầu rút lui. Nghe nói mỗi lần ăn cơm cùng nhau, cô ta đều chọn đồ đắt đỏ, nhà hàng phải thuộc kiểu cao cấp, sang trọng tiện nghi, đã thế lần nào cũng là anh ta một mình chi trả. Lý do mà cô ta đưa ra là “đàn ông keo kiệt tuyệt đối

không thể cưới về". Trong khi đó, phía anh này lại cảm thấy cô ta vốn dĩ không phải người có thể chung sống dài lâu.

Nono cũng bất lực, đành phải tìm người khác cho cô ta. Người thứ hai là bạn của chồng Nono, làm luật sư, có văn phòng luật riêng, tuy quy mô không lớn nhưng công việc cũng rất khởi sắc. Hai người họ chỉ gặp nhau một lần, đối phương đã quả quyết thoái lui, không rõ có phải do con mắt của luật sư vốn dĩ đều tinh tường hay không nữa. Hôm đó, anh ta miễn cưỡng ăn xong bữa cơm rồi bày tỏ với cô ta rằng hai người không phù hợp bước tiếp.

Nhưng cô ta một mực đòi biết nguyên nhân, Nono đành nhờ chồng dò hỏi anh chàng kia. Anh ta nói bản thân thích những cô gái có thể cùng anh ta kề vai vượt qua mọi gian khó, một cô gái có nhân cách và tư tưởng độc lập, chứ không phải một cô gái chỉ biết dựa dẫm vào chồng.

Sau khi biết chuyện, cô em họ vô cùng giận dữ, bực bội nói: "Em mới là người không muốn gả cho anh ta đây! Luật sư toàn bọn tinh tướng như nhau, thiệt thòi một tí là không chịu được, chỉ muốn tìm phụ nữ có ích cho sự nghiệp của mình thôi. Được rồi, anh ta không thích em, em cũng chẳng ưa gì anh ta, bằng không ngộ nhỡ ly hôn thì em đâu có cửa thắng nổi luật sư chứ?"

Người đàn ông mà Nono giới thiệu sau đó không có gì nổi trội. Cô ấy biết rõ em họ mình thuộc tầng lớp như thế nào, những người đàn ông thành đạt trưởng thành quả thực không có mấy khả năng sẽ thích kiểu người như vậy. Dì của Nono cũng khuyên con gái không nên yêu cầu quá cao, dù sao cũng nên hiểu điều kiện của bản thân đến đâu. Nghe mẹ nói thế, cô ta chẳng mấy vui vẻ nhưng cũng không đáp lại gì.

Chỉ là, đến cả một người đàn ông không có gì xuất chúng sau khi tìm hiểu cô ta cũng phải cáo lỗi mà từ chối, hiếm lắm mới có nổi một người kiên trì được hơn một tháng, vậy mà cuối cùng vẫn phải từ bỏ.

Anh chàng cuối cùng là người mới đi du học về nước, điều kiện gia đình cực kỳ tốt, không khác gì một phú nhị đại[1], nghe nói ngày trước có tình ý với Nono nhưng bại trận dưới tay chồng cô ấy hiện tại. Hai người đang là bạn tốt, đối phương từ đó tới nay vẫn chưa kết hôn. Vốn dĩ anh chàng này không nằm trong danh sách mà Nono liệt kê ra, nhưng dưới sự thúc giục liên hồi của dì, cô ấy chỉ còn nước chọn đại một người. Khi nghe Nono nói muốn giới thiệu bạn gái cho mình, anh ta liền vui vẻ chấp thuận.

[1] Còn gọi là "thế hệ siêu giàu thứ hai", dùng để chỉ những thanh niên được sống xa hoa từ trong trứng nước, được thừa hưởng gia tài và sự nghiệp của những chủ tập đoàn, công ty lớn.

Với đối tượng này thì cô em họ cực kỳ ưng ý, cảm thấy anh ta rất hợp với yêu cầu của mình. Hôm đó vừa đúng Thất tịch, mới sáng sớm ra cô ta đã nhắn tin hỏi người ta định tặng mình quà gì. Đối phương sững người giây lát, tính ra hai bên mới quen biết nhau chưa lâu, làm gì đã đến Valentine nhanh thế được. Nhưng phía nữ đã nhắc đến thì anh ta cũng không tiện chối từ, liền hỏi lại bên kia thích cái gì. Vậy là cô ta không chút khách sáo dẫn anh chàng đến shop bán đồ xa xỉ phẩm, nói muốn một chiếc túi xách Hermès.

Sau khi về, anh chàng nọ nói chuyện một hồi lâu với Nono, hỏi Nono có phải cố ý muốn chọc anh ta không. Nono vội vàng xin lỗi, luống cuống giải thích rằng không có chuyện như vậy, chỉ là muốn xem hai người có duyên với nhau không thôi, nếu đã không hợp thì hãy coi như cô chưa từng đề cập tới chuyện này.

Anh chàng thở dài cảm thán: "Tôi vốn nghĩ em họ cậu cũng không khác cậu nhiều lắm, dù sao cũng là chỗ bạn bè thân thích, làm quen một chút cũng không sao. Nhưng không ngờ một hạt gạo lại nuôi thành trăm dạng người, cô ấy đúng là kiểu phụ nữ ôm mộng dựa vào hôn nhân để được sống như bà hoàng đây mà! Thật ra phụ nữ có tư tưởng như vậy cũng không có gì sai, nhưng bản thân họ phải tự biết nâng cao giá trị của chính mình trước đã."

Nono không nói được gì, từ đó trở đi tuyệt không giới thiệu đối tượng cho em họ thêm nữa. Cô em họ mãi không hẹn gặp được anh chàng kia, bèn liên tục tìm Nono truy vấn, hy vọng Nono ra mặt nói giúp. Bị làm phiền đến mức không chịu nổi, cuối cùng Nono đành nói giảm nói tránh, giải thích rằng khác biệt giữa hai người quá lớn.

Cô em họ dường như rất thích anh chàng kia rồi, liền gặng hỏi Nono rốt cuộc họ khác nhau ở điểm nào, cô ta có thể cố gắng đuổi kịp.

Nono nói thẳng rằng người đàn ông có điều kiện thật sự tốt sẽ thích những cô gái thông minh, tính cách độc lập, tư tưởng độc lập, kinh tế độc lập, bằng không rất khó hòa hợp với họ về mặt tinh thần. Muốn kết hôn với những chàng trai thế này thì tốt nhất bản thân nên đạt được những điều trên.

Nào ngờ, cô em họ vừa nghe đã giãy nảy: "Nếu một người phụ nữ

cái gì cũng độc lập rồi, việc nào cũng tự mình làm được, thì còn cần chồng làm gì nữa? Cô ấy hoàn toàn có thể sống một mình, căn bản không cần phải kết hôn."

Bị vặn lại như thế, Nono nhất thời cứng họng. Khi gặp tôi, cô ấy bèn chuyển lại câu hỏi đó: "Nói thật lòng, mình cũng cảm thấy tính cách con bé có vấn đề lớn, nhưng lời nó nói cũng có vài phần hợp lý. Mình không biết phải đáp lại thế nào, theo cậu thì sao?"

Tôi cười đáp: "Chúng mình ngồi đây đều là những người đã lập gia đình, cậu thấy chúng mình có phải là vì kinh tế không độc lập, tính cách không độc lập, cuộc sống không độc lập mới đi kết hôn không? Chẳng lẽ những người đã kết hôn đều vì những lý do này mới đi đến hôn nhân hay sao? Chúng mình lập gia đình là vì gặp được người mà chúng mình thích, muốn cùng người đó đi qua cả đời người kìa."

Nono như thể được giác ngộ, nói rằng cuối cùng cũng nhận ra điểm ngớ ngẩn của câu nói kia ở đâu rồi.

Kỳ thực, có không ít phụ nữ mang trong đầu cách nghĩ như em họ Nono. Những lúc đăng bài viết lấy chủ đề là sự độc lập của người phụ nữ, tôi thường nhận được cả tá những lời hồi đáp như thế này: Phụ nữ đều độc lập cả thì còn cần đàn ông làm gì nữa?

Thậm chí rất nhiều cô gái còn cho rằng, giả sử phụ nữ có thể tự làm tự quyết mọi chuyện thì đàn ông sẽ chẳng tìm nổi vợ đâu, vì phụ nữ lúc này không cần đến họ nữa.

Song, suy nghĩ của tôi lại hoàn toàn trái ngược. Khi một cô gái thực sự có thể độc lập về kinh tế và tư tưởng, họ sẽ nâng cao chất lượng cuộc hôn nhân hơn rất nhiều, ít nhất cũng không cần vì tuổi tác hoặc điều kiện mà phải chấp nhận đến với người bản thân không yêu. Hơn nữa, khi vợ chồng xảy ra vấn đề, họ cũng sẽ không vì những tác nhân bên ngoài như kinh tế, độ tuổi… mà bất đắc dĩ ràng buộc cả đời mình trong một cuộc hôn nhân không hạnh phúc.

Ngay từ khi bắt đầu, họ đã có thể bỏ qua mọi yếu tố ngoại cảnh mà nghe theo tiếng nói từ nội tâm, sau đó chọn lựa hoặc chờ đợi một người mà bản thân thật sự thích. Bởi vì tư tưởng độc lập, nên họ sẽ không vì lời người ngoài mà chọn đại một người đàn ông để kết hôn. Bởi vì kinh tế tự chủ, nên họ sẽ không chăm chăm nhìn vào điều kiện của đối phương để cầu danh lợi. Bởi vì cuộc sống tự lập, nên họ sẽ không cảm thấy trong hôn nhân mà thiếu đàn ông kể

cạnh thì không sống nổi. Họ sẽ không phải lệ thuộc vào chồng và coi chồng như người bề trên, mà hai người đều có thể đạt được sự bình đẳng, yêu thương lẫn nhau, cùng nhau tiến lên phía trước.

Đây mới thật sự là cuộc hôn nhân khiến một người phụ nữ trưởng thành. Nhìn lại cuộc sống sau khi kết hôn của những cô gái với quan niệm "nếu phụ nữ làm được mọi việc thì còn cần đàn ông làm gì nữa" sẽ thấy, đa số họ đều không hạnh phúc.

Khi người đàn ông của họ ngoại tình, họ sẽ đau khổ, buồn bã, cũng sẽ muốn chấm dứt hôn nhân, nhưng tất cả những điều này chỉ có thể là mong muốn của riêng họ, rất nhanh thôi chúng sẽ bị dập tắt bởi hiện thực đầy vướng mắc. Lúc ấy, điều mà họ nghĩ nhiều hơn là: "Một mình tôi không thể nuôi con nổi, lại từng này tuổi rồi, tìm đâu ra một người đàn ông tốt chứ!" Cứ thế, họ chỉ đành ngày qua ngày sống quãng đời còn lại như thế, an ủi chính mình rằng thiên hạ làm gì có đàn ông không trăng hoa, chồng người ta cũng như vậy cả thôi.

Khi người đàn ông của họ trở nên lạnh lùng ích kỷ, họ bực tức, phẫn nộ, nhưng chẳng làm được gì. Đến lúc trái tim đã nguội lạnh, họ cũng từng nghĩ cuộc hôn nhân như thế này rốt cuộc có ý nghĩa gì cơ chứ? Nhưng họ không dám một mình thách thức cái nhìn của cả xã hội. Dẫu đó chỉ là cuộc hôn nhân hữu danh vô thực, dẫu anh ta chẳng chịu cho đi điều gì vì gia đình này, họ cũng phải tự xoa dịu mình rằng hãy vì con mà nhẫn nhịn. Thật ra, chuyện đến nước ấy âu cũng bởi tư tưởng của họ không độc lập, không thể chịu nổi ánh mắt soi xét của người đời.

Ý nghĩa lớn nhất khi một người phụ nữ biết độc lập về cuộc sống, về tư tưởng và kinh tế chính là: Cô ấy có thể lựa chọn cách sống mình muốn, cũng có thể cự tuyệt tất cả những thứ bản thân không cần.

Đàn ông chỉ nguyện cho đi vì người phụ nữ như thế này

Một người bạn tên F hẹn tôi cùng đi xem nhà. Cô ấy băn khoăn không biết cuối năm chi tiền liệu có thỏa đáng hay không, muốn mua một căn hộ rộng rãi chút để sang năm có việc dùng đến.

Có vẻ phụ nữ nói chung thường rất chú ý tới chuyện xem nhà thì phải. Tôi cũng vậy, mặc cho cả núi việc đang chờ được giải quyết trước Tết, tôi vẫn gác hết chúng lại mà vui vẻ đi với F.

Cùng F tìm nhà suốt buổi sáng, cô ấy rốt cuộc cũng ưng ý một căn hộ gần ba trăm mét vuông. Khu vực ấy đã mở bán từ mấy năm trước rồi, hiện tại đã bước vào giai đoạn thanh lý, giá cả thấp hơn gần ba nghìn tệ một mét vuông so với trước đây.

Dù không biết về sau giá cả lên xuống thế nào, nhưng chúng tôi đều cho rằng mức giá hiện tại là rất hợp lý rồi. F là một cô gái mạnh mẽ phóng khoáng, đặt tiền cọc xong cũng coi như mọi chuyện đã quyết.

Tiếp theo, chúng tôi tạt vào cửa hàng ngay cạnh ăn cơm. Có vẻ vì mới đặt được nhà nên tâm trạng F vô cùng phấn khởi, cả người toát lên tinh thần sảng khoái, nét mặt rạng rỡ tươi cười.

Trước đây, tôi và F cứ đều đều một tháng gặp một lần. Kể từ khi tôi mở tài khoản cộng đồng và kinh doanh đá quý, thời gian tụ tập và chuyện trò của chúng tôi giảm đi đáng kể. Năm nay cô ấy còn bận tối mắt tối mũi, thành thử chúng tôi chỉ có thể thỉnh thoảng hỏi thăm nhau vài câu trên WeChat mà thôi.

F nhấp một ngụm nước ép hoa quả, nhẹ nhõm thở phào một hơi: “Phụ nữ đúng là nên có năng lực độc lập về kinh tế! Này, cậu biết không? Căn hộ này là do mình tự nỗ lực mua đấy. Lúc đặt cọc ấy,

thật sự cảm thấy sung sướng và tự hào lắm. Đấy là cái cảm giác mà dù người ta đem tặng mình mười căn nhà thì mình cũng không có được! Mình nghĩ, đây có lẽ chính là thứ 'nội lực' mà cậu nhắc đấy. Có loại sức mạnh này thật là quá tốt đi!"

Tôi bật cười: "Lời này mình cũng thường nói với các độc giả nữ trên WeChat của mình lắm. Cả năm nay mình nghe quá nhiều tâm sự từ các cô gái về vấn đề của họ rồi. Người thì coi việc chồng ngoại tình là chuyện thường ngày ở huyện, cũng quyết tâm ly hôn đấy, nhưng cuộc sống lại nảy sinh vấn đề, sau chót đành ngậm đắng nuốt cay cho qua. Người thì bị nhà chồng khinh miệt, sống mà không nhận được chút tôn trọng nào, đến cả khả năng để thay đổi hoàn cảnh cũng không có. Mình chỉ hận một nỗi không thể gieo vào sâu trong đầu họ những suy nghĩ này: hy vọng họ hãy tự lập, tự cường. Nhưng từ trước tới nay mình chưa từng nói với cậu một điều: chồng cậu thật sự đối xử với cậu tốt thật đấy."

F gật gật đầu coi như đồng ý. Sau đó, cô ấy nói nhất định phải cho tôi biết một bí mật, trong hai năm nay chính nó đã thúc đẩy cô ấy từ bỏ cuộc sống an nhàn, bước vào xã hội một lần nữa để có được thành tựu nhỏ nhoi của ngày hôm nay.

F và chồng kết hôn đã năm năm, bạn bè người quen xung quanh đều biết chồng cô ấy đối xử với vợ rất tốt, bất kể là trên phương diện vật chất hay tinh thần, anh ấy đều tận tâm tận lực để F được hạnh phúc.

Hơn hai năm đầu, F cũng vui vẻ làm một "cô vợ nhỏ" để chồng chăm sóc, ngày ngày chỉ dạo chơi, mua sắm rồi làm đẹp, chăm sóc bản thân, đến mức nhìn vẻ ngoài không khác gì thiếu nữ mười tám.

Nhưng bỗng một ngày nọ, F nói cô ấy không muốn một cuộc sống thế này, cô ấy muốn tìm lại giá trị đích thực của mình, muốn có sự nghiệp riêng.

Bản tính tôi vốn khá nhạy cảm, bèn hỏi cô ấy có phải đã xảy ra chuyện gì không. Cô ấy cười đáp không có gì, chỉ là ở nhà mãi cũng chán. Khi đó, thấy F không muốn kể tôi cũng không hỏi thêm nhiều.

Đến hôm nay, cô ấy mới chủ động chia sẻ với tôi: "Này, cậu cũng tinh ý phết đấy, năm đó mình đột ngột muốn theo đuổi sự nghiệp, đúng là vì đã xảy ra chút sự cố."

Chuyện là trước Tết năm đó, chồng của F nói rằng toàn bộ số tiền

mình kiếm được trong năm đều sẽ đưa cho F quản lý. Thấy thái độ của chồng như vậy, F vô cùng vui mừng, thầm nghĩ mình quả là không cưới nhầm người, cứ thế hài lòng với cuộc sống làm "cô vợ nhỏ" hạnh phúc.

Thế nhưng gần tới Tết, cô ấy lại chỉ nhận được nửa số tiền mà chồng nói sẽ đưa. Dù một nửa cũng là con số khả quan rồi, nhưng cô ấy không cảm thấy vui vẻ chút nào. Sau nửa ngày trời, rốt cuộc cô ấy không nhịn được nữa, đành mở lời hỏi chồng.

Anh chồng có chút ngần ngại, chắc hẳn vì trước đó đã hứa sẽ đưa toàn bộ tiền cho F mà lại không giữ lời, sau cùng bèn bao biện rằng nhà có hai vợ chồng, mỗi người quản lý một nửa không phải cũng tốt sao?

Một người từ trước tới nay được sống trong yêu thương chiều chuộng như F căn bản không thể chấp nhận được câu trả lời này. Thế là cô ấy mở két sắt, lấy ra toàn bộ trang sức, thẻ, giấy tờ nhà… ném lại cho chồng, dõng dạc nói: "Thứ em muốn là 100% tình yêu của anh, nếu chỉ có một nửa thì tốt nhất anh thu hết lại đi, em không thiếu!"

Khoảnh khắc đó, ý định ly hôn thậm chí đã thoáng lướt qua trong đầu F, cô ấy không muốn tiếp tục sống với một người đàn ông như thế này.

Anh chồng không ngờ được vợ mình lại phản ứng dữ dội đến thế, bèn nói nếu F đã để bụng tới vậy thì hãy cứ cầm hết tất cả đi!

Con người F vốn tâm cao khí ngạo, trong phút chốc cảm thấy những thứ mình nhận được chẳng còn chút ý nghĩa gì. Năm đó cô ấy không đòi hỏi dù chỉ một đồng, để chồng phải hết lời giải thích mới miễn cưỡng chịu hòa hoãn trở lại. Song kể từ giờ phút ấy, một hạt giống mới đã lặng lẽ gieo xuống nơi sâu nhất trong đầu cô.

Đầu năm sau, F đã từ bỏ cuộc sống chỉ biết ăn uống chơi bời trước kia mà lao vào làm việc, chăm chỉ hăng say hơn tất cả chúng tôi. Bà hoàng từng sống trong nhung lụa khi xưa nay lại phải tay xách nách mang từng va li hành lý, chạy đông chạy tây khảo sát thị trường.

F là một cô gái thông minh, lại biết nỗ lực nên rất nhanh sau đó liền tìm được lĩnh vực mà mình yêu thích, không những vậy còn hoàn thành chúng một cách xuất sắc. Đương nhiên, những gian khó đắng cay ẩn phía sau thành công kia không hề đơn giản nhẹ nhàng.

F nói, thời gian đầu làm việc cô ấy luôn phải nén cơn giận vào trong, chỉ muốn chứng minh cho chồng thấy một điều: không có anh, tôi cũng có thể sống tốt, tôi không cầu xin tiền của anh, bản thân tôi có thể tự nuôi mình.

Tuy nhiên trong quá trình dốc sức làm việc, tâm thái của cô ấy đã dần dần đổi khác. Nhớ lại hai năm đầu sau khi cưới, F cả ngày chỉ biết vui chơi hưởng thụ, chẳng bận tâm đến việc trong nhà, muốn gì cũng được chồng mua tặng. Thế nhưng cô ấy không biết quản lý chúng, khiến số tiền trong tay đều biến thành tiền chết.

Giả dụ hai người hoán đổi thân phận cho nhau, bản thân F là chồng mà nhìn thấy một người vợ như vậy, chắc chắn cũng chẳng muốn giao chuyện quản lý tiền bạc cho vợ mình đâu! Thật lòng mà nói, anh chồng đã tự nguyện đưa cho F nửa số tiền cũng coi như để tâm đến suy nghĩ của cô ấy rồi.

Không chỉ thế, khi làm công việc bản thân yêu thích, F còn tự lĩnh hội được rằng muốn kiếm tiền phải trải qua bao gian khó, phải thiết lập và duy trì bao nhiêu mối quan hệ, phải giải quyết bao nhiêu vấn đề, thậm chí có những lúc không tránh khỏi ê chề tủi nhục. Tất cả những điều này khiến cho suy nghĩ của cô ấy dần dần thay đổi.

Vì nhận thức được kiếm tiền chẳng hề dễ dàng, F đã không còn coi nhẹ giá trị của đồng tiền trong tay mình nữa, trái lại còn nỗ lực học đầu tư và quản lý tài chính, tiền chảy vào túi cứ ngày sau nhiều hơn ngày trước. Thành quả mà F gặt hái được đã quá rõ ràng, khiến đám bạn chúng tôi không thể không nhìn cô ấy bằng con mắt khác.

Chồng F thấy vợ mình có bản lĩnh đến thế cũng vui mừng ra mặt. Nhưng lúc này F đã chẳng còn tâm trí mà để bụng mấy chuyện đấu đá trẻ con như trước kia, bởi cô đã dùng chính hành động thực tiễn để chứng minh cho chồng thấy năng lực của bản thân rồi.

Năm nay cũng đã sắp sửa khép lại. Vài ngày trước, chồng F đưa cho cô ấy tất cả thu nhập của mình, chủ động nhờ cô quản lý. F nhướng mày khiêu khích: “Sao anh không tự đi mà giữ ấy!”

Anh chồng quỳ một chân trên đất, hài hước đáp lại: “Vợ à, xin em nhận cho! Trước đây là do anh có mắt không thấy Thái Sơn, không biết vợ anh có năng lực đến thế, coi như anh cầu xin em nhận đấy!”

Thấy bộ dạng cun cút của chồng, F phì cười, rốt cuộc giữa hai người đã không còn căng thẳng nữa.

F cảm khái nói với tôi: "Mình rất thích một cách ví von mà cậu từng đưa ra: giữa một doanh nghiệp sử dụng hiệu quả vốn lưu động và một doanh nghiệp không có gì trong tay, ngân hàng sẽ thích cho bên nào vay hơn? Trong tình yêu cũng vậy, bản thân sở hữu càng nhiều, đối phương càng nguyện vì mình mà cho đi, bản thân càng không có gì, đối phương sẽ càng không coi trọng."

Tôi cười bổ sung: "Đúng thế! Còn một điều nữa, sở dĩ mỗi chúng ta đều cố gắng, chính là bởi chỉ có cố gắng chúng ta mới vĩnh viễn nắm quyền lựa chọn trong tay. Bất luận cuộc sống mang đến bao nhiêu thử thách, chúng ta cũng sẽ không thảm hại đến mức không gượng dậy nổi."

F gật đầu lia lịa, nâng cốc cùng tôi cụng ly, cả hai vui vẻ uống một hơi đến cạn.

Ra khỏi cửa, hai đứa lại bịn rịn ôm tạm biệt nhau, cổ vũ nhau mà cũng như cổ vũ chính mình:

"Cùng cố gắng nào cô gái, hãy làm một 'bản thân' hoàn thiện nhất!"

Sợ nhất là bạn không đủ yêu anh ấy, cũng không đủ yêu chính mình

Có một cô gái gửi mail cho tôi, chia sẻ rằng năm nay cô ấy đã hai mươi tám tuổi, yêu một anh chàng cũng hai năm rồi. Nhưng nhà anh chàng này lại ở tận vùng thôn quê, gia cảnh vô cùng nghèo khó, dưới anh ấy còn có một em trai và một em gái, thu nhập của cả gia đình cũng không bằng một bữa tiệc rượu trên thành phố. Vì thế, cô ấy bị cha mẹ ép mau chóng chia tay để tìm một người khác có điều kiện kinh tế tốt hơn.

Bản thân cô ấy cũng lo lắng, về sau họ còn mua nhà mua xe, trong khi gia đình bạn trai lại nghèo như thế, không những không thể nhờ cậy được gì mà có khi còn khiến họ vác thêm gánh nặng trên vai, đặc biệt là cậu em trai và cô em gái kia. Ở quê nhà anh ấy, con cả phải có nghĩa vụ chăm sóc các em, cứ nghĩ đến chuyện này là cô lại cảm thấy nên nghe lời cha mẹ, tránh việc về sau tự đâm đầu vào bể khổ.

Nhưng mặt khác, bản thân người bạn trai lại có nhân phẩm rất tốt. Trong thời gian hai năm yêu nhau, anh ấy chăm sóc cô từng li từng tí, trong công việc thì cực kỳ chịu khó, biết gom góp tiết kiệm, vậy mà riêng đối với cô lại luôn hào phóng chiều chuộng, mỗi khi bạn gái thích gì, chỉ cần trong khả năng cho phép, anh ấy nhất định dốc hết tâm sức mà đáp ứng, hơn nữa tình cảm giữa hai người đều rất tự nhiên, chân thật.

Chỉ vì gia cảnh bạn trai mà phải vứt bỏ tình yêu này, trong lòng cô ấy luyến tiếc không thôi. Thêm vào đó cô ấy tự thấy bản thân cũng không còn trẻ trung nữa, bây giờ tìm đối tượng mới ngộ nhỡ người ta còn không bằng bạn trai hiện tại thì sao? Nghĩ vậy nên cô ấy rất phân vân, không biết làm gì mới thỏa.

Câu chuyện trên mới chỉ là một vấn đề, nhưng vấn đề mà các cô gái hỏi tôi nhiều nhất vẫn là: "Tôi có nên ly hôn hay không?"

Hai ngày trước, có một độc giả trẻ khác tâm sự với tôi rằng chồng cô ấy ngoại tình đã hai năm nay, đêm ngày vấn vương thương nhớ một người phụ nữ bên ngoài. Vì chuyện này mà cô ấy đắn đo mãi, cứ thế nhắm mắt cho qua thì lý trí không cho phép, còn nếu ly hôn lại có quá nhiều chuyện phải suy tính: sợ bất lợi cho sự trưởng thành của con, sợ người đời dị nghị soi mói, càng sợ về sau côi cút cả một đời... Cô ấy mong nhận được chút lời khuyên từ phía tôi, rốt cuộc nên tiếp tục nhẫn nhịn hay dứt khoát đoạn tuyệt?

Tôi nhận ra rằng những người quá cứng nhắc thường có chung một đặc điểm: tự làm bản thân vướng vào rắc rối.

Trong công việc, khi thấy đồng nghiệp từ chức rồi hết người này đến người nọ khởi nghiệp thành công, tiền kiếm về cứ thế chất thành núi, họ cũng nóng ruột nóng gan muốn bản thân ngay lập tức thành công như người ta, vậy là chỉ trong chốc lát tư tưởng bỏ việc đã nhen lên trong đầu. Tuy nhiên, đến lúc thật sự định xin từ chức thì họ lại do dự: ngộ nhỡ mình khởi nghiệp thất bại, vậy không những chẳng kiếm được tiền mà đến công việc cũng mất nốt, lúc ấy phải làm sao?

Khi xem mắt một anh chàng nọ, cảm thấy đối phương cũng tử tế, điều kiện không tồi, chỉ là thiếu một chút "rung động", họ sẽ luôn mắc kẹt giữa hai lựa chọn: bước tiếp hay bỏ qua. Ngộ nhỡ bước tiếp rồi về sau mới gặp được chân ái thì phải làm thế nào? Nhưng ngộ nhỡ từ chối rồi không gặp được ai tốt hơn thì tính sao? Tất cả những "ngộ nhỡ" này đều khiến họ lo sợ.

Sau khi có con, họ vừa hy vọng ngày ngày được kề cạnh đứa trẻ ngây thơ đáng yêu, nuôi nấng con trưởng thành, lại vừa bận tâm chuyện không đi làm sẽ chẳng có thu nhập, sẽ xa rời xã hội, càng sợ khi bản thân không có năng lực kinh tế thì chồng sẽ ruồng rẫy bỏ rơi. Thành ra, họ cũng không biết nên chọn ở nhà chăm con hay ra ngoài kiếm tiền nữa.

Bất kể lựa chọn con đường nào họ cũng đều không cam tâm, chỉ chăm chăm nghĩ xem trên con đường mình chưa bước lên ấy có những cảnh tượng gì đang nhăm nhe đợi chờ phía trước. Mà tôi thấy, mang theo cái tâm thái này cũng sống vui khỏe được mới là lạ đấy!

Thực ra vấn đề này người ngoài không giúp nổi bạn đâu, mà bạn phải tự hỏi chính mình rằng rốt cuộc thứ mình muốn là gì? Ví dụ như cô gái trẻ trong câu chuyện đầu tiên, nếu thứ bạn muốn là cuộc sống sung túc đủ đầy thì hãy dứt khoát chia tay với anh bạn trai kia, tìm một đối tượng có điều kiện kinh tế tốt hơn đi, vừa cho bản thân cơ hội lại không làm phí thời gian của người ta. Còn nếu cảm thấy tình cảm giữa hai bên quan trọng hơn chuyện kinh tế, vậy bạn đừng để bụng những lời cha mẹ nói nữa, hãy kiên định về chung một nhà với anh ấy, cùng nhau can trường đối diện với phong ba của cuộc sống về sau.

Sở dĩ bạn nhập nhằng đến thế chính là vì bạn vừa không đủ yêu người ta, lại vừa không đủ yêu chính mình. Nếu bạn rất yêu anh ấy, thì cho dù mẹ cha phản đối đến đâu cũng đều vô dụng, gia đình anh ấy có bần cùng cỡ nào cũng chẳng hề gì, bởi vì bạn chỉ khao khát được chung sống một đời với người này, những chuyện khác đều là thứ yếu. Hoặc nếu bạn yêu chính mình đủ nhiều, không muốn cuộc sống sau này phải đối mặt với vô số những điều không chắc chắn, thì khi thấy gia cảnh của anh ấy bạn tự khắc sẽ dứt khoát buông tay.

Còn vị độc giả trẻ thứ hai, nếu như bạn chỉ là muốn một cuộc hôn nhân trên danh nghĩa, vậy hãy chọn cách tiếp tục, ngược lại nếu điều bạn cần là một người đàn ông chung thủy, thì ly hôn xong rồi kiếm người khác cũng chưa muộn. Việc sau khi ly hôn đứa trẻ sẽ lớn lên thế nào, người ngoài sẽ đánh giá bạn ra sao, sau này có cô đơn đến già không… không ai có thể nói trước với bạn cả, tất cả phụ thuộc vào cách sống của chính bạn mà thôi.

Tiếp nữa, về việc ở nhà chăm con hay ra ngoài kiếm tiền, nếu bạn cảm thấy chuyện tự tay chăm sóc con là quan trọng nhất, những việc khác đều có thể đặt ra đằng sau, vậy hãy chuyên tâm ở nhà cùng con; ngược lại nếu bạn cảm thấy sự trưởng thành của bản thân mới là quan trọng nhất, thì hãy quyết đoán bước ra khỏi cánh cửa kia để đi tìm giá trị của mình.

Xét đến cùng, mấu chốt nằm ở câu hỏi "Đâu mới là thứ mà trái tim bạn cần nhất?" Điều tối quan trọng mà một người nên có là hiểu rõ mong muốn của bản thân. Hãy nhớ không một ai có đủ khả năng thay bạn sống, cũng không một ai đủ khả năng thay bạn chọn lựa.

Có những người rất kỳ lạ, thứ họ cần được giúp đỡ không phải hướng lựa chọn, mà là một cách làm nào đó có thể vẹn cả đôi đường, vừa không phải đánh đổi cái này, lại vẫn củng cố được cái

kia. Vậy tôi xin trả lời, không phải tự dưng mà người ta có câu "Đừng nên cùng lúc đuổi theo hai con thỏ, bằng không sẽ chẳng bắt nổi con nào".

Tất nhiên, không thể phủ nhận cũng có những người đạt được cả hai thứ đó, ví dụ như tìm được một nửa vừa tốt tính lại có điều kiện, hoặc vừa có sự nghiệp lại vừa tự thân chăm con. Chỉ là, thứ lỗi cho tôi nói một câu hơi tàn nhẫn: trong số họ tuyệt đối không bao gồm những kẻ đến lựa chọn cũng phải nhờ vả người khác. Bởi nếu ngay cả năng lực lựa chọn cũng chẳng có thì bạn căn bản không có cửa để với tới cảnh giới "vẹn cả đôi đường" đâu, chưa biết chừng đến "trọn vẹn một đường" thôi cũng là quá sức ấy chứ!

Tôi từng quen biết một cô gái nọ. Thời gian đó cô ấy gặp chuyện phiền não về tình cảm: yêu phải một người đàn ông đã có vợ. Tôi kiên trì khuyên nhủ, tâm sự cùng cô ấy suốt hai, ba năm trời, cảm thấy cuộc sống của cô ấy rốt cuộc chỉ quẩn quanh trong hai chữ: mệt mỏi.

Phải, đến cả người ngoài cuộc tôi đây cũng thấy mệt nữa là.

Khi đó, cô ấy từng nói với tôi rằng cô ấy thật sự rất rất yêu anh ta, cảm giác như ngoài anh ta ra, cô ấy sẽ không bao giờ tìm được ai có thể hòa hợp tâm hồn đến vậy, nhưng cứ nghĩ đến chuyện anh ta không ly hôn là lại thấy bức bối, bèn tìm tới tôi xin lời khuyên.

Tôi trả lời rằng nếu người cô yêu nhất là bản thân, vậy hãy quyết tâm từ bỏ anh ta mà tìm kiếm người đàn ông hoàn toàn thuộc về mình; còn nếu người cô yêu nhất là anh ta, để mất anh ta thì cuộc sống chẳng còn ý vị gì nữa, vậy hãy tiếp tục dõi theo anh ta nhưng đừng mơ tưởng tới chuyện anh ta ly hôn làm gì.

Thế nhưng cô ấy không làm được, rời xa anh ta thì trong lòng không nỡ, chấp nhận yên phận với việc anh ta đã kết hôn thì lại khó chịu bức bối, ngày ngày đều sống trong sự giày vò hơn bất cứ ai, khi thì nói lần sau gặp anh ta sẽ nhắc chuyện chia tay, lúc lại than nếu không có anh ta thì không sống nổi.

Cuối cùng, tôi gõ một đoạn dài gửi cho cô ấy: Nếu tình yêu của cô dành cho anh ta lớn hơn tình yêu cô dành cho chính mình, thì chuyện anh ta có ly hôn hay không cô sẽ đều cam chịu mà tiếp tục, bất luận con đường phía trước có âm u lạnh lẽo đến đâu, tương lai có mù mịt xa xăm thế nào, cô sẽ đều thuyết phục bản thân tiến bước; mặc cho anh ta đối xử với cô không tốt, cô sẽ đều tìm được lý do để bào chữa cho anh ta; dù người khác khuyên nhủ

cô ra sao, cô sẽ đều không để tâm đến. Ngược lại, nếu tình cảm của cô dành cho bản thân lớn hơn, vậy chắc chắn sau một thời gian mông lung tạm thời sẽ có ngày cô bất chợt bừng tỉnh, nhận ra không nên lãng phí thanh xuân của mình như thế, càng không nên dành trọn chân tình, cho đi quá nhiều vì một người đàn ông đã là của người khác. Vì cô yêu anh ta mà không yêu đến tận cùng, nên cô không có cách nào chịu đựng và chấp nhận được việc anh ta đã có vợ, không thể toàn tâm toàn ý với cô. Cũng chính vì cô yêu bản thân nhưng lại không yêu đủ, nên cô không biết chính xác điều gì mới là tốt cho mình.

Trong cuộc sống, đáng sợ nhất chính là vừa không đủ yêu người lại vừa không đủ yêu mình, vĩnh viễn không chịu chủ động lựa chọn, cứ thế đợi đến khi thời cơ vuột mất, cơ hội không trở lại, sau đó phó mặc cho dòng đời xô đẩy đến tận vực sâu vô cùng, để rồi nhìn lại cả đời đều sống trong một trạng thái lấp lửng: vừa không được sống giàu sang, cũng không vun đắp được tình cảm năm nào; vừa không gìn giữ được hôn nhân, cũng vừa mất đi cơ hội để chọn lựa lại lần nữa; vừa không phát triển được sự nghiệp, cũng không chăm sóc dạy dỗ tốt con cái.

Sau đó, thấy người khác sống hạnh phúc vui vẻ, trong lòng vừa ngưỡng mộ, vừa ganh tị, lại vừa nuối tiếc: giá như ngày đó mình làm thế này, mình chọn thế nọ, bây giờ có khi cũng được như ai kia rồi. Thế nhưng, bất chợt quay đầu mới phát hiện đời người chẳng còn được mấy thời gian nữa, vậy là một đời cũng phí hoài mà trôi qua…

Hai điều quyết định địa vị của người phụ nữ

Cách đây không lâu, tôi tình cờ tìm được một cửa hàng thủ công mỹ nghệ, đồ trưng bày bên trong đều cực kỳ xinh xắn, tinh xảo, ngay cái nhìn đầu tiên đã thu hút sự chú ý của tôi. Tôi và chị chủ tiệm chuyện trò qua lại vài lần rồi cũng thành thân quen, thi thoảng tôi lại dạo qua WeChat Moments[1] của chị ta để thăm thú xem có hàng mới không.

[1] Hay còn gọi là Khoảnh khắc WeChat, một chức năng của WeChat cho phép người dùng đăng tải ảnh, bài viết… để chia sẻ với bạn bè của họ, tương tự như Facebook hay Instagram.

Hôm đó, chị ta liên tục đăng lên WeChat Moments rất nhiều sản phẩm mới với kiểu dáng đẹp mắt. Thấy vậy, tôi liền tranh thủ thời gian rảnh ghé qua cửa hàng xem sao. Quả thật là ở bên ngoài chúng còn đẹp hơn trên ảnh. Tôi nhấc chiếc này lên rồi lại đặt chiếc kia xuống, chiếc nào cũng không nỡ rời tay vì tất cả đều là độc nhất. Chỉ có điều đồ thủ công vốn không hề rẻ, tôi bèn thương lượng với chị ta, hỏi xem nếu mua nhiều có thể cho tôi mức giá ưu đãi hay không.

Chị chủ tiệm tính tình ngay thẳng, không quen thói lươn lẹo, nghe vậy thì chân thành hỏi lại tôi: “Cô muốn bao nhiêu?”

Chà, tôi suy nghĩ vài giây rồi đưa ra một mức giá khá thấp, nghĩ bụng đã mặc cả thì thế nào chẳng phải trả giá qua lại mấy lần. Ngờ đâu chị ta không tiếp tục đòi đẩy giá lên nữa mà chỉ trả lời: “Giá này còn thấp hơn mức giá thấp nhất chồng tôi bảo tôi nữa, nhưng cô lại mua nhiều, hay là tôi hỏi anh ấy giúp cô nhé.”

Sau đó, chị ta bắt đầu nhắn tin cho chồng, trong lúc chờ đợi phản hồi từ đầu bên kia, chúng tôi tranh thủ tán gẫu một chút.

Tôi cười nói: "Người trông hàng không phải chị sao? Sao mà bán hay không bán cũng phải hỏi chồng thế, chị không tự quyết định được à?"

Chị ta ngại ngùng cười trừ: "Nếu tôi bán giá thấp quá, đợi lúc chồng về sẽ bị mắng mất."

Chị ta tiếp tục: "Phụ nữ ở chỗ chúng tôi khác với chỗ các cô nhiều lắm. Địa vị thì thấp kém, ăn Tết không được ngồi mâm trên, phải cặm cụi trong bếp cả ngày, đàn ông nói gì phải nghe nấy, có thể giúp trông cửa hàng cũng coi như được tôn trọng hơn trước nhiều rồi. Phụ nữ miền Nam các cô sống sướng thật!"

Tôi luôn nghe người ta bảo nhau rằng phụ nữ ở một số vùng của miền Bắc đến cả ăn cơm cũng không được ngồi vào bàn đàng hoàng, đàn ông thì cực kỳ gia trưởng. Vì bản thân chưa từng sống ở miền Bắc, không hiểu rõ văn hóa nơi đây, thành ra tôi lại vô cùng hứng thú ngồi nghe chị ta nói chuyện.

Tôi hỏi chị ta vì sao không phản kháng, sao lại có chuyện đàn ông nói gì là phải nghe nấy, để rồi trên người mấy gã đó đâu đâu cũng là tật xấu cả? Vốn dĩ vợ là để yêu thương nuông chiều, còn cái loại ra vẻ quyền lực mà đàn áp vợ mình thì đàn ông cái thá gì cơ chứ?

Chị ta kinh ngạc hỏi lại: "Phản kháng? Mọi người đều sống như thế, một mình tôi phản kháng thì tác dụng gì? Có khi còn bị đánh cho ấy!"

Tôi nhất thời không biết nói gì. Một người đã quá quen với việc bị đối xử bất công, đánh mất ý thức phản kháng của mình thì người khác có nói chi cũng vô ích. Nhưng chị ta hoàn toàn không có ý kiến gì về cách sống này, cũng không có bất kỳ cảm giác ủy khuất nào, như vậy cũng tốt, tôi không cần phải nói mấy chuyện nam nữ bình quyền với chị ta làm gì. Một người đang sống vui vẻ bình thường đột nhiên lại bị ảnh hưởng bởi một quan niệm hoàn toàn khác biệt, điều này trái lại còn tác động xấu đến cuộc sống của chị ta. Chỉ có điều tôi có thể cảm nhận được, chị ta dành cho những cô gái miền Nam được nhà chồng tôn trọng, được làm chủ gia đình như chúng tôi một lòng ngưỡng mộ vô cùng to lớn. Chị ta nói nếu có kiếp sau, nhất định sẽ làm dâu phương Nam.

Tiếp đó, tôi lại nghe chị ta tâm sự về cuộc sống của những cô gái nơi đây, được một lúc thì chồng chị ta về, nói khách đã mua nhiều thì bán đi!

Chị ta vui vẻ giúp tôi gói từng bọc hàng rồi tiễn tôi ra tận cửa.

Trên đường về, tôi chợt nhớ đến một người bạn cũng lấy chồng phương Bắc.

Cô ấy là người Thượng Hải, là mẫu phụ nữ miền Nam điển hình, hai người tổ chức hôn lễ cũng tại Thượng Hải. Năm đầu tiên về nhà chồng, mẹ chồng đã giục cô ấy vào bếp nấu nướng rồi.

Ngày trước ở nhà mẹ, cô ấy chưa từng phải làm việc gì, ăn Tết cũng toàn đồ mua sẵn, nhưng giờ đây thân phận thay đổi, cảm thấy cứ ngồi chơi chờ ăn cũng không được lễ phép cho lắm nên cô ấy ngoan ngoãn vào bếp phụ việc.

Trước khi đi, cô ấy kéo kéo tay chồng, ý muốn chồng đi cùng mình, ngờ đâu anh ta lại nhăn nhó khó chịu: "Ở đây đàn ông không xuống bếp."

Mẹ chồng vội vàng chạy tới trước mặt con dâu: "Đợi lát nữa có khách đến thì cho chồng tiếp khách!"

Nghe vậy, cô ấy cũng không kiên trì nữa, cùng hai người phụ nữ khác xuống bếp làm việc cả nửa ngày trời.

Khi cơm nước đã được chuẩn bị xong, cô ấy rất tự nhiên ngồi xuống cạnh chồng, còn gọi các anh chị em nhà chồng cùng ngồi xuống cho vui.

Mẹ chồng lập tức hét lên như vừa nhìn thấy quỷ: "Đàn ông mới ngồi vào bàn ăn, đàn bà thì xuống bếp ăn!"

Cô ấy còn tưởng mình lãng tai nghe nhầm, đàn bà phải xuống bếp ăn cơm á? Cô ấy có phải là người hầu, là nô tì gì đâu, sao lại phải ăn cơm dưới bếp? Lại còn mấy người chị dâu em chồng này nữa, sao lại cun cút vào trong luôn vậy?

Anh chồng thì thầm vào tai cô ấy: "Tập tục ở đây là như thế, phụ nữ không được ăn ở bàn trên, em chịu khó một tí, về Thượng Hải anh đền bù sau."

Cô ấy lập tức nổi cáu: "Anh muốn em ngay lần đầu về nhà anh đã phải bưng bát cơm mà ăn trong bếp hả?"

Anh chồng bèn dỗ dành: "Ở đây phụ nữ đều như thế cả, sẽ không có ai cười em đâu."

Cô ấy lạnh lùng đáp: "Nhưng em thấy nực cười. Đã là người một nhà, vì sao không thể ăn cùng nhau? Sao lại bắt buộc đàn ông ăn

ngoài gian khách, phụ nữ ăn trong phòng bếp?"

Sau đó, cô ấy lẳng lặng đi thu dọn hành lý của mình, tự bắt xe lên thành phố tìm một tiệm cơm, thuê một phòng nghỉ nhỏ.

Anh chồng gọi điện cả chục lần, rồi lại nhắn tin, trách móc cô ấy không hiểu chuyện, cứ thế bỏ đi làm anh ta thật chẳng còn mặt mũi, lại còn nói vì việc này mà cha mẹ anh ta có ấn tượng cực kỳ xấu về cô ấy.

Cô ấy hừ mũi một tiếng, nghĩ thầm: Cái gia đình với thứ tập tục kiểu này thì tôi đây không thiết, lại còn sợ cha mẹ có ấn tượng xấu với chả không xấu về con dâu nữa sao?

Sau đó, cô ấy một mình bỏ về Thượng Hải, sang nhà cha mẹ đẻ ở đến hết năm.

Anh chồng gọi điện đến, nói rằng chỉ khi nào cô ấy chịu ngoan ngoãn xin lỗi cha mẹ chồng thì cuộc hôn nhân giữa hai người mới tiếp tục được.

Cô ấy không thể nhẫn nhịn thêm nữa, đáp lại: "Dù sao cũng mới cưới chưa lâu, muốn ly hôn cũng dễ thôi, tôi vừa trẻ lại vừa chưa có con, sợ gì không kiếm nổi người khác? Tốt nhất là anh nên về quê anh mà tìm vợ!"

Khi đó cô ấy thật sự có suy nghĩ đến chuyện ly hôn, vì cô ấy biết rõ, với tính cách của mình thì căn bản không thể "dĩ hòa vi quý" cùng nhà chồng cả đời.

Kết quả, anh chồng đành phải hạ giọng phân bua, rằng anh ta cũng chẳng còn cách nào, rằng tập tục ở quê đã là thế rồi chứ không phải cố ý làm khó cô ấy. Bao nhiêu năm qua, người dân ở đây vẫn sống như vậy, các mẹ các chị vẫn có sao đâu.

Cô ấy cứng rắn đáp trả: "Thật ngại quá, tôi lớn lên ở Thượng Hải, còn anh nếu thích cái kiểu tập tục quê anh thì cứ từ từ mà tận hưởng nó đi, dù sao tôi cũng không chấp nhận."

Vài ngày sau, anh chồng về Thượng Hải tiếp tục công tác. Không biết có phải do hoàn cảnh khác ở quê không mà từ lúc về đây, anh ta bỗng trở lại là một người chồng ân cần dịu dàng, không những không nhắc đến chuyện ly hôn nữa mà còn nhiều lần chủ động làm lành. Sau khi suy nghĩ, cô ấy nhận thấy bản thân đúng là vẫn còn tình cảm với anh ta, ngoài chuyện tập tục quê chồng thì cuộc sống của hai người ở Thượng Hải cũng không có gì bất ổn.

Tính đến nay cũng mười năm trôi qua rồi, sau lần đó cô ấy không còn về nhà chồng ăn Tết nữa, yêu cầu của nhà chồng đối với cô ấy cứ ngày một thấp đi, theo như anh chồng truyền đạt lại thì: Chỉ cần nó chịu về ăn Tết, tuyệt đối sẽ không bắt nó phải tuân theo tập tục nữa, nó thích làm thế nào cũng được cả.

Nhưng lúc này cô ấy không muốn về quê chồng nữa, lại nhờ chồng chuyển lời giúp rằng: Nếu cha mẹ muốn lên Thượng Hải ăn Tết thì con luôn sẵn sàng chào đón, nhưng bảo con về đó ăn Tết thì con không đi đâu.

Theo lời anh chồng kể, cha mẹ luôn bắt bẻ, sai khiến các chị dâu, duy chỉ có cô ấy là họ không dám yêu cầu gì. Hơn nữa, người ở vùng đó chỉ sợ con trai con gái ly hôn sẽ làm mất mặt gia đình, lại thấy cô con dâu tuyệt nhiên không chút sợ hãi, sẵn sàng ly hôn như thế, cuối cùng không dám cằn nhằn gì thêm.

Về sau cô ấy mới phân tích cho tôi thấy, thật ra chồng cô ấy thường ngày vẫn rất ân cần, tôn trọng vợ, nhưng dù gì đi nữa cũng trưởng thành trong môi trường đó, nên lần đầu tiên dẫn vợ về nhà không tránh khỏi suy nghĩ kiểu này: Nếu cô ấy có thể chấp nhận tập tục sinh hoạt ở đây thì mình cũng bớt được không ít phiền phức, muốn đối đầu với một lề lối cũng cần nhiều dũng khí lắm chứ.

Không ngờ cô ấy lại phản kháng kịch liệt đến thế, anh ta muốn hòa hoãn cũng không hòa hoãn nổi, cuối cùng chỉ còn cách chọn đứng về phía vợ.

Hiện tại, cô bạn tôi đang sống rất hạnh phúc. Hai vợ chồng sinh được một bé gái, những tư tưởng và hủ tục như trọng nam khinh nữ, phụ nữ không được ăn cùng bàn với đàn ông… đều không thể ảnh hưởng đến thế hệ hai người họ nữa. Bằng hành động thực tiễn, cô ấy đã tạo ra một môi trường văn minh, không bị khinh miệt cho chính bản thân và con gái mình.

So với những người phụ nữ không có dũng khí đấu tranh, cuộc sống lúc nào cũng đầy ủy khuất, đi đâu cũng thấy toát lên vẻ buồn bực ủ ê kia, cô bạn tôi chắc chắn là một cô gái vô cùng can đảm. Câu chuyện của cô ấy đã cho tôi biết rằng không có thứ gì không thể thay đổi, dù là tư tưởng phong kiến đi nữa. Chỉ cần bạn nhất quyết không chịu chấp nhận, chẳng ai có thể ép buộc bạn cả.

Khi bạn là một cô gái vừa có học thức lại vừa có vận khí, gặp được người đàn ông nặng nghĩa chung tình, đối với bạn luôn bao bọc

chở che, yêu thương trân trọng, thêm vào đó gia đình chồng thấu tình đạt lý, đối đãi thịnh tình, vậy bạn chẳng cần tốn công tốn sức, cứ yên phận cũng có được cuộc sống thuận hòa ấm êm.

Ngược lại, khi bạn gặp phải người đàn ông mà cả gia đình anh ta cứ chăm chăm giữ lấy những truyền thống chẳng mấy hay ho tốt đẹp, vậy bạn chỉ có hai lựa chọn: một là quả quyết rời khỏi gia đình ấy, không buông bỏ được thì lựa chọn thứ hai chính là bạn phải tự tranh đấu để giành lấy địa vị và quyền lợi cho bản thân. Nếu đã quyết định ở lại mà không chịu đứng lên, thì dù bạn có bị vùi dập đến không ngóc đầu lên nổi cũng chẳng có ai giúp bạn được nữa, bạn chỉ có thể than vãn mọi nơi mọi lúc - việc mà trên thực tế chẳng mang đến cho bạn bất cứ cách giải quyết nào.

Có một kiểu yêu khiến người ta chán ghét

Một lần tôi đi ngang qua thành phố nơi một người bạn sinh sống, tiện đường, tôi ghé vào thăm cô ấy. Hôm sau, tôi định tự ra sân bay, nhưng cô bạn lại quá nhiệt tình và chu đáo, nhất quyết để tài xế của mình qua khách sạn đưa tôi đi.

Anh chàng tài xế họ Chu, mọi người thường gọi Tiểu Chu, tính cách hơi ỏn ẻn nhưng được cái thật thà. Lúc gặp ở trước cửa khách sạn, tôi thấy anh ta có vẻ khá căng thẳng, bèn chủ động gợi chuyện để tán gẫu vài câu.

Tôi hỏi anh ta đã lập gia đình chưa, anh ta ngẩn ra một lúc, sắc mặt có chút không vui. Tôi nghĩ bụng chẳng lẽ mình nói gì sai sao? Biểu cảm trên mặt anh ta kỳ cục quá.

Một hồi sau, anh ta gật đầu trả lời: "Tôi kết hôn rồi, vào tháng Chín năm ngoái." Tôi mới chỉ kịp đáp "Ồ", anh ta đã vội vã sửa lời: "Không, vào tháng Tám mới đúng. Xin lỗi, tôi nhớ nhầm."

Tôi ngoài mặt thì cười trừ nhưng trong lòng lại ngán ngẩm, người này vừa mới cưới chưa lâu, vậy mà đến cả chuyện cưới tháng mấy cũng nhớ sai!

Dường như nhìn thấu suy nghĩ của tôi, Tiểu Chu thở dài một tiếng: "Thật ngại quá, khiến chị Vãn Tình chê cười rồi. Thật ra tôi không thích cuộc hôn nhân này lắm, bởi vì tôi không thể quên được người cũ."

Quãng đường đến sân bay còn khoảng hai giờ đi xe, Tiểu Chu bắt đầu kể cho tôi nghe câu chuyện của mình.

Tiểu Chu và cô người yêu cũ đã yêu nhau được tròn mười năm, từ khi còn mười tám cho đến lúc gần ba mươi. Hai người họ vốn là

bạn học, ban đầu chỉ là đôi bên thầm thương trộm nhớ, mãi tới khi lên đại học mới dần dần thổ lộ.

Tiểu Chu yêu cô gái đó vô cùng, một lòng một dạ chỉ muốn cưới cô ấy, ngặt nỗi gia đình bên kia kịch liệt phản đối, lý do là cha mẹ Tiểu Chu chỉ thuộc tầng lớp làm công ăn lương, điều kiện không dư dả. Mặc dù vậy, hai người vẫn tiếp tục lén lút hẹn hò, từ lúc vào đại học cho tới khi tốt nghiệp ra trường, từ lúc ra trường cho tới khi đi làm. Sâu trong lòng, Tiểu Chu nghĩ sớm muộn cũng sẽ có ngày gia đình bên kia chấp nhận mình, anh ta đối với bạn gái chân thành như thế, điều này ai ai cũng đều thấy rõ.

Sau khi đi làm được một năm, nhìn bạn bè xung quanh cứ từng đôi từng đôi nắm tay bước lên xe hoa, Tiểu Chu cũng rạo rực mong chờ được danh chính ngôn thuận ở bên người mình yêu. Nghĩ đi nghĩ lại, anh ta liền đề nghị được ra mắt cha mẹ cô gái.

Cô gái ấp a ấp úng tìm đủ cách lảng tránh, mãi đến khi bị hỏi nhiều quá mới chịu nói với Tiểu Chu: "Cha mẹ em không đồng ý cho em qua lại với anh, anh có đến ra mắt cũng không có kết quả tốt đâu, chờ thêm một chút nữa đi!"

Cái "một chút" ấy hóa ra là tận ba năm. Khi ấy hai người cũng yêu nhau được chín năm rồi. Trong thời gian đó, Tiểu Chu vẫn hay nhắc chuyện ra mắt với cô gái, còn cô gái vẫn chỉ ậm ừ hứa hẹn cho qua.

Năm thứ mười yêu nhau, Tiểu Chu lúc này đã chạm ngưỡng đầu ba rồi. Một hôm, anh ta thành khẩn nói với bạn gái: "Để anh tới ra mắt cha mẹ em nhé. Ải này sớm muộn cũng phải qua, cha mẹ anh đều hy vọng chúng ta sớm ổn định. Chi bằng hai gia đình ngồi lại cùng chuyện trò một chút, không hẳn là thảo luận chuyện cưới xin mà chỉ là để thấu hiểu nhau hơn thôi, em thấy thế nào? Có cha mẹ anh ở đó, cha mẹ em chắc không đến mức làm khó anh đâu nhỉ?"

Trước sự kiên trì của Tiểu Chu bao lâu nay, cuối cùng cô bạn gái cũng gật đầu đồng ý.

Cha mẹ của Tiểu Chu rất coi trọng lần ra mắt này. Hai ông bà đặc biệt mua hai bộ quần áo mới, sửa soạn tươm tất gọn gàng, lại không quên mua bao nhiêu đồ biếu tặng, vì theo phong tục ở đó, nhà trai phải chuẩn bị quà khi ra mắt nhà gái.

Tiểu Chu cũng chuẩn bị kỹ càng, anh ta nghĩ đây là cơ hội tự mình kiếm được, phải thể hiện cho thật tốt, phải lấy được thiện cảm của

gia đình bên kia. Biết đâu sau lần gặp mặt này họ sẽ quý mình thì sao? Giữa người và người dù sao cũng phải tiếp xúc mới hiểu nhau được mà.

Đáng tiếc, đó là ngày mà có lẽ cả đời này Tiểu Chu cũng không quên nổi.

Sau khi gia đình hai bên đều đã yên vị, chuyện còn chưa kịp nói, trà còn chưa kịp nguội, cha mẹ cô gái đã thẳng thừng phủ đầu Tiểu Chu: "Vốn dĩ chúng tôi không muốn đến, nhưng nếu không đến thì sợ cậu vẫn nuôi hy vọng. Chúng tôi không thích cậu, vì gia cảnh của cậu quá thấp kém. Chúng tôi chọn con rể cũng có yêu cầu riêng, mà cậu lại chỉ là tài xế, con gái chúng tôi sao có thể gả cho cậu đây?"

Tiểu Chu có nằm mơ cũng không ngờ được gia đình bạn gái lại nói những lời này trước mặt cha mẹ mình. Anh ta không thể quên nổi vẻ mặt của cha mẹ khi đó: tủi nhục, cay đắng, tức giận, xót xa và cả bất lực đến cùng cực. Nếu biết trước viễn cảnh này, có bị đánh chết anh ta cũng không bao giờ đưa cha mẹ tới đây để nhận những lời lẽ khinh miệt ấy. Thế nhưng điều làm anh ta khó chịu nhất là, người mà anh ta yêu thương bao năm qua từ đầu tới cuối chỉ biết cúi mặt, ngay cả một câu cũng không chịu mở miệng.

Đến tận khi về nhà mà cha mẹ anh ta vẫn giận tím mặt.

Dù không phải giàu có gì, nhưng họ từ trước tới nay chưa bao giờ bị người ta bôi tro trát trấu vào mặt mình như thế. Họ chỉ không giàu thôi, có phải bần cùng nghèo khó gì đâu để đến nỗi bị người ta xem thường cơ chứ?

Sau cùng, cha anh ta dứt khoát: "Con trai, chia tay đi! Không phải cha mẹ không chịu hiểu cho con, nhưng hôm nay con cũng thấy đấy, gia đình bên họ căn bản là coi khinh nhà mình. Những người như thế dù có miễn cưỡng chấp nhận hôn sự đi nữa thì con cũng phải cúi đầu nhịn nhục cả đời thôi. Cha và mẹ không giàu sang gì, nhưng thật không nhẫn tâm nhìn con chịu khổ như thế."

Mẹ anh ta tiếp lời: "Cha con nói đúng đấy. Nếu hôm nay chỉ là thấy thái độ bên nhà kia như thế, cha mẹ có chịu chút tủi thân cũng không vấn đề gì, dù sao hạnh phúc của con cũng quan trọng hơn. Nhưng con xem bạn gái con kìa, từ đầu chí cuối không thèm phân bua, đến cả nói hộ con một câu nó cũng không dám mở miệng, như vậy về sau còn sống chung thế nào nữa?"

Tiểu Chu đau khổ vô cùng. Cha mẹ đã cả đời khó nhọc, để họ phải

chịu đựng nỗi tủi hổ này, trong lòng anh ta còn khó chịu gấp bội, mà biểu hiện của bạn gái cũng khiến anh ta thất vọng tràn trề, không biết nên làm gì tiếp theo.

Từ ngày hôm đó, cha mẹ Tiểu Chu bắt đầu tích cực tìm đối tượng cho anh ta, nhưng anh ta vẫn muốn cố gắng thêm lần nữa, hỏi bạn gái liệu có thể cưới mình không.

Cô gái cuối cùng vẫn không có đáp án rõ ràng, chỉ đáp lại qua loa rằng cha mẹ kiên quyết quá, dù trước kia hay bây giờ đều không chịu đồng ý.

Nghe những lời này, Tiểu Chu rốt cuộc đã nản lòng, chấp nhận nghe theo sự sắp đặt của cha mẹ mà kết hôn cùng một cô gái dịu dàng chất phác.

Đêm trước lễ cưới, cô bạn gái cũ bất chợt gọi điện cho Tiểu Chu, khóc lóc nói sẽ đợi anh ta cả đời này, làm anh ta không biết phải tiếp tục hôn lễ thế nào nữa.

Tiểu Chu khẽ giọng bộc bạch, thật ra vợ anh ta là một người phụ nữ rất tốt. Cô ấy đối với chồng thì ân cần, đối với cha mẹ chồng thì hiếu thuận, nhưng bản thân anh ta đối với cô ấy lại không có cảm giác như ở bên cô bạn gái cũ kia, anh ta cảm thấy như mình bị xé thành hai nửa, trái tim và thân thể ở hai nơi khác nhau.

Nói xong, Tiểu Chu dường như chìm sâu vào dòng hồi ức đầy đau khổ, còn tôi lúc này thì đang lửa giận ngùn ngụt cháy trên đầu, không nhịn được phá tan bầu không khí im lặng: "Anh có biết nếu tôi là anh, trước ngày cưới nhận được cuộc điện thoại như thế thì tôi sẽ nói gì không?"

Tiểu Chu nghi hoặc nhìn tôi. Tôi tiếp tục: "Tôi sẽ nói với cô ta rằng, cút được bao xa thì cút luôn nhà cô đi, đừng có làm phiền nữa!"

Tiểu Chu há hốc miệng nhìn tôi: "Chị Vãn Tình, chị nói tục hả?"

Tôi không phủ nhận: "Đúng, không văng tục thì không thể diễn tả được tâm trạng tôi bây giờ. Loại phụ nữ này thì có gì đáng để anh nhớ mãi không quên hả? Thế nào là 'đợi anh cả đời' chứ? Cô ta định làm con giáp thứ mười ba hay định bắt anh ly hôn? Ngay trước ngày cưới của người ta mà còn gọi điện vớ vẩn, mặt cô ta làm bằng gì mà dày hết phần thiên hạ thế? Thà lúc ấy cô ta bất chấp cả thế giới mà đánh cược một lần, nói dù thế nào cũng phải cưới anh, rồi trực tiếp đến cướp quà cưới đi, như thế còn quang

minh chính đại hơn vạn lần cái kiểu gọi điện đấy."

Tiểu Chu sững sờ nhìn tôi, tôi vẫn không dừng lại: "Mười năm, một người con gái nếu thật sự yêu anh thì sớm đã cưới anh rồi. Tôi không quen biết cô bạn gái cũ của anh, nhưng chỉ qua những chuyện mà anh nói nãy giờ, tôi cũng cảm thấy cô ta chẳng ra sao cả. Mười năm không giải quyết nổi một việc, chắc chắn là năng lực yếu kém, càng chứng tỏ tính tình không ra sao, nhu nhược trốn tránh, cái gì cũng muốn có, cái gì cũng không chịu đánh đổi. Đã thế, mười năm mà không có nổi một thái độ rõ ràng, chứng tỏ yêu có tính toán, không muốn vì tình yêu mà phải bỏ công bỏ sức cố gắng một lần. Mười năm sau mới chia tay nổi, thế mà còn đi phá đám lễ cưới nhà người ta, chứng tỏ nhân phẩm không ra gì. Nếu bản thân thực lòng không thể mang đến một kết quả tốt cho đối phương thì chia tay dứt khoát luôn đi để người kia còn tìm được hạnh phúc. Đây lại đi gọi điện cho bạn trai cũ trước ngày người ta cưới, tâm cơ hiểm độc, thật đáng ghét!"

Tiểu Chu lúng túng nói: "Cô ấy cũng không đến nỗi thế đâu..."

Tôi lừ mắt: "Có phải giết người phóng hỏa mới là xấu đâu, giết người không cần dao mới là độc ác kìa. Bất luận cô ta tốt hay xấu thì cũng là chuyện đã qua rồi, anh nên quan tâm để ý tới vợ mình ấy. Thật ra anh đối xử với vợ quá bất công khi cưới cô ấy mà vẫn còn yêu người cũ. Trong lòng anh có người khác nhưng vẫn cảm thấy vợ mình rất tốt, chứng tỏ cô ấy tốt thật sự, tốt hơn vạn lần so với cái cô người yêu cũ không biết điều kia. Anh đừng có tiếc ngọc tiếc ngà mà coi khinh vụn đá, rồi đến lúc cả vụn đá cũng vuột mất thì lại ngồi đó ân hận."

Chúng tôi mải nói chuyện, chẳng mấy chốc đã đến sân bay rồi. Tôi không rõ Tiểu Chu nghe vào tai được bao nhiêu, nhưng mong rằng anh ta đủ tỉnh táo, biết cái gì nên buông bỏ, cái gì nên trân quý.

Khi lấy hành lý, anh ta cất lời: "Chị Vãn Tình, trước nay tôi cứ tưởng chị là kiểu người cực kỳ ôn hòa cơ."

Tôi đáp: "Một là, tôi thật lòng cảm thấy bạn gái cũ của anh toàn làm chuyện khiến người ta chán ghét. Hai là, vì thời gian ít quá, tôi sợ anh nghe không vào tai được mấy câu. Tóm lại hãy về đối tốt với vợ mình hơn đi!"

Tiểu Chu "Ừm" một tiếng, vẫy tay chào tạm biệt tôi. Xa xa ngoài kia, một chiếc máy bay đang vút lên cao, xuyên qua làn mây trắng

xóa, trong tâm trí tôi bỗng dưng hiện về hai câu thơ quen thuộc: “Sông núi đất trời xa vời vợi, chi bằng thương lấy người kề bên”[1].

[1] *Nguyên văn:* 满目山河空念远,不如怜取眼前人.*Trích trong bài thơ Hoán khê sa của Án Thù.*

Tôi hy vọng trên thế gian này, tất cả những người tốt đều được yêu thương và trân trọng, mong rằng mọi người đều giữ cho mình một đôi mắt thông tuệ để có thể nhìn thấu những tình thật ý giả trên đời.

Sự khác biệt giữa "phụ nữ đẳng cấp" và "phụ nữ hèn kém"

Vài ngày trước, khi đang dọn dẹp các file trong máy tính, tôi nhìn thấy vài bức ảnh cũ, trong lòng bỗng trào dâng cảm giác man mác buồn, đặc biệt là khi thấy bức ảnh chụp chung của tôi và M. Nghĩ tới vài năm qua chẳng còn giữ liên lạc, quả thực cũng có chút cảm khái, nhưng tôi tuyệt không hối hận.

M từng là bạn tốt của tôi, lớn hơn tôi sáu tuổi. Năm đó tôi vừa tốt nghiệp, còn chị ấy đã gần ba mươi và vẫn độc thân. Nhân duyên của M không tốt lắm, cũng bởi tính cách bộc trực, khi nói chuyện thường ít để ý tới cảm xúc của đối phương nên từ trước tới nay không được lòng nhiều người.

Tôi lại không hề để tâm tới tính cách đó. Quá thẳng thắn mặc dù không phải là một ưu điểm, nhưng đối với tôi như vậy vẫn tốt hơn nhiều so với khối kẻ khẩu phật tâm xà.

M vô cùng xinh đẹp, đặc biệt là làn da mịn màng trắng muốt, không những thế, đó còn là vẻ đẹp tự nhiên không qua bất kỳ mỹ phẩm, hóa chất nào. Tôi không giấu nổi sự ngưỡng mộ dành cho chị ấy, thế nhưng không rõ vì sao chị ấy lại không có duyên với người khác giới, trước giờ chưa gặp được mối nhân duyên nào phù hợp cả.

Như bạn biết đấy, xã hội này thường có quá nhiều dị nghị dành cho người phụ nữ, đặc biệt là phụ nữ lớn tuổi chưa lập gia đình. Từng có không ít cô gái mang ý giễu cợt mà hỏi M định bao giờ mới chịu kết hôn? Độc thân cả đời là không ổn đâu nhé. Nói gì thì nói, phụ nữ vẫn nên có một tấm chồng mới được…

M không phải kiểu người mang suy nghĩ "một điều nhịn bằng chín điều lành", những lúc bị hỏi như vậy, chị ấy sẽ bực bội đáp trả: "Làm sao mà không ổn? Ảnh hưởng đến nồi cơm nhà cô à? Có

thời gian rảnh thì tự quản chuyện nhà mình cho tốt đi rồi hãy lo chuyện người khác!"

Đối phương bị hắt cho một gáo nước lạnh đến chẳng còn mặt mũi, thế là "cộng đồng anti" của M lại có thêm một thành viên mới. Tuy vậy, tôi hiểu tâm trạng M, ba mươi tuổi chưa chồng chưa con, chị ấy chắc hẳn phải chịu áp lực cực kỳ lớn, từ người thân, xã hội, lại còn phải đón nhận sự "quan tâm" chẳng hề mang ý tốt từ những người xung quanh, rơi vào cảnh ấy mà còn vui vẻ đáp lễ được mới là lạ đấy!

M thường ca cẩm với tôi: "Cô nói xem mấy người đó có phải ăn no rửng mỡ quá rồi không? Chị cưới chồng hay không cũng có làm bớt đi của họ đồng tiền nào đâu?

Càng buồn cười hơn là bọn họ người thì chồng ngoại tình, người thì sống tủi sống nhục, sao vẫn còn lo hộ thiên hạ được nhỉ? Loại đàn ông như chồng họ ấy mà, có cho tiền chị cũng chẳng thèm lấy."

Tôi chỉ có thể khuyên bảo chị ấy đừng để tâm đến lời của những kẻ đó, cứ vui vẻ hưởng thụ cuộc sống mới là quan trọng nhất.

Cơ duyên thế nào mà hai năm sau, M đã gặp được bạch mã hoàng tử của đời mình. Năm đó, khi đạt ngưỡng ba mươi hai tuổi, chị ấy chính thức khép lại quãng đời độc thân.

Kết hôn muộn một chút cũng có cái lợi, ít nhất thì bạn có thể nhẹ nhõm về phương diện kinh tế, hai người cùng gom góp tiết kiệm, mua một căn hộ một trăm mét vuông, tổ chức lễ cưới đơn giản, rồi từ đó bắt đầu cuộc sống hôn nhân của mình.

Kể từ khi M kết hôn, những lời "hỏi thăm" đầy bỡn cợt kia cũng không còn nữa. Mặc dù đôi lúc vẫn có những kẻ tỏ ra thương cảm mà chúc mừng M cuối cùng cũng lấy được chồng rồi, nhưng đa số vẫn là đã tiếp nhận chị ấy, đã coi chị ấy cũng giống mình.

Khi ấy, tôi cuối cùng đã hiểu vì sao nhiều người lại cắn răng chấp nhận một cuộc hôn nhân miễn cưỡng. Trong con mắt người đời, chỉ khi kết hôn bạn mới được coi là một người "bình thường", nếu nội tâm không đủ mạnh mẽ bạn sẽ không gánh vác nổi thứ áp lực nặng nề ấy, dẫn đến việc thật khó nghe theo tiếng nói của trái tim mình, để rồi đành lòng thuận theo số đông.

Yên ổn chưa được bao lâu, M lại phải đối mặt với một nỗi phiền não khác: những người trước đây kết hôn giờ đã rục rịch chuyện

sinh nở.

Người này nói: "M à, cô đã cưới muộn thì chớ, đàn bà phụ nữ lại có thời, phải nhanh nhanh tranh thủ thời gian đi thôi!"

Người khác lại kêu: "M à, cưới nhau mà không có con thì còn gì là gia đình trọn vẹn? Phụ nữ phải có con chứ, đợi lúc lớn tuổi rồi sinh con ra có nhiều vấn đề lắm, cô phải chuẩn bị ngay đi!"

Thật tình không hiểu nguyên cớ gì, M kết hôn đã tròn hai năm rồi nhưng vẫn chưa thấy động tĩnh. Tôi lại chẳng để tâm đến chuyện đó lắm, cứ tưởng chị ấy đơn giản là muốn dành hai năm tận hưởng thế giới riêng của hai vợ chồng thôi. Mãi cho tới ngày nọ, chị ấy mới lén lút chạy tới tìm tôi, hỏi: "Chẳng phải ngày trước cô có đứa bạn mãi không có con, cuối cùng tìm một thầy Đông y sắc thuốc cho uống, nửa năm sau có tin song thai? Cô giúp chị nghe ngóng thông tin nhé, chị cũng muốn đi xem thử."

Lúc này tôi mới vỡ lẽ, hóa ra M vẫn luôn mong ngóng có con, có khi chính vì đôi lúc càng muốn có con, tâm lý căng thẳng thành ra lại càng không có được cũng nên!

Tôi bèn đưa cho chị ấy liên lạc của người bạn kia. Từ đó, M cũng bắt đầu uống thuốc điều chỉnh, không biết là do tâm lý đã thoải mái hơn hay do được tiếp thêm niềm tin mà chỉ chưa đầy một năm, M đã có tin vui, năm sau đó đã sinh được một bé trai khá khỉnh.

M thỏa ước nguyện khiến tôi cũng vui lây. Nhưng dần dần, tôi cảm thấy chị ấy càng ngày càng xa lạ.

Trước đây, chị ấy phải chịu áp lực kinh khủng từ những lời thúc giục cưới chồng, trong lòng bức bách cũng là chuyện dễ hiểu, nhưng từ khi kết hôn rồi sinh con xong, mỗi khi gặp một cô gái đứng tuổi độc thân nào đó là chị ấy bắt đầu hỏi chuyện bao giờ cưới chồng. Có những lúc rõ ràng biết đối phương sẽ xấu hổ nhưng chị ấy vẫn cố chấp truy vấn. Nhìn M, tôi dường như thấy ở đó hình ảnh của chính những người khi xưa đã buông lời "quan tâm" chị, từng lời thăm hỏi đều không một chút thiện ý.

Khi chưa kết hôn, M ghét cay ghét đắng loại người ỷ thế là phụ nữ có chồng mà đi hỏi người khác chuyện cưới xin, nhưng đến lượt bản thân chị ấy lập gia đình thì chị ấy cũng lại thích thú nhất việc đó. Tôi không thể hiểu nổi đây là cái kiểu tâm lý gì, chẳng phải Khổng Tử đã có câu "Kỷ sở bất dục, vật thi ư nhân"[1] đó sao?

[1] Có nghĩa là: đừng đùn đẩy cho người khác những gì mà bản thân không thích. Ở đây còn có thể hiểu theo nghĩa: đừng bắt người khác phải chịu đựng lại những bất hạnh mà bạn đã trải qua.

Khi chưa sinh con, M không đội trời chung với kiểu người ra vẻ ta đây có con mà ngày ngày thúc giục người khác sinh đẻ, làm người ta bất an lo lắng. Nhưng đến khi bản thân sinh con rồi, chị ấy cũng lại rất hào hứng đi hỏi người ta định "kế hoạch" đến bao giờ. Thậm chí, tôi cảm nhận được trong đôi mắt M những ánh nhìn đầy ác ý.

Người ta vẫn nói bạn bè làm gì có ai thập toàn thập mỹ, nhưng quả thực tôi không thể thích nổi bộ dạng của M lúc này, thà rằng chị ấy cứ thẳng thắn bộc trực như xưa, dù chưa chồng chưa con nhưng không mảy may vướng chút tà niệm.

Sau khi kết hôn tôi vẫn chưa muốn có con ngay. Thời gian đó, tôi hoàn toàn không biết mình có thể sinh con hay không, chỉ đơn giản là chưa muốn có, cảm thấy hai vợ chồng sống với nhau cũng là rất tốt rồi. Vậy mà M cứ liên tục giục giã tôi, nói phụ nữ mà không có con là thiếu sót lớn. Tôi vốn nhạy cảm nên có thể lập tức nhận ra đối phương có ý tốt hay ý xấu.

Thật đáng tiếc, trong câu nói của M tôi chỉ nghe ra sự hả hê khi nghĩ người khác kém may mắn, chị ấy thường vô thức thể hiện ra cái thái độ "Có phải cơ thể cô có vấn đề rồi không?" trước mặt tôi.

Từ đó, tôi dần giữ khoảng cách với M. Kể cả nếu chị ấy thật sự không có ác ý, tôi cũng không thích việc người khác áp đặt ý chí và cách sống của họ lên mình.

Nhắc đến M, không thể không nhắc đến một người bạn chí cốt nữa của tôi, cùng tầm tuổi với M mà mãi vẫn chưa kết hôn. Tôi quen chị ấy từ khi mới hơn hai mươi tuổi rồi sau đó cả hai trở nên cực kỳ thân thiết.

Xung quanh chúng tôi có rất nhiều người kết hôn muộn, không phải vì họ ghét chuyện hôn nhân mà vì chưa gặp được đối tượng phù hợp, không muốn miễn cưỡng. Nếu ai đó tự cho rằng bản thân đã ngần này tuổi còn chưa có nơi có chốn, chị ấy sẽ chỉ cười nhẹ mà đùa theo: "Cô còn trẻ hơn tôi chán. Tôi chưa vội thì cô lo cái gì? Đừng quan tâm chuyện người ta nói, cảm giác của bản thân mới là quan trọng nhất."

Khi người khác cuối cùng cũng lập gia đình, chị ấy không chút khó chịu, luôn thành tâm dành những lời chúc phúc tốt đẹp nhất cho họ.

Tôi năm nay đã hơn ba mươi tuổi mới muốn có con. Nói thật lòng, người thân bạn bè bên cạnh tôi hầu hết đều thúc giục, chỉ có chị ấy khác họ. Khi tôi nói chưa muốn có con, chị ấy cũng rất thấu hiểu: "Chẳng sao cả, chưa thích có con thì thôi. Chuyện con cái phải thận trọng, một khi sinh con ra phải xác định có trách nhiệm cả đời, nên tốt nhất là đợi khi bản thân thật sự muốn thì hãy sinh con."

Thời gian mang bầu, tôi báo tin vui cho chị ấy, chị ấy ngay tức thì gửi quà cho tôi: "Cô với Ngạn tổng gen đẹp như thế, chắc chắn sẽ sinh ra một bảo bảo thông minh lại đáng yêu cho xem."

Có thể nói, mỗi lúc ở cạnh chị ấy tôi đều vô cùng thoải mái, không có một chút cảm giác áp lực hay ác ý nào.

Bởi thế, ngay cả khi ở cách nhau mấy nghìn cây số, chúng tôi vẫn tìm cách để gặp nhau, thường ngày không thể gặp trực tiếp thì sẽ nói chuyện trên WeChat, tình cảm trước nay chưa từng thay đổi.

Tôi vẫn luôn cho rằng, chị ấy mới là người phụ nữ đẳng cấp và ưu tú nhất, vì chị ấy biết tôn trọng từng cách sống khác nhau, cũng như thấu hiểu cách chọn lựa của từng người khác nhau.

Vì sao có nhiều người lại bị ghét đến thế? Vì họ luôn thích áp đặt suy nghĩ và cách sống của bản thân lên người khác. Một khi người khác không tiếp nhận, họ liền bộc lộ ra sự xấu xí nhỏ mọn của mình, những kẻ thích giục giã người khác lấy chồng sinh con kia chính là một ví dụ điển hình.

Phụ nữ hèn kém vĩnh viễn cầu xin sự đồng thuận của số đông, thấy bản thân sống không giống người khác, thấy người khác sống tự do hơn, tiêu sái hơn liền nghĩ cách làm sao để kéo người ta xuống thấp như mình. Còn phụ nữ đẳng cấp thì sao? Tất nhiên họ hiểu rõ mỗi người đều có những trải nghiệm khác nhau, truy cầu khác nhau, sở thích khác nhau, chỉ cần không làm hại người khác thì ai cũng được quyền chọn lựa bất cứ cách sống nào họ muốn. Những người phụ nữ đẳng cấp luôn khiến người ta cảm thấy được tôn trọng, được thấu hiểu như một người bạn tri âm.

Từ khi mang bầu đến khi sinh con, phụ nữ nhất định phải hiểu rõ điều này

Thời gian trước, tôi từng tham gia vào một nhóm của các mẹ bầu trên mạng xã hội, đôi lúc cũng vào đó xem mọi người nói chuyện gì.

Hôm qua, có một mẹ bỉm sữa hai con vào nhóm tố cáo mẹ chồng: "Ban đầu, tôi vốn không có ý định sinh thêm đứa nữa, nhưng mẹ chồng bảo sinh một đứa thì nó sẽ rất cô đơn, sau này không có anh chị em để bầu bạn, giúp đỡ, một đứa trẻ phải cùng lúc gánh trên vai trách nhiệm lo toan cho bốn người già, áp lực quá khủng khiếp. Nếu có anh chị em thì khác, trên đời này nó sẽ có thêm một người thân, đến lúc cha mẹ đi rồi nó sẽ coi anh chị em nó là người thân nhất. Bà ấy còn nói mau tranh thủ lúc bà chưa già yếu, có thể giúp trông cháu thì hãy sớm sinh một đứa nữa đi, chứ đợi sau này sức bà không làm gì nổi nữa, có muốn giúp cũng lực bất tòng tâm. Tôi bị bà thuyết phục nên cũng động lòng, mang thai thêm đứa nữa. Kết quả thì sao? Bà ấy mê phải mấy trò nhảy múa ở quảng trường ấy, ngày nào cũng đi khiêu vũ, có chịu giúp tôi trông cháu đâu, lại còn nói bà chẳng còn sống được mấy năm, vãn

niên muốn hưởng thụ cuộc sống của mình. Các cô nói xem, gặp phải bà mẹ chồng thế này thì phải làm sao?" Những người khác ngoài an ủi cô ta ra thì cũng chẳng nghĩ được cách nào, dù sao cũng không ai giúp cô ta trông con được cả. Bây giờ, vì yêu cầu của công việc nên chồng cô ta phải đi công tác thường xuyên, cô ta một mình chăm hai đứa nhỏ, mỗi ngày đều như phát điên, cảm thấy tất cả đều do mẹ chồng hại mà ra.

Bà mẹ bỉm sữa này còn nói, sau này khi mẹ chồng già rồi nhất định cô ta sẽ để mẹ chồng nếm mùi cay đắng, bây giờ không chăm

con cho cô ta, về sau đừng mong chờ được cô ta chiếu cố.

Chúng ta hãy xem xét một chút, bà mẹ chồng này có sai hay không? Chắc chắn có. Thứ nhất, không nên can thiệp vào kế hoạch gia đình của con cháu. Thứ hai, không nên mạnh miệng hứa hẹn ôm đồm rồi lại nuốt lời.

Thế nhưng, giao quyền chủ động quyết định cuộc sống của mình vào tay người khác lại là việc cực kỳ thiếu sáng suốt. Hiện tại, vì mẹ chồng ham thích khiêu vũ ở quảng trường nên cô con dâu này mới bực tức đến thế, vậy giả dụ mẹ chồng không phải vì ham khiêu vũ mà vì sức khỏe không tốt thì sao? Chẳng lẽ ép bà một thân mang bệnh còn phải chăm cháu?

Nói thêm một chút về câu chuyện của tôi nhé.

Lúc tôi mang bầu chưa tới bốn tháng, ông xã đã giúp tôi đi tìm các bệnh viện hoặc trung tâm hậu sản, tới khi tôi mang bầu tháng thứ năm đã quyết định được nơi đến, chỉ chờ ngày em bé chào đời.

Chúng tôi nghĩ bản thân đã sắp xếp ổn thỏa rồi, cứ thế tự lực cánh sinh, chủ động gánh vác trách nhiệm của chính mình.

Nhưng mẹ và các cô tôi lại nghĩ thời gian đầu sau khi sinh tôi có thể ở nhà ngoại, ở đó đông người, vui vẻ, không cần thiết phải tới những trung tâm lạnh lẽo kia. Nếu tôi cảm thấy điều kiện nhà ngoại chưa đủ tốt, thì cũng có thể nghỉ ngơi tại nhà để họ tới chăm sóc tôi và trông nom cháu, chứ tôi mà chọn mấy trung tâm kia thì họ lại không thể giúp được gì.

Tiếp nữa, họ đều là người không muốn phí tiền vào những chỗ không cần thiết. Dù vợ chồng chúng tôi đã tự kiếm ra tiền cả, họ vẫn cho rằng khoản phí dịch vụ khi tới trung tâm có thể dành để tiết kiệm thêm, sau này sinh con ra còn phải chi tiêu nhiều.

Cô cả nhà tôi giận dỗi nói: “Con nha đầu thối này bây giờ đủ lông đủ cánh rồi, đâu cần đến mấy bà cô này nữa? Có khi nó còn mong mình đừng có tìm nó làm phiền ấy!”

Cô út cũng chêm vào: “Hồi xưa lúc mẹ mới sinh cháu ra toàn là cô chăm cả đấy, tay nghề cũng không tồi đâu, trình độ của cô cứ phải gọi là không thua kém gì mấy người chuyên trông trẻ nhé.”

Mẹ tôi thì tỏ ra phiền não: “Để con đến mấy trung tâm hậu sản thì người ta sẽ nói mẹ thế nào? Còn tưởng mẹ không chịu giúp con, đến nỗi con chỉ còn nước dựa vào trợ giúp bên ngoài đấy. Con nói

xem mẹ biết giấu mặt mũi vào đâu nữa?"

Vì chuyện này mà mỗi lần gặp tôi, mẹ và các cô đều càu nhàu, trách tôi sao lại chọn cái trung tâm xa xôi như thế, muốn đến thăm cũng khó nữa.

Bây giờ nhớ lại, tôi phải tự khen mình khi xưa đã đúng đắn, kiên quyết giữ vững lập trường.

Vài ngày trước, cậu em họ tôi bắt đầu bước vào kỳ nghỉ đông, hào hứng cùng vài người bạn mang ván trượt ra quảng trường chơi, kết quả kẻ chạy người đuổi thế nào mà được một lúc thì không giữ được thăng bằng, ngã đập xuống đất, hồi lâu vẫn không gượng dậy được, khóc ầm ĩ cả lên. Không chần chừ một giây, cô út phải vội vã đưa đi bệnh viện kiểm tra. Cậu nhóc thành ra bộ dạng thê thảm, xương thì gãy đến mức phải bó bột, mặt mũi thì bầm dập.

Cô út gọi điện xin lỗi tôi, nói cậu ấy gãy xương phải điều trị hơn ba tháng, có lẽ cô không cách nào chăm sóc tôi được rồi.

Tôi trả lời: "Không sao không sao, dù gì bên trung tâm người ta cũng sắp xếp ổn cả, cô cứ yên tâm chăm sóc cậu ấy là được."

Cô út an ủi tôi: "Dù cô không giúp được, nhưng còn có cô cả và mẹ cháu nữa!"

Kết quả, không lâu sau cha chồng của cô cả qua đời, tập tục và luật lệ ở quê tôi lại rắc rối. Theo đó, để tránh xung đột về tâm lý, những người có gia đình vừa trải qua tang sự thì trong vòng ba tháng không được tới thăm những gia đình có hỷ sự.

Lần này tới lượt cô cả gọi điện cho tôi: "Lẽ ra là ngày cháu sinh em bé cô nhất định sẽ tới được, thế mà bây giờ cô lại không thể đi nữa, chỉ sợ mang xui xẻo vào nhà cháu…"

Không hiểu sao mẹ tôi lại rất vui mừng khi biết các cô không thể đến được. Bà luôn canh cánh trong lòng vì đã không dành đủ tình yêu thương cho tôi khi tôi còn bé, chỉ hy vọng đến lúc tôi sinh cháu có cơ hội bù đắp. Nhưng người tính chẳng bằng trời tính, bà bị sỏi mật, trước đây không ít lần tôi từng khuyên bà tranh thủ làm phẫu thuật sớm đi, nhưng bà cứ cho rằng không thấy đau thì chẳng việc gì phải rước phiền phức vào thân. Ai ngờ đúng ngày hôm đó, mẹ tôi bắt đầu lên cơn đau, lưng không thẳng nổi, khó chịu vô cùng, bất đắc dĩ phải vào viện khám. Bác sĩ hỏi vì sao không đi khám sớm hơn, bây giờ bệnh chuyển nặng thế này, chỉ còn cách làm phẫu thuật.

Mẹ áy náy nói với tôi: “Con chỉ còn mười mấy ngày nữa là sinh rồi, mẹ vừa làm phẫu thuật nên cũng không đến chăm nổi, phải làm sao đây?”

Tôi vội tiếp lời: “Mẹ cứ yên tâm nghỉ ngơi đi, việc của con sớm đã lo liệu ổn thỏa rồi.”

Mẹ cảm khái: “Vẫn là con nhìn xa trông rộng, nếu không thời gian sau sinh chẳng biết phải làm sao nữa.” Thật ra, tôi có “nhìn xa trông rộng” cái gì đâu, trước đây nghĩ thế nào tôi cũng không ngờ được cả ba người muốn đến chăm tôi và trông cháu lại đồng thời gặp chuyện, trùng hợp thay, điều đó thật sự đã xảy ra.

Tôi không hề trách cứ họ, vì tất cả những chuyện này đều chẳng ai mong muốn, hơn nữa sự vắng mặt của họ cũng không quá ảnh hưởng đến cuộc sống của tôi.

Ban đầu tôi nghĩ, tốt nhất là bản thân tìm một trung tâm hậu sản ổn một chút, mẹ và các cô thỉnh thoảng ghé thăm chơi với cháu, nếu bận rộn quá thì tôi và ông xã sẽ tự cố gắng cùng nhau qua giai đoạn đặc biệt này. Vì thế, tình hình lúc bấy giờ chẳng qua cũng chỉ rơi vào trường hợp cuối cùng trong tính toán của chúng tôi mà thôi.

Tôi cũng khá mừng vì bản thân vốn không có tính ỷ lại vào người khác, bằng không lúc bấy giờ chưa biết chừng đã oán khí ngút trời rồi. Vì sao? Vì trước đấy ai nấy đều nói hợp tình hợp lý lắm, tranh giành nhau chăm cháu chăm con, rồi đến phút chót ngay cả một người cũng chẳng thấy tăm hơi, tình huống xoay chuyển 180 độ làm tôi trở tay không kịp. Thậm chí nếu không tính trước, có khi quãng thời gian này đã biến thành ác mộng cuộc đời tôi rồi cũng nên. Nhưng rốt cuộc tôi lại chẳng phải chịu chút bực tức nào, chỉ là cảm thấy trên đời đúng là chuyện gì cũng xảy ra được, bao gồm cả những chuyện bạn ít ngờ tới nhất, chỉ khi bản thân bạn có đủ năng lực mới có thể vượt qua được từng thử thách của cuộc đời.

Từ xưa tới nay tôi chưa bao giờ cho rằng chúng ta cần vạch rõ giới hạn với thế hệ đi trước hoặc việc gì cũng phải tự thân vận động, đây không phải độc lập mà chỉ là sĩ diện. Song chúng ta cũng không thể gặp chuyện gì cũng dựa dẫm vào người đi trước, không thể rơi vào tình trạng nếu không có họ thì sẽ biến thành cỗ máy không ai vận hành.

Cách làm tối ưu là: nếu các mẹ đã muốn giúp một tay thì bạn hãy để họ được thoải mái, như vậy cũng tốt cho cả bạn nữa. Nhưng

trong trường hợp không có họ, bạn cũng không được quá bị động. Đối với những người đã trưởng thành mà nói, sự giúp đỡ đến từ bất cứ người nào cũng chỉ nên coi là thêu hoa trên gấm mà thôi. Nếu ỷ lại, chính bạn sẽ có ngày phải uất ức mà nhận quả đắng từ cuộc đời.

Giống như người mẹ bỉm sữa hai con mà tôi kể. Giả dụ trước khi đưa ra chọn lựa, cô ta nghĩ rộng hơn một chút: "Nếu không có sự giúp đỡ của người khác, thì một mình mình có đủ thời gian và sức lực để tự trông đứa trẻ không?" Khi đó, cô ta sẽ không đến nỗi lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan như bây giờ.

Những người trưởng thành đều hiểu rõ một đạo lý: không ai có thể thay chúng ta chịu trách nhiệm về cuộc đời mình. Cha mẹ sẽ già yếu, sẽ ra đi, người yêu đâu biết liệu có ở cạnh ta mãi. Dù là kẻ hạnh phúc nhất đi nữa, trên đường đời cũng không tránh khỏi những tháng ngày phải độc bước tiến lên.

Bởi vậy, chúng ta có thể hưởng thụ tình cảm ấm áp mà người khác dành cho mình, nhưng xin đừng quên cách dựa vào chính đôi cánh của bản thân mà đương đầu với phong ba bão táp.

Chẳng có cuộc sống tốt đẹp nào từ trên trời rơi xuống

Sau khi viết bài "Từ lúc mang bầu đến khi sinh con, phụ nữ nhất định phải hiểu rõ một điều", tôi đã nhận được rất nhiều phản hồi từ độc giả. Trong đó, có một kiểu phản hồi khiến cho người khác phải cạn lời, đã thế lại còn rất hay gặp.

Chẳng hạn: Tôi tất nhiên là biết phụ nữ thì cần độc lập rồi. Cô có thể độc lập được là vì cô có điều kiện kinh tế, chứ giả dụ cô vừa không có tiền chi trả phí dịch vụ cho trung tâm hậu sản, cũng không có tiền thuê người trông trẻ xem, lúc ấy cô độc lập kiểu gì?

Hoặc chẳng hạn như: Có ai không muốn sống theo ý mình cơ chứ? Nhưng cũng do vận số nữa, cô có thể tự làm chủ cuộc sống của bản thân cô là vì số cô may mắn. Nếu vận số đen đủi thì cô tính sao?

Lại chẳng hạn tiếp: Cô viết thì dễ lắm, tìm được cả trung tâm hậu sản thì chứng tỏ điều kiện gia đình cũng chẳng phải dạng vừa. Nhưng cô nên biết có rất nhiều người phụ nữ góa chồng, một thân một mình sinh con, cô sao có thể hiểu được nỗi đau khổ của họ chứ, vĩnh viễn cũng không thể hiểu đâu.

Khi tôi đăng bài viết đó lên WeChat Moments, đến cả cô bạn thuở nhỏ cũng để lại lời nhắn như sau: Cậu có số hưởng, tìm được anh chồng tốt, sự nghiệp của bản thân lại thuận lợi nên cậu đương nhiên có thể muốn làm gì thì làm. Nhưng không phải ai cũng đều có cuộc sống may mắn như cậu đâu.

Những người khác tôi đều lướt qua không thèm để bụng, nhưng đối với cô bạn thuở nhỏ này, tôi vẫn kiên nhẫn hồi đáp: Người khác không hiểu được quá trình trưởng thành của mình, cảm thấy mình đứng nói chuyện thì sao thấy lưng đau cũng cho qua đi, nhưng chẳng lẽ đến cả cậu cũng không biết quãng đường đó

mình đã phải trải qua thế nào sao? Cậu thật sự thấy đó là vì mình "có số hưởng" sao?

Cô ta đáp lại: Còn không phải à?

Tôi trả lời: Nếu cậu không giận, chúng ta có thể nói một chút về chuyện này.

Cô ta nói sẽ không nổi giận. Sau khi nhận được sự đảm bảo, tôi bắt đầu câu chuyện.

Chúng tôi chào đời vào cùng một năm. Thời đó, điều kiện của cả hai gia đình chúng tôi không hơn kém nhau là bao. Về sau, cha mẹ tôi sa chân vào cờ bạc, một gia đình đang hạnh phúc yên ổn bỗng dưng chồng chất nợ nần. Trong khi đó, cha cô ta hoàn toàn trái ngược. Hồi ấy người ta đổ xô đi chạy xe chở hàng, cha cô ta cũng không chịu đi sau thời đại, bèn mua một chiếc xe tải về, ngày ngày cần mẫn làm việc, thu nhập cũng rất khả quan. Chưa đến vài năm sau, gia đình cô ta đã mua được một căn nhà ở trung tâm thành phố, còn tôi khi ấy vẫn chỉ có thể đi học ở vùng hẻo lánh thôn quê.

Vì ông bà nội của cô ta vẫn ở quê nên mỗi dịp cuối tuần hoặc nghỉ lễ cô ta lại về chơi, thành thử chúng tôi vẫn thường xuyên được gặp nhau. Có một lần, cô ta về quê mang theo một đôi hoa tai rất đẹp, tới bây giờ tôi vẫn còn nhớ, đó là đôi hoa tai bằng đá thạch anh tím mà cha cô ta đi Thượng Hải mua về, giá khoảng mười ba tệ. Thấy tôi đặc biệt thích đôi hoa tai ấy, cô ta liền tháo ra đưa cho tôi đeo thử. Nghĩ lại thì bây giờ tôi làm nghề liên quan tới đá quý, cũng có thể là do sự yêu thích được ươm mầm từ thời trẻ thơ ấy cũng nên!

Nhìn tôi thích thú với đôi hoa tai, cô ta nói: "Cho cậu đấy, lần sau mình bảo cha mua tiếp một đôi khác là được."

Tôi vô cùng cảm kích tấm lòng hào hiệp của cô ta nhưng vẫn dằn lòng từ chối. Món đồ này không thuộc về tôi, sau này chẳng lẽ mỗi lần thích cái gì tôi lại đòi người khác cho mình hay sao?

Một thời gian sau, chúng tôi đều lên cấp hai, cô ta đương nhiên học ở thành phố, còn tôi vẫn tiếp tục học ở quê nhà. Tôi biết, ngoài việc phải học cho tốt ra mình chẳng còn con đường nào khác, vì thế tôi không ngừng nỗ lực, thành tích đạt được cũng không tồi.

Đợt đó, khi về quê chơi cô ta nói nhỏ với tôi rằng đã thích một bạn nam rồi. Tôi kinh ngạc hỏi, nhiệm vụ hàng đầu của mình bây giờ không phải là lo mà học sao, nói chuyện yêu đương sớm thế làm

gì? Cô ta phản pháo, trong tình yêu đâu có gì là sớm hay muộn. Mặc cho tôi khuyên nhủ lấy học hành làm trọng rồi về sau có thời gian hãy yêu, cô ta vẫn bỏ ngoài tai, từ đó trở đi số lần cô ta về quê cũng thưa thớt hẳn.

Rồi một ngày, tôi thấy mẹ cô ta phàn nàn rằng thành tích học của con gái xuống dốc một cách thảm hại, không hiểu là đang gặp chuyện gì. Tôi biết rõ, nhưng không thể nói ra.

Đợt thi vào đại học, cô ta không đủ điểm đỗ, cha mẹ cô ta vô cùng phẫn nộ, quyết định để cô ta học lại một năm. Năm sau đó, cô ta cũng coi như vào được đại học dù điểm đậu chỉ là vớt vát, hoàn toàn không có cơ hội vào những ngôi trường tốt. Mẹ cô ta tự giễu: "Thôi bỏ đi, con bé này không có năng khiếu học hành, sau này có cái bằng đại học là được rồi, hy vọng gì vào được trường tốt chứ."

Nghe mẹ ca cẩm, cô ta cũng chẳng nói chẳng rằng, thực ra bản thân đã vô cùng chán ghét việc học rồi.

Thời gian học đại học, cô ta vẫn chỉ chăm chăm lo chuyện yêu đương, cũng hay hỏi tôi có người yêu chưa. Tôi đáp chưa có, cô ta liền tỏ ra tiếc nuối: "Thời sinh viên mà không yêu, cậu cứ như bị cầm tù ấy nhỉ? Bây giờ cậu đang học ở Thượng Hải, mà Thượng Hải thì tư tưởng thoáng thế nào cậu biết rồi đấy. Mình thấy cậu chắc vì ở quê lâu ngày nên bị ngố quá rồi."

Mặc dù học lại một năm nhưng cô ta vẫn tốt nghiệp cùng năm với tôi. Tôi ứng tuyển vào làm việc cho một công ty, còn cô ta được cha dựa vào quan hệ mà kiếm được một công việc tốt.

Bắt đầu đi làm, cha cô ta vì muốn cổ vũ tinh thần cho con gái mà mua tặng một chiếc xe hơi, một năm sau lại mua thêm căn hộ một người ở. Tôi thường nghĩ, những thứ mà cô ta có ngày hôm nay không biết tôi phải phấn đấu bao nhiêu năm mới với tới được đây? Nhưng tôi biết, nếu cố gắng, ít ra tôi vẫn sẽ có một chút cơ hội chạm tay vào nó, còn không cố gắng thì dù chỉ một tia hy vọng cũng chẳng còn.

Sau này, chúng tôi đều có gia đình riêng, cô ta là người có em bé trước, khi sinh xong cũng được mẹ đẻ lên chăm sóc và giúp trông cháu. Chỉ có điều hai mẹ con cứ xảy ra mâu thuẫn liên miên, cuối cùng trong cơn tức giận, cô ta nóng nảy đuổi mẹ về, bản thân thì bỏ việc, xin ở nhà nuôi con. Trước mặt chúng tôi, mẹ cô ta bừng bừng phẫn nộ mắng con gái là tùy tiện, vô phép, công việc đang yên ổn mà nói nghỉ là nghỉ luôn, muốn vào làm lại có phải dễ

dàng đâu. Lúc ấy tôi chỉ nghĩ rằng có thể tự thân chăm con cũng tốt, cô ta có lựa chọn của cô ta, vậy thôi.

Sau vài năm, đứa trẻ bắt đầu đi học mẫu giáo, bấy giờ cô ta mới rộng rãi thời gian, tôi cứ ngỡ cô ta sẽ tiếp tục sự nghiệp của mình. Nhưng không, cô ta nói với tôi rằng từ đó tới giờ vẫn chưa đi làm, mà mới học được trò mạt chược, hầu như ngày nào cũng có hội chơi cùng. Ban đầu chồng cô ta không ý kiến gì, nghĩ rằng để vợ chơi vài ván cho vui cũng không phải chuyện to tát. Song lâu dần anh chồng cũng bắt đầu không vui, thái độ đối với cô ta ngày một tệ đi, đặc biệt là khắt khe hẳn trong vấn đề chi tiêu, cũng bởi vậy mà hai người thường xuyên cãi vã.

Cha mẹ cô ta cũng đã già, chẳng còn hơi sức đâu mà giúp con gái nữa. Tâm tình càng bức bách, cô ta lại càng đắm chìm trong những ván bài kia, mãi cho đến tận hôm nay.

Sau khi tôi nói xong những lời này, cô ta im lặng hồi lâu. Cảm thấy hơi bất an, tôi bèn nhắc: Trước khi mình kể chuyện cậu đã nói sẽ không giận rồi.

Một lúc sau, cô ta mới đáp lời: "Không phải mình giận, mà là đang nghĩ lại. Cậu nói không sai, dường như cả nửa đời của hai đứa đều được cậu tóm gọn lại hết rồi. Khởi đầu của mình thực ra dễ dàng hơn cậu rất nhiều, vậy mà hôm nay cậu đã bỏ lại mình phía sau quá xa. Mình cũng không biết làm sao mình có thể đi đến bước đường này nữa. Thật lòng mà nói, tình cảnh của mình bây giờ không ổn một chút nào."

Tôi không rõ cụ thể cô ta đang sống ra sao, nhưng một cuộc sống phụ thuộc, dựa dẫm vào người khác tuyệt đối chẳng phải dễ chịu gì.

Cô ta hỏi tôi mình nên làm thế nào.

Tôi nói: "Trước hết, tranh thủ lúc cậu chưa mất tất cả thì hãy bỏ mạt chược đi. Có thể thời gian đầu cậu cảm thấy chơi mạt chược rất dễ dàng, nhưng càng về sau sẽ càng thấy khó khăn, còn cuộc sống mà bản thân cố gắng có thể khó khăn lúc đầu thì về sau lại thấy dễ dàng hơn, cậu sẽ hài lòng với mọi thứ."

Dường như được tiếp thêm sức mạnh, cô ta nói đúng là bản thân nên bỏ mạt chược thật, bất luận là vì con hay vì chính mình cũng đều nên bỏ.

Tôi không biết cô ta có thực hiện được không, nhưng ít nhất cô ta

cũng đã hình thành ý niệm trong đầu. Chúng tôi dẫu sao cũng là bạn thuở nhỏ, bao năm thân thiết với nhau, hy vọng cô ta được sống hạnh phúc.

Rất nhiều người cứ gặp khó khăn là đổ lỗi cho tác nhân bên ngoài, lại không biết rằng tất cả đều đặt trong mối quan hệ tiền nhân hậu quả. Phía sau cuộc sống hiện tại của bạn chính là con đường mà ngày trước bạn lựa chọn đặt chân lên. Bạn nỗ lực hay là dựa dẫm? Câu trả lời bạn có thể lừa dối người khác, cũng có thể tự lừa dối mình, nhưng không cách nào lừa dối được cuộc sống.

Đa số chúng ta khi sinh ra đều không nắm chắc trong tay bất cứ thứ gì, bạn muốn sống một cuộc sống như thế nào, kết quả phụ thuộc vào nỗ lực của bản thân.

Có những người chỉ để mặc cho cuộc sống vùi dập, cũng có những người có thể dựa vào ý chí của bản thân mà đối mặt với những khó khăn trong đời. Người ở vế trước luôn cho rằng người ở vế sau may mắn, lại không chịu hiểu để có được may mắn ấy người ta đã phải khắc phục bản tính ì trệ thường có, bỏ ra nỗ lực gấp đôi người khác, mới có thể thoát khỏi những bất kham mà cuộc đời giáng xuống.

Còn thật lòng, về lời nhắn của những vị độc giả kia, tôi quả thực không hiểu được nỗi khổ mà họ phải nếm trải, cũng không muốn tìm hiểu làm gì. Tất cả cố gắng của tôi chẳng phải đều là để bản thân không phải hiểu nỗi khổ đó hay sao? Cũng vì thế, tôi hy vọng các cô gái sau khi đọc bài viết này sẽ sớm chuẩn bị tư trang để đối mặt với khó khăn trong cuộc đời, vĩnh viễn không phải trải qua nỗi khổ kia.

Vì sao người từng trải khuyên bạn không nên cưới kiểu đàn ông này?

Khoảng thời gian về nhà ngoại, mỗi sáng cô út thường dẫn tôi đi ăn vằn thắn ở cửa tiệm nọ, món vằn thắn ở đó thật sự rất ngon.

Cửa tiệm không rộng lắm, chỉ đặt đủ sáu chiếc bàn, phía bên ngoài là hai nồi hấp vằn thắn. Anh chủ quán là người vùng khác tới làm ăn. Sau khi làm xong món ăn ở bên ngoài, một người phục vụ nhanh nhẹn sẽ lập tức bê từng bát vằn thắn nóng hôi hổi đưa vào cho khách. Chị vợ chủ quán đang ở phía sau bế con, cả gia đình ai nấy đều lộ rõ vẻ vất vả nhọc nhằn.

Tôi không khỏi cảm khái: "Mỗi người đều sống không dễ dàng nhỉ!"

Cô út không đồng tình cho lắm: "Cháu đừng coi thường người ta. Họ ban ngày bán vằn thắn, ban đêm làm bánh rán, một tháng thu nhập cũng được bốn, năm mươi nghìn đấy, không thua kém gì mấy người đi làm văn phòng đâu. Chắc cháu không biết rồi, gia đình họ đã mua được một căn nhà và một cửa hàng ở đây, sống sung túc lắm đấy!"

Tôi ngạc nhiên nhìn quanh. Cái tiệm ăn bé tẹo này mà một năm cũng thu về được năm, sáu trăm nghìn á?

Cô út tiếp tục nói: "Trường hợp của họ vẫn chưa là gì đâu. Phía trước kia còn có nhà mở một quầy bán đồ ăn nhanh, có khi cháu cũng ăn ở đó rồi, đã hoạt động được mười mấy năm nay. Nhà á, người ta cứ mua hết căn nọ đến căn kia luôn, còn mua được hẳn một cửa hàng lớn! Trên đời này chỉ cần cháu chịu khổ chịu khó mà làm việc thì không nghèo nổi đâu!"

Lời nói vô tình của cô, tôi cũng coi là hợp lý.

Nhớ lại trước đó không lâu, tôi từng chứng kiến một chuyện ở quê mình.

Đó là một ngày cuối tuần, tôi đang nằm phơi nắng ngoài ban công, các mẹ các cô đang ngồi cắn hạt dưa buôn chuyện phiếm, trong đó có một thím họ hàng xa chợt thở dài: "Con gái em sắp làm em tức chết rồi, nằng nặc đòi cưới bằng được cái thằng nghèo kiết xác ấy, nói thế nào nó cũng không nghe. Em làm sao có thể giương mắt nhìn nó nhảy vào biển lửa cơ chứ, thế mà nó không chịu nghe lời em, nói nhiều thì lại nổi cáu. Làm sao mới ngăn được nó đây?"

Mẹ tôi khuyên nhủ: "Ai da, bọn trẻ bây giờ ý thức tự quyết lớn lắm, không chịu nghe cô đâu. Con bé nhà tôi lại chẳng thế à, có bao giờ chịu nghe tôi nói gì đâu? Có lúc tôi nói đông nó còn cố mà lái sang tây, tôi cũng chẳng có cách nào. Thôi thì tùy ý chúng nó đi."

Bà thím nói: "Giống đâu mà giống, nếu đổi lại là Tình Tình thì kiểu đàn ông ấy có quỳ trước mặt cầu xin con bé cũng không thèm đâu. Con bé nhà em ngu dại, sống chết đòi cưới cái thằng đấy. Em dám đảm bảo, nếu con gái em mà gả vào nhà nó, về sau thể nào cũng có lúc khóc lóc kêu khổ cho xem."

Sau đó, thím bắt đầu kể lể nỗi bất mãn đối với anh chàng nghèo kia.

Năm nay anh ta hai mươi chín tuổi, tốt nghiệp đại học đã được năm năm, cũng từng nhảy việc hơn chục lần. Thời gian đầu, gia đình thím hoàn toàn không phản đối chuyện yêu đương của con trẻ, thậm chí khi anh chàng kia nhảy việc còn tận tâm tận lực giúp đỡ, trong đó có hai nơi mà họ phải dùng quan hệ để tìm cho anh ta.

Kết quả, mới được vài tháng anh ta đã bỏ việc, nếu không lấy lý do công việc không tạo được hứng thú, thì lại mượn cớ chê bai đãi ngộ không đủ tốt, hoặc đồng nghiệp không thoải mái, tóm lại là không hài lòng, không làm nữa.

Vì thế dù đã đi làm được sáu năm, anh ta vẫn chẳng có chút kinh nghiệm gì. Thêm vào đó, cha mẹ anh ta cũng là kiểu người chỉ biết hôm nay không quản ngày mai, chẳng lo lắng bận tâm điều gì, trong đầu luôn quan niệm "con cháu tự có phúc của con cháu", nghe nói hai ông bà còn đang nợ một khoản tiền.

Thím lại tiếp tục: “Em làm sao có thể gả con gái cho một gia đình như thế cơ chứ? Em cũng không phải người không biết điều, ban đầu em không phản đối gì cả. Nhưng càng nhìn càng cảm thấy không thuận mắt, bây giờ đã thấy trước thảm cảnh về sau rồi.”

Đúng lúc ấy, một ông chú họ cũng chen lời: “Em nói chị dâu này, chị có vẻ hơi thiên vị rồi đó. Người ta nghèo thì coi thường người ta, phải gặp người giàu chị mới chịu chấp nhận đúng không?”

Thím tỏ ra không vui, mỉa mai: “Ôi, tôi quên mất, không cẩn thận lại vơ cả chú vào nữa rồi.”

Xét về độ bần cùng, ông chú này của tôi so với anh chàng mà cô gái kia đòi cưới thì chỉ có hơn chứ không có kém, cả một đời lười nhác. Cả huyện thành chúng tôi ai nấy đều trọng nghĩa trọng tình, họ hàng giúp đỡ lẫn nhau là chuyện thường thấy. Ông chú này cũng được anh em thân thích giới thiệu cho không ít chỗ làm, ông ta không những không cảm kích còn tự cho rằng mình đang bị người đời sỉ nhục.

Ví dụ, vì ông ta biết lái xe nên có người trong nhà giới thiệu để ông ta làm tài xế cho một sếp lớn nọ, ông ta hừ mũi nói: “Bảo tôi lái xe cho hắn? Hắn dựa vào cái gì chứ? Dựa vào vài đồng tiền ấy hả? Não hắn còn chẳng bằng một sợi tóc của tôi, chẳng qua là chó ngáp phải ruồi, cậu tưởng người có tiền thật sự thông minh hả?”

Người đưa lời giúp đỡ ấy hậm hực nửa ngày trời, nhưng giận rồi cũng để đấy, trong lòng vẫn mong ông ta có được công việc ổn thỏa, thế là lại giới thiệu cho ông ta công việc tiếp thị sản phẩm. Lần này ông ta nghe xong lại càng phẩy tay: “Đến Tổng giám đốc tôi còn không muốn làm, lại còn bảo đi làm tiếp thị? Có nhầm không đấy? Chẳng qua tôi đây chưa gặp thời thôi nhé, đợi đến lúc vận số phất lên sẽ khác, các người cứ chờ đấy mà xem!”

Người họ hàng kia vẫn không nỡ lòng, lại nhờ người khác giới thiệu cho ông ta một công việc trong cơ quan chính phủ, nghĩ bụng làm việc ở đây dù không chính thức vào biên chế nhưng cũng coi như có thể diện. Ai ngờ ông ta lại nói: “Vào đó làm công việc thời vụ ấy hả? Bảo tôi làm cán bộ tỉnh tôi còn suy xét, tài nghệ như tôi đây họ có dùng được hết không?”

Cứ thế về sau chẳng còn ai thèm quan tâm ông ta nữa. Dù vậy, tình nghĩa huyết thống lại là thứ kỳ lạ vô cùng, mặc cho có thất vọng thế nào, có hận sắt không rèn nổi thành thép đến đâu, mọi người vẫn không thể thật sự bỏ mặc ông ta. Cách đây không lâu,

em họ của ông ta lại ngỏ ý giới thiệu ông ta vào làm cho công ty mình, đãi ngộ không tồi, công việc cũng không nặng nhọc, về sau còn được đóng bảo hiểm. Người nhà ông ta nghe xong thì vô cùng cảm kích, kết quả ông ta lại khoát tay: "Không đi, cơ quan chính phủ tôi còn không thèm thì đi đâu? Mấy việc này toàn mấy đứa ngu mới làm, lại còn bị người ta quản thúc, có điên tôi mới chịu."

Người em họ kia tức đến mức mắng cho ông ta một trận. Cứ như vậy, ông ta ôm tiếp giấc mộng ban ngày của mình, chờ đợi một lúc nào đó thời cơ đến rồi ông ta sẽ một bước lên hương, tất cả mọi người đều sẽ phải bái phục ông ta, ngưỡng mộ ông ta.

Chỉ đáng thương cho vợ con ông ta, cả một đời chịu nghèo chịu khổ đã đành, lại còn phải chịu đựng sự vô sỉ của chồng. Nói vậy nhưng ở quê tôi tỷ lệ ly hôn rất thấp, hầu hết phụ nữ đều chọn nhẫn nhịn cả đời.

Cho nên, có là người bề trên đi nữa thì mỗi lần nhìn thấy ông ta tôi vẫn chẳng buồn phản ứng, bởi tôi cảm thấy người như vậy không xứng có được sự tôn trọng của thế hệ con cháu. Trong mắt tôi, một cuộc sống bần hàn tuyệt vọng, cô đơn đến già mới là thứ mà ông ta đáng được "hưởng".

Vài năm trước, bài viết "Nghèo quá lâu là lỗi của bạn" mà tôi chấp bút đã gây bão trên mạng. Bên cạnh rất nhiều lời tán dương cũng nhận về không ít lời nhiếc mắng, họ cho rằng bài viết là sự kỳ thị dành cho những người nghèo khó, đặc biệt là kỳ thị đàn ông nghèo.

Kỳ thực, chỉ cần là người đọc kỹ bài viết thì sẽ hiểu, nghèo chỉ là một loại kết quả. Đối tượng mà bài viết ấy đả kích không phải người nghèo, mà là người không có ý chí tiến lên.

Có những vùng miền mà người dân ở đó bất đắc dĩ sống chung với đói nghèo, ví dụ như không ít làng bản nơi miền núi xa xôi, đương nhiên hoàn cảnh tồi tàn, tài nguyên học tập thiếu thốn, những khái niệm như tư tưởng làm giàu, thế giới quan hay tầm nhìn xa trông rộng… đối với họ thật quá đỗi xa vời. Họ chỉ có thể dựa vào sức lực của mình để bản thân và gia đình không phải chết đói chết khát, dù có nỗ lực đến bao nhiêu đi nữa, cuộc sống vẫn bần cùng tuyệt vọng. Ngoài ra còn có những người gặp phải thiên tai hay bị hãm hại, chỉ trong nháy mắt bị đẩy vào cảnh trắng tay. Hai kiểu nghèo khó này chúng ta không những không nên kỳ thị, mà còn cần dốc lòng dốc sức giúp đỡ những con người đã dũng cảm đương đầu với số phận mà sống ấy.

Tuy nhiên, kiểu nghèo khó mà tôi gặp nhiều hơn cả tuyệt nhiên không phải do gặp thiên tai, do bị hãm hại, mà là nghèo do tâm tính.

Tôi là người xuất thân từ vùng huyện, nhưng vùng huyện này lại thuộc một thành phố rất phát triển miền duyên hải. Không nói đến những người giàu nứt đố đổ vách, nếu muốn một cuộc sống đủ đầy dư dả thì chỉ cần nỗ lực một chút cũng có thể đạt được thôi. Ví dụ một đôi vợ chồng cùng ra ngoài kiếm tiền, bỏ công sức một chút là thu nhập cả tháng cũng đến chục nghìn tệ, về sau có con phải chi tiêu nhiều hơn, mặc dù không đến mức đại phú đại quý thì cũng có thể sống trong sung túc.

Vậy mà quê tôi vẫn rất nhiều người nghèo, thậm chí nghèo tới mức đi đến đâu vay tiền đến đó. Nguyên nhân cũng bởi chính họ không chịu nỗ lực, không chịu được khổ, chỉ muốn chẳng cần làm gì mà tiền vẫn chảy vào túi. Loại nghèo này thì quả thật là đáng đời lắm!

Trước kia, tôi là người theo chủ nghĩa tôn sùng tình yêu, cho rằng chỉ cần có tình yêu, dẫu phải rau cháo qua ngày cũng là hạnh phúc, chỉ cần có tình yêu, gian nan nào cũng có thể vượt qua.

Còn bây giờ, tôi chỉ muốn nhắn gửi một lời khuyên cho các cô gái. Không phải đàn ông nào nghèo cũng không thể cưới, nhưng bạn nhất định phải làm rõ được vì sao anh ta lại nghèo. Đằng sau sự nghèo khó có rất nhiều nguyên nhân, nếu là do gặp phải một sự cố lớn, trong chốc lát đã mất tất cả thì bạn có thể suy xét thêm trong trường hợp yêu sâu đậm. Nếu anh ta xuất thân từ vùng thôn quê đặc biệt nghèo khó nhưng nhân phẩm cực kỳ ưu tú, bạn lại bằng lòng cùng anh ta chịu khổ, vậy cũng không vấn đề gì.

Tuy nhiên, nếu sự nghèo khó không xuất phát từ hai nguyên nhân trên, bạn cần suy nghĩ thật kỹ càng. Trong trường hợp sống ở khu vực phát triển, không gặp phải thiên tai, không bị người hãm hại vẫn nghèo rớt mồng tơi thì ít nhất cũng đã nói lên được hai nguyên nhân. Một là, anh ta không đủ cố gắng, không đủ ý chí, cưới kiểu đàn ông này về sau bạn sẽ phải sống thế nào chắc tôi không cần nói thêm nữa. Hai là, cha mẹ anh ta không đủ cố gắng, không đủ ý chí, vậy về sau mặc cho hai vợ chồng bạn có bạt mạng kiếm tiền thế nào đi nữa, phải chăm nom cho kiểu cha mẹ chồng này cũng đủ khiến bạn phiền muộn rồi.

Nghèo chỉ là một kết quả, nó không hề đứng cô lập một mình. Chúng ta có thể nhìn thấy rất nhiều vấn đề từ nó: ý chí, đầu óc,

tầm nhìn… mà tất cả chúng đều là những thứ không thể thiếu của một con người. Các cô gái của tôi à, bạn tuyệt đối không thể đem hạnh phúc cả đời ra đánh cược vào một canh bạc mà bạn đã nhìn thấu sự thất bại của bản thân.

Liệu có nên cưới người thật thà?

Một người bạn tên N gọi điện cho tôi, nói với tôi bằng giọng điệu cực kỳ kinh ngạc: "Cậu biết gì chưa? Quân Quân ly hôn rồi đấy, chồng cô ấy đề nghị trước. Thật không ngờ ông chồng này vừa leo lên được chức Phó tổng liền đòi ly hôn rồi, thật chẳng ra làm sao cả. Có vẻ như đàn ông cứ có tiền là biến thành xấu xa thật, đúng là chân lý ngàn đời mà. Cậu nghĩ xem, anh ta vốn là người ngoại tỉnh, chẳng có chút quan hệ hay điều kiện gì ở vùng này, yêu đương mấy lần cũng toàn bị người ta chê không nhà không xe mà bỏ. Rốt cuộc có mỗi Quân Quân không chê bai anh ta, cố sống cố chết đòi cưới anh ta bằng được, lại còn biết quan tâm chăm sóc, dịu dàng hiền thục, luôn ở cạnh ủng hộ cho sự nghiệp của anh ta. Không có cô ấy liệu anh ta có được thăng tiến như ngày hôm nay không?"

Thấy tôi không có phản ứng gì, cô ấy lại tiếp tục bất mãn: "Sao cậu không có chút ngạc nhiên gì hết vậy, có phải sớm đã biết chuyện rồi không? Cậu biết rồi mà không nói cho mình, chẳng hiểu bạn bè kiểu gì nữa.

Đấy cậu xem, mình vừa biết tin đã lập tức gọi điện báo cho cậu."

Tôi trả lời rằng tôi không biết, nhưng tôi cảm thấy kết cục ngày hôm nay hoàn toàn không nằm ngoài dự kiến nên không bất ngờ.

N còn cảm khái: "Đúng là không tin nổi gã đàn ông nào trên đời. Trai giàu thì quá hút gái, vệ tinh lúc nào cũng rình rập, chưa biết chừng một lúc nào đó hắn cho mình cắm sừng cũng nên. Còn trai thật thà mà không giàu thì kết quả cũng lại đòi ly hôn thế này. Thật tình..."

Quân Quân bằng tuổi tôi, trước đây chúng tôi học cùng trường, sau đó lại gặp nhau ở cùng một công ty, cũng coi như là có duyên với nhau.

Cô ấy và chồng vốn là đồng nghiệp cùng chỗ làm. Năm đó anh ta đã có người yêu là một cô gái khác, họ yêu nhau cũng được một năm rồi, nhưng đến lúc bàn chuyện cưới xin thì lại bị gia đình cô gái kịch liệt phản đối. Lý do cũng giống như N nói, anh ta là người ngoại tỉnh, không nhà không xe, cha mẹ cô gái kia lại không đành lòng nhìn con gái lấy chồng rồi vẫn phải thuê nhà ở, thế là hai ông bà kiên quyết bắt họ chia tay.

Ban đầu, cô bạn gái vẫn kiên trì lắm, nhưng trước sự phân tích và áp lực không ngừng của cha mẹ, dần dần cũng buông bỏ được anh ta. Anh ta vẫn nỗ lực dùng mọi cách có thể, hứa hẹn với gia đình của cô gái là trong vòng ba năm sẽ mua được nhà, cũng thề thốt với bạn bè của cô gái cả đời này sẽ đối tốt với cô, những gì mà người khác có thì anh ta sẽ dốc hết sức để cô cũng có được.

Nhưng cô gái ấy vẫn quyết chia tay, cô ấy nói rằng vì thanh xuân của người con gái quá quý giá, cô ấy không thể chờ được, càng không muốn đánh cược vào một tương lai không chắc chắn.

Sau khi chia tay, anh ta sa sút tinh thần một thời gian, may sao được cấp trên động viên: "Thằng nhóc này, chẳng phải chỉ là thất tình thôi sao? Đàn ông sợ gì không lấy được vợ? Người ta chê cậu nghèo thì cậu cố mà làm việc, sống cho ra hồn đi, đến khi thành công rồi thì còn sợ không kiếm được ai sao? Cái tinh thần sa sút này của cậu mới thật sự là trò cười cho người ta đấy. Tôi mà là cậu thì đã quyết chí đứng lên cho mấy kẻ dám coi thường mình phải hối hận rồi!"

Không rõ có phải anh ta được khai sáng bởi những lời này của cấp trên hay không, mà rất nhanh sau đó anh ta đã lấy lại phong độ, làm việc hăng say gấp đôi khi trước, thậm chí đến mức quên ăn quên ngủ.

Sự khác biệt lớn nhất giữa tình yêu và sự nghiệp chính là: tình yêu có thể quay lưng với mọi nỗ lực bạn bỏ ra, còn sự nghiệp chắc chắn sẽ dùng thành quả để hồi đáp lại chúng.

Cũng vì biểu hiện xuất sắc trong công việc mà chỉ trong một năm, anh ta đã được thăng chức hai lần. Anh ta rất ít khi nói chuyện, chỉ âm thầm lặng lẽ mà làm việc của mình, kể cả gặp phải bất công cũng không thích đi so đo tranh giành quyền lợi. Trong mắt mọi người, anh ta là kiểu người thật thà, chăm chỉ.

Về sau, chuyện anh ta từng bị gia đình bạn gái từ chối đã lan truyền tới tai mọi người, rất nhiều trong số đó tỏ ra bất bình thay

anh ta, không những thế còn giúp anh ta giới thiệu mối mới. Quân Quân cũng là một trong số những đối tượng được giới thiệu ấy.

Cuối cùng, anh ta đã chọn Quân Quân. Mặc dù khi ấy anh ta vừa được thăng chức liên tục hai lần, nhưng dựa vào điều kiện của hai bên thì Quân Quân vẫn hơn anh ta nhiều.

Vốn dĩ câu chuyện này chỉ là mọi người tán gẫu cho vui vậy thôi. Nhưng một lần nọ, anh ta lại chủ động nói: "Họ (ám chỉ cô bạn gái cũ và cha mẹ cô ấy) chê bai tôi là người ngoại tỉnh, nên tôi đã hạ quyết tâm, nhất định phải cưới cho được một người vợ bản địa lại có điều kiện tốt hơn họ cho họ xem. Bây giờ thì tôi đã làm được rồi."

Rất nhiều người khen anh ta có bản lĩnh, có cốt cách. Còn tôi thì ngược lại, nghe xong những lời đó chỉ thấy người đàn ông này thật đáng sợ, lại càng nghi ngờ sự hiền lành, trung thực của anh ta mà thôi.

Mọi người không hề để ý tới điều đó, trong mắt họ, anh ta vẫn là một thanh niên năm tốt, tràn đầy ý chí và nỗ lực vươn lên.

Hồi đó, cha mẹ Quân Quân vẫn còn do dự chưa quyết cũng vì thân phận người ngoại tỉnh của anh ta. Tuy nhiên lúc này anh ta đã không còn như xưa nữa, dù chưa mua nhà nhưng trong tay đã có đủ khả năng để mua, dù vẫn còn ở tầng lớp trung lưu nhưng tương lai vô cùng rộng mở.

Vì thế, sau một thời gian ngắn chần chừ, cuối cùng cha mẹ Quân Quân cũng đồng ý cho hai người kết hôn.

Sau khi cưới, Quân Quân và chồng vẫn thuê nhà ở bên ngoài một năm rồi mới dọn về sống trong căn hộ ba phòng ngủ mới. Vào cuối năm đó, anh ta được thăng chức làm trưởng phòng, bước lên một bậc đãi ngộ cao hơn.

Tất cả đều diễn ra theo chiều hướng tốt đẹp. Mọi người ai cũng khen Quân Quân có mắt nhìn người, tìm được một anh chồng có tiềm năng. Chẳng bao lâu sau, Quân Quân mang bầu, vì cơ thể suy nhược nên cô đành nghỉ việc để ở nhà yên tâm dưỡng thai.

Lúc này, công ty tiến hành tái cơ cấu các bộ phận, mở thêm một bộ phận mới. Tổng giám đốc rất coi trọng sự phát triển của bộ phận mới này, bèn quyết định chọn ra một trong những lãnh đạo bấy giờ để làm người phụ trách. Chồng Quân Quân chính là người

đầu tiên xin được chuyển tới bộ phận mới, đồng thời khẳng định trong thời gian ngắn nhất sẽ mang đến thành tích cho bộ phận này.

Lãnh đạo tối cao vốn đã thích ý chí làm việc hăng hái của anh ta từ trước, trong số những ứng viên được chọn, anh ta đúng là xuất sắc và phù hợp hơn cả. Thế là, anh ta được ủy nhiệm làm phụ trách bộ phận mới, chức tước lại tăng thêm một cấp nữa, lương năm cũng gần đến hàng triệu.

Thường trong những lúc bạn bè tụ họp, chúng tôi thỉnh thoảng cũng nhắc tới anh ta. Nhiều người nói đùa rằng xem ra phía sau một người đàn ông thành đạt đúng là phải có một người phụ nữ làm xúc tác mới được, nhìn chồng Quân Quân ấy, chỉ trong mấy năm đã bước chân vào tầng lớp thượng lưu, lại còn mới hơn ba mươi tuổi chứ, về sau thể nào tiền đồ cũng rộng mở hơn cho xem.

Tôi chỉ nghĩ thầm trong bụng, nếu sự nghiệp của anh ta cứ dừng lại ở mức này thì hôn nhân còn có thể duy trì được, nhưng nếu cứ thăng chức tiếp, vậy xem chừng lành ít dữ nhiều.

Sở dĩ tôi có suy nghĩ này là bởi vài ngày trước, tôi có gặp bạn của Quân Quân, cô ấy tức tối kể với tôi: "Cậu đừng nghĩ Quân Quân sống vui vẻ lắm, thật ra cậu ấy rất đáng thương. Thu nhập và chức vị càng cao, anh ta lại càng đối xử tệ với vợ, thậm chí cả cha mẹ vợ cũng bị anh ta coi không ra gì. Anh ta lúc nào cũng nói ngày xưa người khác coi thường mình, vậy mà bây giờ lại đòi xúm vào nịnh bợ. Quân Quân là một cô gái hiền lành, nhưng càng hiền thì anh ta càng quá đáng. Cậu gặp cô ấy rồi sẽ thấy cô ấy sống không ổn chút nào. Nghe nói anh ta còn qua lại với một ả nào đó. Nói chung cuộc hôn nhân của họ tan vỡ rồi."

Tôi không thể phủ nhận rằng trên phương diện sự nghiệp, người đàn ông này quả rất có năng lực, chỉ trong ba năm dưới sự dẫn dắt của anh ta, phòng ban mới đã gặt hái được thành tích, thành công nối tiếp thành công, thậm chí vượt qua cả mong đợi của cấp trên.

Còn anh ta lại thăng tiến không ngừng, được lên chức Phó tổng, cũng ngày càng cảm thấy vợ không xứng với mình.

Trên thực tế, anh ta của ngày hôm nay quả thật khác hẳn so với một anh nhân viên năm nào, bất luận là cách nói năng, cử chỉ hay vẻ bề ngoài cũng đều toát lên thần thái của kẻ thành đạt.

Thời gian đầu, anh ta sợ ảnh hưởng đến công việc nên không đề nghị chuyện ly hôn, nhưng lại duy trì chiến tranh lạnh với vợ

mình, hy vọng đẩy sự chủ động sang cho Quân Quân. Nào ngờ Quân Quân trước nay vẫn coi trọng truyền thống, ngày qua ngày nếm mật nằm gai, nhất mực chịu đựng mặc cho hôn nhân đã không thể vãn hồi.

Cuối cùng, gã chồng không kiên nhẫn nổi nữa, đòi ly hôn. Quân Quân đáng thương bất luận có khóc than hay khẩn cầu vẫn không thể khiến người đàn ông này mềm lòng. Cha mẹ Quân Quân cũng không cầm được hai dòng lệ trên má: Một người hiền lành trung thực ngày nào sao có thể thay đổi thành ra như giờ chứ?

Các cô gái ở đây có lẽ không ít người muốn tìm một anh chàng thật thà để cưới, vì họ mang lại cho chúng ta cảm giác an toàn, không làm tổn thương ta, kết quả sau khi cưới anh chàng kia về, phát hiện đối phương không như mong đợi thì lại tổn thương gấp bội. Thế là, các cô gái sẽ than ngắn thở dài rằng cưới người thật thà đúng là quá thiệt, nếu dù sao cũng chịu tổn thương thì thà kiếm một anh phong lưu hài hước, chí ít cuộc sống còn có chút ý vị. Thậm chí, các cô còn cho rằng người đàn ông càng thật thà càng nguy hiểm.

Thật ra, áp đặt những suy nghĩ này lên người thật thà thì oan uổng cho họ quá. Rất nhiều cô gái đến cả định nghĩa thế nào là người thật thà cũng còn không phân biệt nổi, đã mừng vui hớn hở kết hôn với người các cô cho là có tính cách ấy. Các cô có lẽ không biết, rất nhiều "người thật thà" thực chất không thật thà chút nào, chỉ là họ kìm nén bản tính của mình khi chưa có gì trong tay mà thôi. Đến khi có thứ bản thân muốn, một bộ mặt khác sẽ bị lộ ra ngoài, mà đây mới đích xác là bộ mặt thật của họ.

Đừng cố chấp phủ nhận bản chất của một người

Vài năm trở lại đây, tôi từng nghe rất nhiều tâm sự của độc giả, cũng từng giúp không ít bạn đọc phân tích vấn đề, đặc biệt là trong chuyện tình cảm. Chỉ cần bạn thuật lại câu chuyện của mình một cách ngắn gọn, tổng quát, tôi có thể phán đoán chính xác hướng đi và kết cục trong tương lai. Ngày trước, tôi từng nghĩ bản thân quả là lợi hại, có khả năng dự báo chuẩn xác hành vi của một người.

Nhưng gần đây, sau khi nghĩ lại, tôi chợt phát hiện ra không phải tôi có khả năng nhìn thấy trước hướng phát triển của tất cả những vấn đề đó, mà phần lớn chúng được quyết định bởi bản tính của người trong cuộc. Còn tôi, sở dĩ có thể nói chính xác kết quả, cũng là vì từ trước tới nay tôi chưa từng phủ nhận bản chất của người khác.

Ngược lại, sở dĩ những người tìm tôi xin lời khuyên bị lừa dối hết lần này đến lần khác không phải vì họ không nghe theo tôi, mà vì họ không thể chấp nhận được bản chất đối phương, không muốn tin rằng đối phương thật sự là người như vậy, chỉ muốn tin vào tưởng tượng của mình về đối phương mà thôi.

Về vấn đề này, cậu và mợ tôi là ví dụ tiêu biểu nhất. Hôm qua, sau khi nghe cậu em họ nói rằng cậu mợ nung nấu ý định xin cho con trai họ làm việc cùng với vợ chồng tôi, cảm thấy kỳ lạ quá mức nên tôi lập tức đáp không thể.

Tôi phản ứng như vậy cũng có lý do riêng. Chuyện là gã con trai của cậu mợ tôi hiện tại đang nợ cờ bạc khoảng vài triệu tệ, bị hội cho vay nặng lãi truy đuổi, thành ra không dám về nhà đã hơn một năm nay. Đáng nói hơn là trước khi bỏ đi, tất cả bạn bè thân thích xung quanh đều bị gã lừa tiền tận sáu, bảy lần, một mình ôm mấy trăm nghìn bỏ trốn. Bỏ đi rồi nhưng gã vẫn không hề cắt

đứt liên lạc với gia đình, lúc nào cũng gọi điện về đòi tiền cha mẹ để thỏa mãn nhu cầu ăn chơi trác táng của của bản thân.

Vì thế, khi nghe cậu em họ đề cập tới gã, tôi cứ nghĩ là cậu ấy đang đùa.

Nào ngờ ngày hôm đó cậu mợ quả thực nhắc chuyện này với tôi, thuyết phục rằng con trai đã thành tâm hối cải, mong tôi giúp đỡ. Song tôi vẫn cương quyết: "Cậu mợ làm sao chắc chắn được anh ta có thành tâm hối cải thật không? Nếu cháu nhớ không nhầm, đây đã là lần thứ sáu anh ta thành tâm hối cải rồi?"

Nhưng cậu mợ tự động bỏ qua những lời này của tôi, khăng khăng tin rằng con trai quý hóa của mình lần này sẽ thật sự quay đầu làm người, còn nói gã đã bôn ba khổ sở như thế, dù sao cũng là họ hàng thân thích, nên cho gã một cơ hội.

Tôi chỉ im lặng lấy điện thoại mở WeChat ra, đưa cho họ xem mấy ngày hôm nay cậu con quý hóa của họ sống như thế nào (tôi không chỉ có một tài khoản WeChat, hơn nữa còn thiết lập chế độ ẩn WeChat Moments khỏi gã, vì thế dù đã chặn hết người thân nhưng gã vẫn còn lại tài khoản WeChat của tôi).

Những dòng trạng thái đều thể hiện rõ cuộc sống gần đây của gã: Hôm nay thì đi ngắm hoa đào, hôm qua thì chơi thâu đêm ở bar, hôm kia thì lại ngắm anh đào nở, hôm trước nữa thì mặc hàng hiệu ra biển chơi.

Trước sự thật này, cậu mợ từ kinh ngạc chuyển sang phẫn nộ, cuối cùng ủ rũ ra về, nói từ nay về sau sẽ không tin lời quỷ quyệt của gã nữa. Nhưng tôi biết lần sau họ vẫn sẽ tin thôi, bởi họ luôn cố chấp phủ nhận bản chất của con trai mình.

Một thời gian trước, tôi từng phân tích một câu chuyện tình cảm như thế này.

Một cô gái xuất thân danh giá được gả cho một chàng trai nghèo nọ. Ban đầu anh chàng nâng niu, yêu thương cô gái hết mực, chẳng bao lâu thì họ có con. Lúc này, bản chất của hắn ta dần lộ ra, không những ăn chơi phung phí mà còn giở thói vũ phu với vợ, trong khi đó người vợ chỉ biết nhẫn nhục vì con. Một thời gian sau, hắn ta bắt đầu có người phụ nữ khác bên ngoài, ép buộc vợ phải ly hôn, thậm chí phải chuyển nhượng toàn bộ tài sản cho hắn.

Chưa đến nửa năm sau khi ly hôn, hắn lại mò về cầu hòa, giãi bày

rằng người phụ nữ kia chỉ là thú vui qua đường còn vợ mình mới là bến đỗ thật sự, thề thốt về sau hắn sẽ cố gắng làm người chồng, người cha tốt, sẽ bù đắp những tổn thương mà hắn đã gây ra cho vợ con. Để tỏ lòng thành khẩn, hắn còn quỳ xuống xin tha thứ, nài nỉ chỉ cần cho hắn một cơ hội, nhất định hắn sẽ làm lại từ đầu.

Trong thâm tâm, người vợ vẫn còn muốn tha thứ, bèn tìm tới tôi xin ý kiến. Và câu trả lời của tôi là: Tôi không cảm thấy hắn thật lòng muốn thay đổi, thậm chí có thể đang âm mưu vì mục đích khác. Nếu cô muốn tha thứ cho hắn thì trước hết nên đợi thêm một thời gian nữa, khi đã chắc chắn đối phương thật sự quyết tâm thay đổi rồi mới nghĩ tiếp có nên gương vỡ lại lành hay không.

Cô gái hỏi tại sao tôi lại cho rằng hắn không thật lòng muốn thay đổi. Tôi đáp vì hắn đã đảo ngược tuần tự của hành động rồi, hắn nên thay đổi trước rồi hãy đến xin tha thứ, đằng này hắn lại muốn vợ mình tha thứ trước rồi bản thân mới thay đổi. Lẽ nào nếu cô ấy không tha thứ, hắn cũng sẽ từ bỏ quyết định làm người tốt luôn hay sao?

Cô gái cuối cùng vẫn bỏ ngoài tai lời khuyên của tôi, tha thứ cho hắn nhanh nhất có thể. Thời gian đầu, hắn quả thực cũng có chút biểu hiện tốt hơn, ngày nào cũng ân cần hỏi han, tận tình săn sóc vợ, sau một tuần cô ấy còn chạy tới thông báo với tôi: "Anh ấy thật sự thay đổi rồi, đối tốt với tôi hơn trước nhiều. Nói thật, tôi thấy cô nghĩ tiêu cực về người khác quá đấy."

Thế rồi, vài ngày trước, cô ấy lại tới tìm tôi, thút tha thút thít nói mình lại bị hắn lừa. Hắn nói định đi chở khách kiếm thêm ít tiền về nhà nên muốn mua xe. Cô ấy vừa nghe xong đã nhất thời mở cờ trong bụng, nghĩ đây đúng là chuyện tốt mà, vội vàng rút hết tiền trong tài khoản ra, thậm chí còn vay thêm tiền từ chỗ chị em bạn bè để mua xe cho hắn. Tình hình càng tệ hơn khi hắn dùng lời ngon tiếng ngọt, dụ dỗ cô ấy sang tên chủ xe cho mình. Chuyện gì đến cũng phải đến, sau khi có xe rồi, hắn cứ thế bỏ đi không thèm quay đầu lại.

Tôi hoàn toàn không cho rằng mình anh minh hơn cô gái kia, chỉ là dưới con mắt của người ngoài cuộc, tôi có thể nhìn rõ bản chất của một người và sẵn sàng đối diện với nó hơn người trong cuộc mà thôi.

Khi nói chuyện cùng những cô gái đang phải chịu tổn thương, tôi phát hiện ra đại đa số họ không hề hồ đồ hay thiếu khả năng nhìn thấu mọi chuyện. Thật ra vì là người trong cuộc nên họ hiểu rõ

hơn ai hết bản chất đối phương như thế nào. Chỉ có điều, từ sâu trong nội tâm họ luôn có một âm thanh không ngừng vang vọng: "Biết đâu lần này anh ấy sửa sai thật rồi?" Song, những hy vọng kiểu này đến cuối cùng thường bị đập vỡ thành từng mảnh. Chẳng phải vì người khác trù ẻo gì họ, cũng chẳng phải vì họ đen đủi, mà chính vì họ cố chấp không muốn tin con người thật của đối phương.

Bản chất con người có vài đặc trưng mà bạn nhất định cần biết.

Đầu tiên, bản chất là một khái niệm trung tính. Không phải tất cả mọi người đều tốt, cũng không phải tất cả mọi người đều xấu. Có không ít người dùng con mắt cực đoan để đánh giá bản chất con người, cho rằng con người vốn xấu xa, nhưng rồi bạn sẽ phát hiện ra trên thế gian này có không ít những người tràn đầy lòng nhân ái, vì việc nghĩa quên mình, biết thương xót kẻ bất hạnh… Ở họ, bạn dường như không thể thấy được một chút xấu xa nào. Những người đánh giá bản chất con người một cách quá tiêu cực như thế, thường sẽ dễ dàng bỏ lỡ những điều tốt đẹp và cả những người tốt trong đời mình.

Ngược lại, có rất nhiều người cho rằng bản chất con người vốn là lương thiện, luôn nghĩ trên đời này ai ai cũng tốt, dù có kẻ xấu thì cũng chỉ là nhất thời lạc lối lầm đường mà thôi. Thế là trong cuộc sống, họ hết lần này đến lần khác bị người ta lừa lọc, bị làm tổn thương đến thân tàn ma dại, vậy mà họ vẫn tin rằng lần sau người ta sẽ không lừa gạt mình nữa, để rồi cứ thế trao cho đối phương cơ hội tiếp tục hại mình.

Thứ hai, bản chất con người là không cố định. Một người xấu chưa chắc đã vĩnh viễn không thể hoàn lương, và một người lương thiện chưa chắc đã không bao giờ làm điều xấu. Hơn thế nữa, bản chất của con người không ngừng thay đổi dựa theo hoàn cảnh sống.

Nếu là người hay theo dõi các bộ phim truyền hình, đặc biệt là phim cung đấu, thì chắc bạn cũng để ý thấy rất nhiều nhân vật khi mới xuất hiện thật thiên chân đáng yêu, thiện lương nhân hậu. Vậy mà sau khi trải qua một số sự cố hoặc chỉ đơn giản vì đố kị người khác, họ liền biến thành kẻ hiểm độc không từ thủ đoạn nào. Bên cạnh đó, có những vai diễn mà khởi đầu là kẻ ai ai cũng phải căm ghét, nhưng rồi gặp một bước ngoặt nào đó, ở một chi tiết nào đó, ta sẽ thấy họ lại cải tà quy chính.

Đây chính là điểm thử thách con người ta nhất, cũng là nguyên

nhân mà rất nhiều người chịu tổn thương hết lần này qua lần khác. Khi bạn không chịu tin rằng một người vốn lương thiện lại trở nên hắc hóa, bạn sẽ bị họ đẩy xuống mười tám tầng địa ngục; khi bạn không chịu tin rằng một kẻ xấu xa lại quay đầu hối cải, lúc này bạn lại là người đẩy họ xuống mười tám tầng địa ngục.

Thứ ba, bản chất con người luôn là tốt xấu đan xen. Trong cuộc sống, rất ít người thiện lương hoặc ác độc thuần túy, mỗi người trong từng hoàn cảnh khác nhau có thể sẽ biểu hiện những mặt tính cách hoàn toàn khác biệt.

Từng có một bài báo đưa tin, một nữ công nhân vệ sinh làm việc trong bệnh viện, vì bản thân hiếm muộn, quá khao khát được có con, nên trong khi quét dọn vô tình nhìn thấy một đứa bé đáng yêu mới sinh vài ngày, không kìm nổi liền bắt cóc về làm con mình. Nhưng sau lần đó, chị ta không ngừng dằn vặt lương tâm, cuối cùng lại bế đứa bé đem trả.

Một câu chuyện khác là trường hợp của nữ ma đầu Lý Mạc Sầu trong tiểu thuyết nổi tiếng Thần Điêu Hiệp Lữ, cả đời giết hại vô số mạng người, ai nấy nghe danh đều run sợ. Một lần, cô ta bắt cóc con gái út của Hoàng Dung là Quách Tương, khi ấy ai cũng tưởng rằng cô bé này tính mạng khó giữ, nào ngờ Lý Mạc Sầu không những không làm tổn hại đến Quách Tương, thậm chí không tiếc tính mạng mà cứu cô bé.

Tuy nhiên, Lý Mạc Sầu vẫn không cải tà quy chính, sau sự việc lần đó, cô ta vẫn giết người như rạ.

Vậy nên, một người tốt không có nghĩa là cả đời anh ta chỉ làm việc tốt; tương tự, một người xấu cũng có thể dắt cụ già sang đường, dẫn trẻ lạc tìm cha mẹ, những chuyện tưởng như mâu thuẫn này thực chất lại chẳng có gì kỳ lạ cả.

Cuối cùng, bản chất của con người không khó hiểu như nhiều người vẫn tưởng, nếu để ý ta hoàn toàn có thể nhìn thấu họ.

Trong suy nghĩ của nhiều người, bản chất của một ai đó là thứ thâm sâu khó dò, biến hóa đa đoan. Tôi thường nhận được những câu hỏi từ các cô gái rằng làm thế nào để chọn bạn đời, thật ra đáp án rất đơn giản, chỉ là đừng cố chấp phủ nhận bản tính của người ta mà thôi.

Có những lúc việc đoán định xem đối phương có "tiềm năng" hay không quả là không dễ, vì nào ai biết trước được điều gì đang chờ đợi trong tương lai? Dù vậy, bản chất mỗi người mỗi khác, mỗi

việc mà đối phương làm đều liên quan mật thiết tới tính tình, cách nghĩ của anh ta, chỉ cần để ý kỹ một chút, đồng thời giữ vững cái nhìn khách quan, bạn sẽ dễ dàng thấu hiểu đối phương là người như thế nào.

Tuy nhiên, ở đây sẽ lại xuất hiện một nhân tố then chốt: thời gian. Thời gian sẽ làm mọi điểm tốt cũng như điểm xấu của một người lộ ra bên ngoài. Có những người mới quen biết đối phương chưa đầy một tuần đã đăng ký kết hôn, những trường hợp này hoàn toàn là đang đặt cược hôn nhân vào vận số. Muốn hiểu rõ bản tính của ai đó chỉ trong một thời gian ngắn tiếp xúc, thì hoặc là đối phương không chút che giấu, hoặc là bạn có con mắt siêu cấp tinh tường, bằng không ai dám đảm bảo bạn thật sự hiểu người ta?

Ngoài ra, đúng là bản chất con người luôn thay đổi, nhưng sự thay đổi ấy phải trải qua một quá trình từ từ mới hình thành được. Chẳng có ai chỉ sau một đêm mà từ tốt bụng thiện lương quay ngoắt 180 độ thành kẻ tội ác tày trời, cũng chẳng có ai tự dưng từ xấu xa tàn độc biến thành nhân hậu bao dung mà không rõ nguyên nhân, giữa hai thái cực này luôn là quá trình thay đổi phức tạp về tâm lý, chỉ là bạn có lưu ý kỹ hay không thôi.

Tôi thường nghe các cô gái than thở: Anh ấy ngày xưa đâu có như vậy, không hiểu sao bỗng nhiên biến thành kẻ lạnh lùng vô tâm đến thế.

Tôi thật lòng không tin vào cách nói này. Chỉ có hai khả năng dẫn đến kết quả đó: một là anh ta vốn dĩ đã lạnh lùng vô tâm, chỉ là trước đây che giấu đi mà thôi; hai là anh ta sớm đã thay đổi, chỉ là bạn không cảm nhận được hoặc cảm nhận được nhưng không chịu chấp nhận mà thôi.

Bạn liên tiếp chịu tổn thương không phải vì bạn vận số đen đủi, cũng không phải vì đối phương quá mức tồi tệ, mà vì bạn từ đầu chí cuối đều phủ nhận bản chất thật của người ta.

Khi một người đàn ông làm tổn thương bạn nhưng bạn vẫn dễ dàng tha thứ cho anh ta, không để anh ta phải bỏ ra bất cứ sự bù đắp nào, vậy người đàn ông đó rất có khả năng sẽ làm tổn thương bạn lần thứ hai, rồi thứ ba… Anh ta biết rõ sẽ khiến bạn đau lòng nhưng vẫn cố tình làm, việc này nói lên hai điều: thứ nhất, tầm quan trọng của bạn trong lòng anh ta rất hạn chế; thứ hai, nhân phẩm của anh ta có vấn đề. Nếu bạn không chịu tin và đối diện với hai điều này thì bạn chính là đang cố chấp phủ nhận bản chất của anh ta đó.

Một đứa con đã thể hiện ra dã tâm và sự gian manh xảo trá, khiến người làm cha làm mẹ đau khổ hết lần này tới lần khác, vậy mà cha mẹ nó vẫn luôn tin rằng con mình bản tính lương thiện, rất có khả năng đứa con thậm chí còn tồi tệ hơn cha mẹ nó tưởng tượng nhiều.

Xin đừng bao giờ cố chấp phủ nhận bản tính của một người, bởi chỉ có vậy bạn mới không phải chịu quá nhiều khổ đau, không phải mang quá nhiều vết thương lòng, không phải đi quá nhiều những đoạn đường quanh co trắc trở.

Thế nào mới là tình yêu đích thực trong hôn nhân?

Khoảng thời gian mang bầu tháng thứ bảy, một sáng thức dậy, tôi cảm thấy đau nhức khắp người, tay thậm chí không nắm lại được. Ông xã liền giúp tôi thay quần áo, đánh răng rửa mặt xong xuôi mới đi làm.

Sau đó, tôi đăng vu vơ trên WeChat Moments rằng hiện tại sinh hoạt của tôi đến quá nửa là không tự xử lý được, thế nhưng rốt cuộc cũng được sống đời bà hoàng rồi, có người thay áo thay dép cho, còn gì sung sướng hơn nữa.

Rất nhiều người để lại lời nhắn nói phụ nữ mang bầu mười tháng vất vả, nếu có chồng tận tâm chăm sóc thì quả là hạnh phúc.

Chỉ có một người bạn hỏi tôi mấy tháng rồi, tôi bèn đáp chừng bảy tháng.

Cô ấy lại nói: Mới bảy tháng thì có gì mà ghê gớm, tôi đây trước khi sinh một tuần vẫn còn nấu nướng, giặt giũ, quét dọn đủ cả! Cô phô trương quá rồi, chẳng phải chỉ là sinh đứa con thôi sao?

Lời cô ấy cũng có một phần đúng. Nói thật, tôi chỉ là mới tỉnh dậy cảm thấy không khỏe trong người, một lúc sau đã lại ổn cả, không đến mức thật sự không tự lo được chuyện sinh hoạt cá nhân. Giả dụ ông xã đi công tác, tất nhiên tôi sẽ phải tự ngồi dậy, đâu thể nằm cả ngày trên giường đúng không?

Nhưng vợ chồng mà, thỉnh thoảng nhõng nhẽo chỗ này dựa dẫm chỗ kia, chẳng phải là chuyện quá đỗi bình thường sao?

Nếu còn là con bé hai mươi tuổi, chắc tôi sẽ không khách sáo mà vặc lại cô ta một trận, nhưng đến tuổi này rồi cũng chẳng còn tâm trí dành cho mấy trò nông nổi ấy nữa, mỗi người có cách sống

khác nhau mà!

Chỉ có điều, tôi vẫn không thể đồng tình với cô gái này. Tôi xin được lấy ví dụ cuộc hôn nhân của một người phụ nữ nọ!

Chị ấy ngày trước là hàng xóm đối diện nhà tôi, vừa tốt tính lại vừa tài giỏi. Hôm đó tôi quên mang chìa khóa nhà, đành chôn chân đứng đợi trước cửa. Đúng lúc này chị ấy cũng ra ngoài đổ rác, nhìn thấy tôi bèn hỏi có chuyện gì, tôi nói tôi không có chìa khóa nên đợi người nhà về mở cửa. Nghe vậy, chị ấy nhiệt tình mời tôi vào nhà chị ấy ngồi chơi.

Căn nhà gọn gàng sạch sẽ, nhìn là biết chị ấy thuộc kiểu phụ nữ đảm đang hiền lành.

Lúc ấy cũng đúng vào giờ ăn cơm tối, chị ấy làm vài món ăn đầy đủ sắc hương vị, tiện thể hỏi tôi: "Cô vẫn chưa ăn tối phải không?"

Tôi cười ngại ngùng, đáp: "Không cần đâu ạ, thêm một người lạ anh chị lại không được tự nhiên."

Chị ấy nói: "Có sao đâu, chồng chị gọi điện về nhắn là không ăn cơm nhà rồi, vừa hay đồ ăn cũng nấu hơi nhiều, hay là cô cứ thử tay nghề của chị xem sao."

Không thể phủ nhận rằng chị ấy nấu ăn rất ngon, tất cả mọi người trong nhà tôi gộp lại cũng không bì được.

Tôi nói: "Trong nhà em chẳng ai biết nấu nướng cả, món ăn nếu không phải quá mặn thì lại quá nhạt, em chưa được ăn một bữa cơm nhà ngon thế này bao giờ."

Chị ấy nghe xong vui vẻ đáp: "Không phải chị tự khen, nhưng ai ăn xong cơm chị nấu cũng đều khen ngon cả. Nếu cô thích thì để chị dạy cho!"

Đúng là đồ ăn của chị ấy rất ngon, nhưng căn bản tôi không thích học, tôi bị dị ứng với chuyện bếp núc mà.

Tôi liền từ chối khéo ý tốt của chị ấy.

Đối phương thấy vậy thì bắt đầu giảng giải cho tôi nghe về cách làm vợ: "Đã là phụ nữ thì sao có thể không biết nấu ăn chứ? Sau này lấy chồng sinh con rồi cô tính thế nào?"

Thật sự thì tôi chưa từng nghĩ xa đến mức đó!

Dần dà, hai chúng tôi càng lúc càng thân thiết hơn. Con chị ấy học yếu môn Toán, chị ấy lại không giỏi khoản này, thế là thường xuyên tới nhờ tôi giúp.

Chúng tôi tranh thủ tán gẫu với nhau một lúc, chủ yếu là chị ấy nói, tôi ngồi nghe.

Chị ấy là người phụ nữ cô đơn trong hôn nhân, chồng thì quản lý một công ty nhỏ, thú thật là công ty đó tôi cũng chưa nghe tên bao giờ, nhưng gã làm như thể mình còn bận rộn hơn cả Tổng giám đốc doanh nghiệp lớn vậy, chẳng mấy khi chịu về nhà ăn cơm, điển hình cho kiểu đàn ông "thùng rỗng kêu to".

Chẳng hạn như thời kỳ mang bầu, móng chân dài mà chị ấy không với tới được, muốn nhờ chồng cắt hộ. Nhưng gã chồng nhất quyết không chịu, nói gã không biết làm mấy chuyện này, cuối cùng chị ấy đành khó nhọc mà tự túc, móng chân bị cắt thành hình thù nham nham nhở nhở.

Thế mà lúc sai vợ làm việc thì gã không chút áy náy, cho rằng phụ nữ làm việc nhà là đạo lý hiển nhiên.

Nghe chị ấy kể, tôi không khỏi phẫn nộ: "Chị nhờ anh ta cắt móng chân còn không được, thế thì lúc anh ta bắt chị làm việc chị cũng cứ kệ đi!"

Chị ấy nhìn tôi trách móc: "Cô còn trẻ nên không hiểu, trong hôn nhân đâu có như thế được. Đàn ông bản tính vốn nhác việc, nếu ai cũng yêu cầu cao như cô thì trên đời này không biết bao nhiêu cặp vợ chồng ly hôn rồi?"

Tôi nghĩ thầm, nếu ai cũng giống tôi thì căn bản đã chẳng chịu cưới loại đàn ông đấy.

Một lần khác, thấy con đang sốt cao mà gã chồng vẫn mê mải chat chit trên mạng, chị ấy liền hỏi: "Hay mình cùng đi viện anh nhé?" Gã chồng khó chịu gắt: "Không phải chỉ là ốm thôi sao? Chẳng cần đi viện nó cũng tự khỏi, kéo nhau đi hết để làm cái gì? Thích thì tự mà đi."

Thế là chị ấy đành một mình bế con đi viện, vừa tự lấy số vừa tự lấy thuốc, bận xoay như chong chóng. Khi đó, chị ấy cũng không khỏi bực tức, trách móc chồng. Nhưng thứ cảm xúc này chẳng kéo dài nổi ba phút, về đến nhà chị ấy lại nấu nướng giặt giũ, phục tùng từng li từng tí cho gã, chỉ là chốc chốc lại muốn tìm người để than thở oán trách, cân bằng lại tâm trạng của mình.

Tôi không nhịn được lên tiếng: “Sao chị phải tự làm khổ mình thế chứ?”

Chị ấy đáp: “Không phải tự làm khổ mình, mà là yêu. Khi cô yêu một người, cô sẽ không so đo những chuyện thế này. Yêu một người chính là đối tốt với anh ấy, làm anh ấy vui, đợi cô cưới rồi sẽ hiểu.”

Về sau, khi kết hôn rồi tôi lại rút ra được một kết luận hoàn toàn ngược lại: Kiểu hy sinh này căn bản không thể gọi là yêu, mà là hại mình hại người mới đúng, vì qua đó bạn đã tự tay “rèn” chồng mình thành một gã đàn ông tồi đích thực.

Tôi thường nghe các cô gái than vãn chồng mình lười biếng không ai bằng, cứ như thể các anh tốt nghiệp từ cùng một trường ra vậy, biểu hiện giống nhau đến khó tin: Về nhà một cái hoặc là cắm đầu vào chơi điện tử, hoặc là ung dung ngồi xem phim. Kệ cho vợ bận luôn chân luôn tay, thở không ra hơi, các anh cũng chẳng nghĩ đến chuyện đụng tay vào giúp.

Ngày trước, khi nghe những chuyện kiểu này tôi chỉ cảm thấy những người đàn ông đó thật tệ, thật không xứng làm chồng. Song, về sau thấy nhiều trường hợp tương tự tôi mới dần phát hiện, những anh chồng ấy vốn dĩ ban đầu không hẳn như thế, ít nhất thì trước khi kết hôn vẫn biết tự chăm lo cho mình, cũng không quá lười biếng, vậy mà cưới vợ về chẳng bao lâu lại biến thành những gã chồng đáng ghét.

Mặt khác, các chị vợ về cơ bản cũng như thể đúc ra từ một khuôn vậy: Sau khi kết hôn về, việc gì trong nhà cũng tự ôm hết, coi chuyện hầu chồng chăm con như trách nhiệm lớn nhất của người vợ. Dù suốt ngày ca thán chồng lười, cuộc sống tất bật đến mức chẳng có thời gian để thở, nhưng các chị cứ vừa than vãn lại vừa chấp nhận, rốt cuộc vẫn thành một vòng tròn không lối thoát.

Thật ra, có rất nhiều cách sống trong hôn nhân. Họ muốn “hưởng thụ” cảm giác bận rộn và hy sinh cho gia đình ấy cũng tốt thôi, nhưng trong lòng họ lại không ngừng oán giận trách móc. Họ mong chồng có thể quan tâm, dịu dàng với họ, nhưng hành động của họ lại luôn đi ngược với những gì họ cần làm.

Tuy nhiên, mối nguy lớn nhất mà cách làm ấy mang lại còn vượt xa những gì đề cập phía trên.

Khi phụ nữ một mình làm hết việc trong nhà, đàn ông sẽ càng lạnh nhạt với tình cảm gia đình hơn. Ở điểm này, giữa phụ nữ và

đàn ông dường như trời sinh đã có sự hiểu lầm. Phụ nữ luôn cho rằng tôi vì gia đình, vì anh mà hy sinh nhiều như thế, anh nhẫn tâm phụ lòng tôi sao? Còn thực tế, đàn ông có nảy sinh suy nghĩ rũ bỏ hôn nhân hay không chủ yếu quyết định bởi mức độ mà anh ta phải bỏ ra cho gia đình mình, càng bỏ ra nhiều thì anh ta càng biết trân trọng hôn nhân, ngược lại càng bỏ ra ít thì khi quay lưng sẽ càng không thấy đau lòng.

Mà phụ nữ hy sinh quá nhiều cho hôn nhân tự nhiên sẽ cướp mất cơ hội để đàn ông thể hiện sự cho đi của mình. Dù nói việc đàn ông ngoại tình là vấn đề về đạo đức cá nhân, nhưng nhìn theo góc độ khách quan vẫn có mối liên hệ nhất định với hành vi của người vợ.

Ví dụ, người vợ ôm đồm tất cả việc nhà, vậy người chồng sẽ càng có nhiều thời gian rảnh rỗi. Người vợ chiếm hết "cơ hội" bỏ công bỏ sức vun vén cho gia đình rồi, người chồng chẳng cần cho đi quá nhiều, mà khi cho đi ít thì tình cảm tự nhiên sẽ nhạt nhòa hơn, tự nhiên sẽ không biết trân trọng nữa.

Một người đàn ông vừa có thời gian rảnh rỗi lại vừa chẳng mặn mà với tình cảm gia đình, vậy khả năng ngoại tình của anh ta sẽ tăng lên gấp bội, cuối cùng sẽ trở thành "gã tồi" trong lời oán thán của những người phụ nữ.

Trong hôn nhân, tình yêu đích thực không nằm ở sự hy sinh quá mức một cách vô nghĩa, mà là cả hai người dắt tay nhau cùng trưởng thành hơn; không phải là bòn rút đòi hỏi đối phương quá đáng, cũng không phải cắm đầu cắm cổ hết mình cho đi, mà là cùng bạn đời thiết lập một mô hình sống chung lành mạnh, đôi bên cùng cảm thấy hòa hợp, thoải mái.

Tôi chắc chắn, trong lòng những người phụ nữ hy sinh quá nhiều ấy vẫn hy vọng mình đã và đang duy trì tốt cuộc hôn nhân, rồi một ngày người đàn ông của mình sẽ cảm kích những gì mình đã bỏ ra, từ đó đối tốt với mình, không rời bỏ mình. Nhưng các cô gái à, việc này thật sự chỉ dẫn đến kết quả trái với mong muốn của các bạn thôi.

Cách làm của các bạn chính là con đường ngắn nhất để biến các ông chồng thành những gã tồi lạnh lùng, vô tâm, không có trách nhiệm, lười biếng và ích kỷ.

Ai đó từng nói rất đúng: Người phụ nữ cho đi quá nhiều trong hôn nhân kỳ thực rất độc ác, cô ấy cướp đi cơ hội để hai bên cùng

trưởng thành, lại chiếm mất điểm tối cao về nhân phẩm đạo đức. Cô ấy chính là muốn chứng minh rằng: nếu có một ngày đàn ông rời xa cô ấy thì đó là vì anh ta lòng lang dạ sói, còn bản thân cô ấy hoàn toàn chỉ là người bị hại.

Nếu thật sự yêu người đàn ông của mình, cô ấy nên giúp người đó trưởng thành trong hôn nhân, trở thành người chồng biết chở che cho vợ, biết yêu thương con cái, biết có trách nhiệm với gia đình.

Hy sinh chính là việc không có trọng lượng nhất, cứ chăm chăm mà làm là được. Còn làm sao để đôi bên cùng nhau trưởng thành mới là việc đòi hỏi sự thông minh của người phụ nữ. Dù sự trưởng thành của mỗi người đều dựa vào bản thân họ, nhưng việc giúp người bạn đời trưởng thành hơn cũng là một trong những ý nghĩa của hôn nhân. Bởi đối phương càng trưởng thành, càng biết nghĩ, người thu lợi về nhiều nhất không ai khác chính là bạn đó.

Để làm một người phụ nữ "tam quan[1] đúng đắn"?

[1] Cách nói ngắn gọn của người Trung Quốc, tam quan bao gồm thế giới quan, giá trị quan và nhân sinh quan.

Có một cô gái khoảng trên dưới hai mươi nghị hoặc hỏi tôi: "Chị Vãn Tình, bây giờ trên mạng nhan nhản bài viết về tam quan, ví dụ như 'Kết hôn nhất định phải tìm người tam quan phù hợp', 'Người mẹ tam quan đúng đắn là phúc khí lớn nhất của gia đình'… Thế nhưng rốt cuộc như thế nào mới là người phụ nữ tam quan đúng đắn đây? Và những người phụ nữ ấy có đặc điểm gì?"

Câu hỏi này quả là thú vị, ở cái thời đại mà người người nhà nhà luận bàn về tam quan, có thể vẫn còn những người mà đến tam quan là gì cũng chưa rõ. Thực ra khái niệm "tam quan" mà đa số mọi người thường nhắc đến mới chỉ là "giá trị quan" mà thôi.

Yêu cầu để được coi là phụ nữ có tam quan đúng đắn rất cao. Vậy cụ thể đó là người phụ nữ như thế nào?

Nói một cách đơn giản, "tam quan" là một khái niệm truyền thống bao gồm thế giới quan, nhân sinh quan và giá trị quan.

Thế giới quan là quan điểm và cách nhìn cơ bản của một người về cả thế giới. Xét theo tổng thể, người ta phân thế giới quan thành hai loại hình đối lập: thế giới quan duy tâm và thế giới quan duy vật.

Nhân sinh quan là cách nhìn nhận về cuộc sống con người, nói đơn giản thì là mục đích, ý nghĩa và giá trị của việc chúng ta tồn tại trên đời. Nhân sinh quan là do thế giới quan quyết định, là thứ chịu ảnh hưởng từ giai cấp và xã hội, là kết quả của quan hệ xã hội và điều kiện lịch sử. Ở những thời đại khác nhau, thuộc những giai tầng khác nhau, con người sẽ có nhân sinh quan khác nhau.

Giá trị quan là những quan điểm và cách nhìn cơ bản của con người trong việc nhận định giá trị của sự vật dưới sự ảnh hưởng từ nhân sinh quan và thế giới quan, nòng cốt nhất là định hướng giá trị và thang giá trị. Có thể nói, định hướng giá trị và thang giá trị là hạt nhân tâm lý quyết định hành vi của một con người, có giá trị quan thế nào, người ta sẽ làm ra những hành vi thế ấy.

Bởi thế, người phụ nữ tam quan đúng đắn bao gồm những đặc trưng sau.

Thứ nhất, có tư tưởng và tầm nhìn xa.

Không ít cô gái xem đàn ông là trung tâm cho sự phát triển của mình, đàn ông tốt thì các cô sẽ sống tốt, đàn ông không tốt thì thế giới của các cô cũng sụp đổ theo. Các cô chỉ vì một câu nói của đàn ông mà giày vò bản thân cả ngày trời, lúc nào cũng chỉ nghĩ xem làm sao để lấy lòng đối phương, dựa dẫm đối phương. Có thể nói, phàm là phụ nữ mang những suy nghĩ này thì đều đã tự hạ thấp mình xuống mức kém cỏi. Khi tất cả những gì bạn có không phải được thiết lập dựa trên cơ sở là chính bạn, thì dù xem như đạt được chúng, bạn vẫn sẽ bị nhấn chìm trong cảm giác không chắc chắn thôi. Người khác có thể mang chúng đến cho bạn, đương nhiên họ cũng có thể đòi chúng về từ bạn.

Còn một người phụ nữ có tư tưởng và tầm nhìn xa sẽ luôn lấy bản thân làm xuất phát điểm, kể cả hiện tại cuộc sống của cô ấy thập toàn thập mỹ, cô ấy cũng sẽ không ngủ quên trên thảm hoa hồng. Vì nhìn xa trông rộng, nhận thức được cuộc sống là cả một quãng đường dài mà trên đó là vô vàn khó khăn không thể lường trước, nên cô ấy không bao giờ từ bỏ cơ hội để trui rèn chính mình, luôn sẵn sàng để đối mặt với mọi thử thách trong tương lai.

Trong cuộc sống, người phụ nữ như vậy thường được coi là mẫu mực. Ở họ luôn toát ra khí chất thanh nhã điềm đạm, cả công việc lẫn tình yêu đều tốt đẹp, không phải vì họ may mắn, mà vì họ sớm đã lĩnh hội được chân lý của nhân sinh.

Thứ hai, có tấm lòng, có cái nhìn toàn diện và rộng mở.

Đối với phụ nữ mà nói, đặc điểm này thường khó mà làm được. Đa số các cô gái thường bó buộc đời mình trong phạm vi nhỏ bé của gia đình, họ thường vì vài chuyện lông gà vỏ tỏi mà so đo tính toán, canh cánh mãi không thôi, những hạn chế về tầm nhìn trong cuộc sống của họ thường khó mà phá vỡ nổi.

Tôi rất hay nhận được những lời cầu trợ vì những việc thế này: khi

người khác nói một câu nào đó khiến họ khó quên, họ cần được giải tỏa; khi họ chào hỏi người khác mà không được đối phương đáp lại, họ muốn được phân tích rõ các thể loại nguyên nhân; khi họ mời bạn cùng phòng ăn những món ngon mà đối phương lại không mời lại họ, họ thấy khó hiểu…

Nói trắng ra thì, tôi thật lòng chẳng thấy những vấn đề trên giống "vấn đề" ở điểm nào, cười một cái cho qua là xong, có gì mà phải lấn cấn mãi cơ chứ?

Nhưng chuyện này còn phụ thuộc vào tấm lòng của người phụ nữ đó. Đối với người có tấm lòng rộng mở, những điều trên đều không phải việc gì to tát, họ sẽ quên đi rất nhanh. Đối với người có tấm lòng nhỏ mọn thì ngược lại, đó đều là chuyện tày trời, không cần biết phải trái đúng sai gì hết, tuyệt đối không thể bỏ qua. Thế là tự họ cứ giao tranh với chính mình, vừa không chịu thay đổi bản thân lại không cách nào thay đổi người khác, theo đó mà việc không vừa ý càng ngày càng tăng lên. Đời người có hạn, nếu cứ so đo từng li từng tí sẽ mệt mỏi đến thế nào?

Thứ ba, không ích kỷ, không ra vẻ thánh nhân.

Con người một khi đã ích kỷ, tam quan chắc chắn không thể đúng đắn được. Đương nhiên tôi không có ý nói con người tuyệt đối không được nghĩ cho mình, mà là sự ích kỷ nên nằm trong phạm vi có thể chấp nhận được.

Có người nói, ai cũng đều ích kỷ. Đúng vậy, xét theo góc độ tự nhiên, quả thực con người bẩm sinh đã ích kỷ rồi. Nhưng quá trình học tập và tiếp xúc với xã hội sẽ khiến chúng ta khắc phục và kiểm soát được hành vi của mình, vì những người phát triển bình thường đều hiểu rõ một kẻ ích kỷ cực đoan sẽ rất khó để thiết lập mối quan hệ với người khác. Tuy nhiên, quy luật ấy chỉ đúng với những người hiểu đạo lý thôi, còn những người tam quan lệch lạc thì sao? Thứ đầu tiên họ nghĩ đến không phải tính đúng sai của sự việc, cũng không phải bản chất sự tình nhìn từ góc độ khách quan, mà họ sẽ cân đong xem quan điểm nào có lợi cho bản thân nhất.

Đối với những cô gái như thế này thì tam quan của họ luôn không cố định, mà nó sẽ thay đổi theo chiều hướng có lợi cho họ, họ vĩnh viễn sẽ đứng về phía bên nào mà họ gặt hái được nhiều lợi ích hơn. Ví dụ, khi kết hôn hai bên bàn chuyện mua nhà, họ sẽ cho rằng đấy là việc của đàn ông, từ cổ chí kim, chuyện đàn ông xây nhà và nuôi vợ con chẳng phải đã là đạo lý bất di bất dịch rồi sao?

Nhưng rồi lúc bàn luận về vấn đề địa vị của đàn ông và phụ nữ, họ sẽ lập tức giương cao ngọn cờ ba chữ "bình đẳng giới" lên, tỏ vẻ hài hước mà bông đùa những câu như "Đại Thanh diệt vong đã hơn trăm năm rồi, nam nữ đã sớm bình đẳng rồi, OK?"

Ngoài ra, còn một kiểu cực đoan nữa là những kẻ giả làm thánh nhân, cơ sở để họ phán đoán sự việc không phải là đúng sai, phải trái của bản thân nó, mà bên nào là bên yếu thế hơn thì họ sẽ luôn bênh vực cho bên đó, vì những người yếu thế mà đối đầu với cả đạo đức, quy tắc và thậm chí cả Pháp luật bằng cách cố tìm cho ra lý do để bao biện.

Những người này nhìn có vẻ như thập phần bao dung độ lượng, nhưng thực chất là đang cản trở tính công bằng và đạo đức trong xã hội. Mà vấn đề lớn nhất là, chính vì giá trị quan vặn vẹo của họ mà về sau sẽ rất khó để giáo dục nên một đứa trẻ xuất sắc toàn diện.

Thứ tư, không mang suy nghĩ cực đoan, giữ cho tâm hồn lạc quan.

Không có cuộc đời nào là vĩnh viễn thuận buồm xuôi gió. Có người gặp phải trắc trở thì lập tức gục ngã không gượng dậy được, sau đó nhìn cả thế giới bằng con mắt tiêu cực. Ví dụ điển hình nhất là những cô gái vì hiểu biết không đầy đủ mà yêu phải đàn ông tồi, sau đó rút ra kết luận "Trên đời này chẳng có thứ gì gọi là đàn ông tốt", "Không có đàn ông nào không ngoại tình"... Họ chính là những hình mẫu tiêu biểu cho tam quan không đúng đắn.

Khả năng những người phụ nữ tam quan đúng đắn yêu phải đàn ông tồi là rất thấp, nhưng cũng có những trường hợp vì những nhân tố như tuổi tác, trải nghiệm... mà gặp phải những người không tốt. Tuy nhiên, sự khác biệt lớn nhất giữa tam quan đúng đắn và không đúng đắn là: phụ nữ tam quan đúng đắn thường tìm nguyên nhân từ chính bản thân mình, họ giỏi phân tích, tổng kết, suy nghĩ nhiều góc độ, sau đó vẫn sống bằng thái độ nhiệt tình; còn phụ nữ tam quan lệch lạc thì thường thích tìm nguyên nhân từ phía đàn ông, chỉ giỏi giận cá chém thớt, đùn đẩy trách nhiệm, nhìn mọi việc một cách phiến diện, sau đó đi đâu cũng lan tỏa năng lượng tiêu cực cho người khác.

Thật ra, tam quan đúng đắn còn có rất nhiều yêu cầu khác nữa, nhưng về cơ bản thì có vài điểm như trên. Thực tế, những người phụ nữ đáp ứng đủ những điểm trên cũng khá hiếm rồi. Ví dụ một cô gái cần mẫn lương thiện, thầm lặng hy sinh bản thân vì chồng vì con, đối xử với bạn bè hàng xóm cũng nhiệt tình hòa khí, vậy

thì cô ấy có phải là người phụ nữ tam quan đúng đắn hay không? Chưa chắc, những điều trên chỉ có thể chứng tỏ cô ấy là người tốt, còn kỳ thực không có nhiều liên hệ với chuyện tam quan có đúng đắn hay không.

Vì thế, làm một người phụ nữ đầy đủ "tam quan đúng đắn" không phải chuyện dễ dàng, bạn bắt buộc phải hoàn thiện mọi mặt của bản thân mới có thể xứng đáng với bốn chữ ấy.

Thật ra, những gia tộc trí thức bề thế thời xưa (lấy tu dưỡng đức hạnh để trị gia, chứ không phải lấy quyền lực để trị gia) khi chọn dâu lại thường rất phù hợp với quy chuẩn "phụ nữ tam quan đúng đắn". Họ hy vọng đó là người phụ nữ có kiến thức và tầm nhìn xa, có thể đảm đương trọng trách bồi dưỡng thế hệ sau. Đó không chỉ đơn giản là nuôi dưỡng một đứa trẻ khỏe mạnh, mà còn là trụ cột vững chắc cho gia tộc; phải đối nhân xử thế một cách công bằng minh bạch, phải tính toán lo liệu được tài chính và đủ tầm để quản lý những chuyện tề gia nội trợ, phải có khả năng thu phục lòng người, làm cho gia tộc ngày một hưng thịnh.

Còn ngày nay, trong thời đại mà ý thức cá nhân dần được thức tỉnh, sân khấu dành cho phụ nữ càng rộng lớn hơn, một người không có cái tôi sẽ tuyệt đối không thể coi là tam quan đúng đắn được. Bởi thế, muốn trở thành người phụ nữ mẫu mực như vậy, các cô gái thời nay càng phải đối mặt với nhiều thách thức hơn.

Tuy nhiên, bất luận là yêu cầu của xã hội hiện đại đối với phụ nữ có hà khắc đến đâu, thì việc trở thành một người phụ nữ tam quan đúng đắn vẫn là lựa chọn hàng đầu của các cô gái. Vì sao ư? Vì những cô gái như thế này không chỉ có khả năng thay đổi vận mệnh của cả một gia đình, giáo dục nên một đứa trẻ xuất sắc vượt trội, mà thậm chí còn có thể mang lại thịnh vượng ba đời. Vậy thì, vì gia đình, vì con, và vì chính bản thân nữa, bao nhiêu gian khổ cũng có nề hà chi?

Kẻ làm khó cho một người phụ nữ thường là một người phụ nữ khác

Đêm trước Tết, tôi về nhà ngoại biếu quà, mẹ nói với tôi rằng, Noãn Noãn đã về trước tôi một ngày rồi. Tôi vui mừng ra mặt, dù chúng tôi chỉ là bạn thuở nhỏ do hai bên cha mẹ quen biết nhau, nhưng bây giờ mỗi đứa một thành phố, đã mấy năm không gặp lại rồi. Thế là tôi vội đặt đồ đạc xuống định chạy đi tìm cô ấy.

Bất ngờ mẹ chặn tôi lại, nói bây giờ đừng đi, tối qua Noãn Noãn và mẹ cô ấy vừa lời qua tiếng lại kịch liệt lắm, đi thăm vào thời điểm này không thích hợp.

Tôi ngạc nhiên hỏi lại mẹ vì sao họ cãi nhau. Mẹ tôi trả lời, vì chuyện tiền bạc.

Dưới Noãn Noãn còn có một cậu em trai kém hai tuổi. Năm nay cậu ta đính hôn, kế hoạch ra Tết tháng Giêng thì cưới, dù sao cũng không còn bé nhỏ gì nữa.

Nhưng ở quê chúng tôi rất nặng nề chuyện lễ vật cưới xin, ngoài những trường hợp cá biệt ra, thông thường ít nhất cũng phải tốn khoảng hơn hai trăm nghìn, có điều kiện hơn một chút thì khoảng bốn, năm trăm nghìn, mà tốt hơn nữa thì đến hàng triệu cũng không phải chuyện lạ. Dù không phải nhà nào cũng có trong tay số tiền lớn như thế, nhưng để cho bằng bạn bằng bè, có phải vay mượn khắp nơi người ta cũng cố kiếm cho đủ.

Vốn dĩ cha mẹ Noãn Noãn không phải không có đủ tiền, chỉ là mẹ cô ấy đã tiêu mất hơn ba trăm nghìn để mua xổ số, một lúc bay sạch tiền cưới hỏi cho con, tới nay ngày cưới của con trai đã cận kề, nếu không xoay xở kịp thì chẳng còn mặt mũi nào nữa.

Thế là, bà đẩy quyền quyết định sang cho Noãn Noãn, để cô ấy bỏ ra ba trăm nghìn tệ lo sính lễ cho em trai.

Mặc dù ít gặp nhau nhưng thường ngày tôi và Noãn Noãn vẫn nói chuyện trên WeChat, vì thế tôi đại khái cũng hiểu được một chút về cuộc sống của cô ấy. Trước khi kết hôn, cô ấy có công việc tốt, thu nhập ổn, chồng cô ấy là kỹ sư, thu nhập rất khá, sau khi kết hôn hai vợ chồng góp tiền mua một căn hộ nhỏ.

Về sau, hai người sinh được một bé gái, bèn mua một căn hộ ba phòng, đồng thời đón mẹ chồng lên trông cháu. Nhưng chỉ được một thời gian, Noãn Noãn đã phát hiện ra con gái mình toàn học đâu những thói hư tật xấu, nên cô ấy thuyết phục chồng khéo léo bảo mẹ về quê, còn bản thân nghỉ việc để ở nhà chăm con.

Sau khi Noãn Noãn nghỉ việc, nguồn kinh tế cho cả gia đình ba người đều nằm trọn trên vai người chồng. May thay, vài năm gần đây anh chồng được thăng chức, tăng lương, việc nuôi vợ nuôi con tuyệt nhiên không phải vấn đề khó khăn, dẫu vậy họ cũng chỉ đủ ăn đủ sống chứ không hề dư dả.

Thêm vào đó, bây giờ nuôi con không còn như trước nữa, chi phí cho các lớp học thêm sớm, lớp học tiếng Anh trẻ em… không thấp một chút nào. Noãn Noãn cũng thường nói đúng là bây giờ cái gì cũng đắt đỏ, cô ấy định đợi khi con gái đi học mẫu giáo rồi sẽ đi làm trở lại, chỉ cần kiên trì thêm một năm nữa thôi.

Vì thế, khi mẹ muốn Noãn Noãn bỏ ra ba trăm nghìn cho chuyện của em trai, cô ấy dứt khoát không chấp nhận, nói rằng khi em trai cưới, cô ấy sẽ có phong bì chúc phúc hẳn hoi, nhưng muốn cô ấy chi tiền sính lễ thì không thể được.

Mẹ Noãn Noãn rất hiểu tình hình kinh tế của con gái, hỏi ngược lại rằng rõ ràng cô đã đem bán căn hộ nhỏ ngày trước, số tiền thu về cũng đã được hơn năm trăm nghìn, lấy ra ba trăm nghìn lo liệu cho em trai thì có gì khó khăn chứ? Chị em ruột với nhau chẳng lẽ không thể giúp nhau một chút sao?

Còn Noãn Noãn lại nghĩ, trong trường hợp gia đình có điều kiện kinh tế thì bỏ ra nhiều tiền cũng đành, nhưng bây giờ tiền đã chẳng có, tại sao vẫn phải cố chấp cơ chứ? Bản thân cô ấy đã hai năm không đi làm rồi, mọi chi tiêu trong nhà đều chỉ trông vào chồng, đã thế cuộc sống của mình cũng đâu phải giàu sang gì, thành ra cô ấy kiên quyết không chịu rót số tiền kia vào việc đó.

Cuối cùng, mẹ Noãn Noãn dùng tất cả những lời lẽ khó nghe nhất

để mắng vào mặt cô ấy, nào là nuôi con gái lớn rồi không bằng nuôi chó, ít ra con chó cũng biết vẫy đuôi mừng chủ còn con gái thì chẳng khác gì cáo già; nào là trong mắt cô chỉ có tiền với tiền, căn bản không coi cha mẹ anh em ra gì, về sau có gặp chuyện cũng đừng mong cái nhà này bố thí cho một đồng một cắc.

Hai người cứ thế lời qua tiếng lại, cãi nhau đến tận khuya. Hôm sau, mới sớm ra mẹ Noãn Noãn đã chạy tới nhà tôi than thở về sự vô tâm của con gái mình.

Tôi thở dài trong lòng, tư tưởng trọng nam khinh nữ của mẹ Noãn Noãn không phải chỉ có một chút đâu. Trước đây, Noãn Noãn cũng từng vì việc này mà rất nhiều lần cãi cọ với mẹ, sau khi kết hôn thì tình hình mới có vẻ khả quan hơn đôi chút vì cô còn phải lo cho tổ ấm nhỏ nữa.

Dù nói anh chị em trong gia đình thì nên giúp đỡ lẫn nhau, nhưng cũng phải phù hợp với khả năng và xuất phát từ sự tự nguyện. Mà hành động này của mẹ Noãn Noãn hoàn toàn không có chút gì là nghĩ cho con gái, thậm chí còn có thể hủy hoại cả cuộc hôn nhân của cô ấy.

Chưa cần nói đến việc Noãn Noãn đã hai năm không đi làm, toàn bộ thu nhập của gia đình đều phụ thuộc vào chồng, mà kể cả khi cô ấy đang có công ăn việc làm ổn định, ba trăm nghìn chỉ là số tiền cỏn con đi nữa, thì nó cũng là tài sản thuộc sở hữu chung của hai vợ chồng, làm gì có chuyện mẹ vợ nói lấy là lấy luôn được? Một người đàn ông, với điều kiện kinh tế gia đình chỉ đủ ăn đủ sống mà vẫn đồng ý rút ra ba trăm nghìn lo chuyện cưới hỏi cho em trai vợ, thì anh ta phải xếp vào dạng động vật quý hiếm rồi ấy! Suy nghĩ của Noãn Noãn không hề ích kỷ mà hoàn toàn là lẽ thường tình.

Ngoài chồng ra, Noãn Noãn còn có cha mẹ chồng nữa. Có cha mẹ chồng nào chịu chấp nhận để số tiền mà con trai vất vả kiếm về bị em vợ lấy đi lo chuyện sính lễ chứ? Nếu bắt buộc phải làm vậy, về sau Noãn Noãn còn biết sống với nhà chồng thế nào đây?

Thân làm cha mẹ, phải ích kỷ cỡ nào mới không mảy may lo nghĩ cho con gái những chuyện này? Thân làm con gái, nếu không được cha mẹ lo nghĩ cho, thì cô ấy lại càng phải vì chính mình nhiều hơn, bằng không, trên thế gian này sẽ chẳng còn ai thật sự lo nghĩ cho cô ấy nữa.

May thay, bao nhiêu năm nay tôi vẫn luôn hiểu tính cách của

Noãn Noãn. Cô ấy không phải kiểu phụ nữ chỉ biết nhu nhược chịu thiệt, mà ngược lại rất có chủ kiến. Tôi tin rằng dù mẹ có ép buộc thế nào, cô ấy cũng sẽ không thỏa hiệp. Nếu đổi lại là một người có tính cách yếu mềm, vậy có lẽ đến cả hôn nhân của bản thân cũng đã gặp nguy rồi.

Trưa hôm đó, mẹ Noãn Noãn lại tới tìm mẹ tôi xả bức xúc, khóc lóc quở trách rằng nuôi con gái lớn rồi vô tích sự, cưới chồng rồi chẳng thèm để tâm tới nhà mẹ đẻ nữa.

Tôi nghe mà sốt ruột thay, thầm nghĩ có lẽ chẳng thể dùng lý lẽ nào để nói với người mẹ này nữa rồi.

Lúc gặp tôi, bà ấy còn hùng hùng hổ hổ hỏi nếu tôi ở vào trường hợp đấy thì có giúp em trai không.

Tôi nghiêm túc đáp lại: "Đương nhiên cháu sẽ giúp, nhưng tuyệt đối không phải bằng cách cho em trai tiền lấy vợ. Đầu tiên, đối với một người đủ chín chắn thì thành gia lập nghiệp là việc của bản thân, đừng nói đến chị gái, kể cả cha mẹ cũng không cần có trách nhiệm lo hộ. Anh ta năng lực đến đâu thì sống tốt đến đó, nhiều tiền thì thích mua bao nhiêu sính lễ cũng được, ít tiền thì làm đơn giản thôi, không nhất thiết phải vì sĩ diện, vì muốn bằng bạn bằng bè mà bắt người khác phải bỏ tiền ra. Còn về phần cha mẹ, có khả năng thì giúp con trai một tay cũng không vấn đề gì, nhưng nếu không có khả năng thì việc ép con gái phải lo việc cho em trai đã lớn thật chẳng hợp lý chút nào. Chẳng lẽ con gái không có gia đình riêng hay sao? Con gái không có cuộc sống riêng hay sao?"

Mẹ Noãn Noãn trách móc: "Đấy đấy, tôi mới nói sinh con gái ra đúng là chẳng được gì, đứa nào cũng ích kỷ như nhau, chỉ nghĩ đến bản thân thôi. Người xưa có câu 'Con gái lấy chồng như bát nước đổ đi' cấm có sai mà. Nếu như lời cô thì chắc chúng tôi nên treo cổ tự tử cho rồi?"

Tôi cười lạnh nhạt: "Chúng cháu có ích kỷ cũng là ích kỷ trên nỗ lực bản thân tự bỏ ra, một lòng xây dựng gia đình nhỏ cho tốt, trước nay chưa từng ép người khác phải cho không mình mấy trăm nghìn tệ bao giờ. Chỉ có người thật sự ích kỷ mới cảm thấy người khác ích kỷ thôi."

Nói xong, tôi cũng chẳng buồn để ý phản ứng của bà ta nữa, định bụng ra ngoài công viên gần nhà hóng gió một chút.

Vừa bước ra khỏi cửa, tôi liền thấy Noãn Noãn vẻ mặt buồn rười rượi, dắt theo con gái đi về phía mình. Nhận ra tôi, cô ấy nở một

nụ cười gượng gạo, nói: “Mình nghe nói cậu cũng về quê, nên dắt theo cháu tới chào, một lát nữa là mình đi rồi.”

Tôi đùa cháu bé một lúc, cô bé láu lỉnh vô cùng, mới gặp đã nhanh nhảu chào tôi một tiếng “dì”, càng làm tôi thấy tiếc vì không được chơi cùng bé lâu hơn.

Tôi nuối tiếc hỏi: “Sao cậu vừa về đã lại đi rồi?”

Noãn Noãn cười khổ: “Mình cũng không muốn đâu, nhưng đây đã không còn là nhà của mình nữa, ở lại đâu còn ý nghĩa gì.”

Tôi đồng cảm nhìn cô ấy: “Chuyện của cậu mình đã nghe bác gái kể rồi, cậu không làm gì sai cả, người sai là bác gái kìa.”

Cô ấy cười: “Mình biết cậu chắc chắn sẽ nói vậy mà. Mọi người xung quanh đều cho là mình vô tâm, nhưng có cuộc sống nào là dễ dàng đâu chứ? Năm nay cổ phiếu rớt giá, lỗ tận mấy trăm nghìn mình cũng chẳng buồn kể với mẹ, có kể thì mẹ vẫn sẽ nghĩ mình viện lý do. Nói chung, người hiểu bạn thì từ đầu tới cuối vẫn luôn hiểu bạn, còn người không hiểu bạn thì sẽ mãi không chịu hiểu bạn thôi.”

Tôi gật đầu, đưa mắt nhìn theo dáng lưng hai mẹ con họ xa dần. Noãn Noãn nắm chặt bàn tay bé nhỏ của con gái, bóng hình hai mẹ con một lớn một nhỏ, nghiêng nghiêng bước đi trong cơn gió lạnh thấu xương. Tôi bỗng cảm thấy sống mũi cay cay, đôi mắt cứ thế nóng lên rồi nhòe đi, chỉ mong rằng hai mẹ con họ sẽ mãi chung một con đường như lúc này, không bao giờ quay lưng đi về hai phía.

Tôi ngước mắt nhìn lên trời cao kia, ở thật sâu trong lòng trào dâng một nỗi chua xót. Chúng ta đến với thế giới này, vốn dĩ thân thích đã chẳng có bao nhiêu, nếu đến cả người thân cũng không cảm thông cho nhau, không suy nghĩ vì nhau, thì quả thực cũng chẳng khác gì người dưng nước lã.

Điều khiến lòng ta buốt lạnh nhất chính là: Kẻ làm khó cho một người phụ nữ lại thường là một người phụ nữ khác, kể cả khi giữa hai người có là cốt nhục tình thâm.

Xã hội thượng đẳng thì người đỡ người, xã hội hạ đẳng thì người giẫm người

Hôm qua, người bạn thân tên L của tôi đăng một bức ảnh vào trong nhóm, nhìn qua thì khá giống cửa tiệm mới mở. Thấy vậy tôi bèn hỏi cô ấy có phải muốn mở cửa hàng không, sao trước nay không thấy nói với bạn một tiếng?

Cô ấy đáp: "Mình bây giờ lấy đâu ra tiền mà mở? Là cửa hàng của Quất Tử đấy, chắc tại WeChat Moments của cậu nhiều người quá nên không nhìn thấy tin này. Thật tốt, cuối cùng cậu ấy cũng theo đuổi ước mơ của mình rồi."

Trong lòng tôi gợn chút cảm động xen lẫn bồi hồi. Cảm động vì Quất Tử rốt cuộc cũng bắt đầu đi trên con đường sự nghiệp mà cô ấy muốn. Bồi hồi vì nhớ lại lời hẹn ước thời chúng tôi còn bé: "Về sau, mỗi người đều sẽ làm công việc mình yêu thích, không cầu mong kiếm được nhiều tiền, chỉ cầu mong sống một cuộc đời theo cách bản thân muốn." Và giờ đây, bạn bè xung quanh tôi đã lần lượt có được sự nghiệp cho riêng mình.

Lời hẹn ước ấy tính cho đến nay cũng đã tròn mười năm rồi. Trong mười năm ấy, chúng tôi từng người từng người biến nó thành hiện thực, tự tay vẽ nên cuộc sống mơ ước của mình.

Còn một điều khiến tôi xúc động hơn thế, đó là trong mười năm nay, bất luận cuộc sống của từng người thay đổi thế nào, chúng tôi vẫn không hề đánh mất niềm vui trước thành công của bạn mình, vẫn thành tâm thành ý cổ vũ, chúc phúc cho các bạn.

Ban nãy L còn nói đùa tôi: "Có phải mấy người hẹn nhau trước không đấy? Buổi sáng thì sách mới của cậu bắt đầu phát hành, buổi chiều thì cửa hàng mới của Quất Tử sắp sửa khai trương,

mình còn đăng đùa trên WeChat Moments, gọi hôm nay là 'ngày PR cho bạn thân' nữa. Hôm nay, trong WeChat Moments của bọn mình ngập tràn tin của hai cậu luôn, mọi người đều PR cho các cậu cả đấy."

Đúng vậy, đây mới chính là điều khiến tôi cảm động nhất. Tôi chưa từng tìm đến từng người bọn họ để khoe khoang, nhưng khi biết tin cuốn sách của tôi được phát hành chưa đầy một giờ, trong WeChat Moments của tôi đã rôm rả cả lên rồi, tin Quất Tử mở cửa hàng mới cũng vậy.

Tôi hỏi Quất Tử ngày nào khai trương để qua giúp một tay, cô ấy trả lời bây giờ mới đang "làm nóng người" thôi, đến gần ngày chắc chắn sẽ báo cho chúng tôi biết.

Tôi nói: "Gần đây mình cũng khá nhiều việc nên cậu nhớ báo trước cho mình nhé, để mình còn sắp xếp thời gian."

Cô em khóa dưới thấy vậy hỏi tôi: "Chị, dạo này đến thời gian ngủ chị còn chẳng có, chị sắp xếp thời gian được thật không đấy?"

Tôi trả lời: "Không có thời gian cũng phải cố mà sắp xếp, chỉ cần lúc nào được ở nhà là chị sẽ đi ngay."

Cô bé nhìn tôi bằng ánh mắt cảm phục: "Em thật ngưỡng mộ tình cảm của các chị đấy. Nhưng tại sao em thấy có nhiều chị là bạn bè với nhau mà cứ thích giẫm đạp, đả kích nhau vậy nhỉ?"

Nhìn vẻ mặt mông lung của cô em khóa dưới, tôi nhớ lại chính mình của mười năm về trước.

Khi đó tôi còn là sinh viên năm tư. Qua lời giới thiệu của một người bạn thân, tôi đến công ty nọ để thực tập. Ban đầu tôi chỉ là nhân viên văn phòng bình thường, công việc một ngày chỉ có chạy qua chạy lại, giúp việc nọ việc kia cho các tiền bối, nhưng cơ duyên xảo hợp, sau một tháng tôi cũng được điều tới làm việc bên cạnh Giám đốc.

Nửa năm học hỏi bên Giám đốc, dù chưa tích lũy được nhiều về kỹ năng chuyên môn trong công việc, nhưng về đối nhân xử thế tôi đã được lĩnh hội không ít, thậm chí chúng còn làm nền móng cho hướng phát triển con người tôi trong suốt mười năm sau.

Nhớ có lần, nhân dịp một người bạn khai trương công ty mới, Giám đốc liền bảo tôi rà soát lại công việc xem có gì cần thì liên hệ làm với bên đó.

Khi ấy suy nghĩ của tôi còn có phần hạn hẹp, trong lòng chắc mẩm nếu đã coi Giám đốc là bạn thì có lẽ người ta sẽ chịu giá rẻ thôi.

Không rõ có phải Giám đốc nhìn thấu suy nghĩ của tôi hay không, liền dặn dò: "Không cần thương lượng giá đâu, báo giá của bên kia là bao nhiêu thì mình trả bấy nhiêu, sau về trình tôi ký là được."

Tôi không khỏi tò mò nên hỏi: "Bên đó nói bao nhiêu thì mình trả bấy nhiêu ấy ạ? Nếu vậy chẳng phải quá thiệt cho chúng ta sao? Sếp nghĩa khí với bạn bè thật đấy!"

Hôm ấy dường như tâm trạng Giám đốc khá vui vẻ: "Họ đối với tôi cũng thế thôi. Tặng cô câu này: 'Xã hội thượng đẳng thì người đỡ người, xã hội hạ đẳng thì người giẫm người'. Công ty mới mở thường gặp nhiều khó khăn, có thể động viên họ được bao nhiêu thì cứ động viên."

Về sau, có vài lần tôi đi theo Giám đốc dự tiệc, phát hiện thấy những người bạn của Giám đốc cũng đều thực hiện theo nguyên tắc này, giới thiệu khách hàng cho nhau, có chuyện gì tốt đều nghĩ tới bạn bè đầu tiên, bất cứ ai trong số họ nếu muốn bắt đầu sự nghiệp mới, những người còn lại luôn sẵn sàng ủng hộ hết mình, nhiệt tình giúp đỡ.

Mối giao tình như vậy, so với câu nói, "Trên thương trường, một là anh sống tôi chết, hai là anh chết tôi sống" mà tôi từng tưởng là đúng đắn, hóa ra ngược lại hoàn toàn. Từ đó, tôi đã có nhận định hoàn toàn khác về thứ gọi là "mối quan hệ trong xã hội thượng đẳng".

Một sự việc khác diễn ra từ vài năm trước, khi tôi mới bắt tay vào kinh doanh đá quý. Bạn bè khắp nơi liên tục tới cổ vũ, tiếp thêm niềm tin cho tôi, trong đó có một người chọn từ lô hàng của tôi ra một chiếc vòng đá khoảng vài trăm tệ, ướm hỏi: "Cái này tặng tôi chắc không sao đâu nhỉ? Chỗ thân quen ai lại đi so đo chứ, phải không?"

Tôi tươi cười đáp: "Chị nói đúng, chỗ thân quen thì sao làm thế được? Người ta thường nói chuyện tốt phải đi đôi với nhau, hay là chị chọn thêm một chiếc nữa cùng mẫu này đi? À, mà bên nhà em lại đang thiếu ABC, ngày mai em qua cửa hàng của chị tiện thể lấy về một cái nhé?"

Món ABC mà tôi thiếu ấy bên cửa hàng chị ta có bán, giá còn cao gấp mười lần chiếc vòng đá mà chị ta vừa chọn.

Nụ cười bỗng cứng đơ trên khuôn mặt chị ta, lập tức lấy tiền từ trong ví ra đưa cho tôi: "Tôi chỉ đùa chút thôi, xem cô có ngốc đến mức cứ thế tặng cho người ta không, làm buôn bán mà thế là chết đấy!"

Tôi lại càng cười lớn: "Em cũng chỉ đùa chị thôi. Thế nào, em phối hợp cũng tốt đấy chứ?"

Gần đây, tình hình kinh doanh của cửa hàng chị ta ngày một sa sút, nên chị ta bày tỏ ý muốn cùng tôi bán đá quý. Tôi từ chối, chị ta liền nổi giận: "Cô sợ tôi cướp mối làm ăn của cô hả? Tôi dám thề không bao giờ giở cái trò đấy."

Tôi thẳng thắn đáp lại: "Em không lo lắng chuyện đó, chị thích cướp thì cướp, nhưng cách đối nhân xử thế của chúng ta quá khác nhau, thể nào cũng sẽ có vấn đề."

Tôi kể cho cô em khóa dưới nghe hai câu chuyện trên. Cô bé như thể vừa được khai sáng: "Hình như em hơi hiểu ra rồi. Bảo sao ban nãy em thấy chị đăng trên WeChat Moments là sách vừa có tin phát hành một ngày đã lên top đầu bảng xếp hạng rồi, hóa ra vì các chị lúc nào cũng ủng hộ cho nhau. Thế này tốt thật đấy! Con người hơn thua nhau ở tầm nhìn mà!"

Thật vậy, điểm khác biệt lớn nhất giữa người với người là tấm lòng và tầm nhìn, mà điểm này lại được thể hiện ra rất rõ khi bạn là một người phụ nữ. Không phải tôi có ý đả kích phụ nữ, mà là nhìn từ góc độ tổng quát, những người phụ nữ có tấm lòng khoan dung và tầm nhìn rộng mở quả thực không nhiều.

Năm ngoái, tôi có viết vài bài về lòng đố kị, có độc giả nữ để lại lời nhắn: Thật sự có thể đạt đến cảnh giới không đố kị sao? Thấy người khác tốt hơn mình, trong lòng thường sẽ rất khó chịu mà.

Cũng có những cô gái cho rằng, đố kị là thiên tính của con người. Thấy người ta có trong tay nhiều thứ hơn bản thân mà không giở trò xấu đã đủ coi là người tốt rồi, còn muốn thành tâm chúc phúc thì khó lắm.

Tôi chỉ có thể nói, tôi hiểu cách suy nghĩ này, dù sao đây cũng là sự thể hiện thành thật của tính cách con người, ít nhất những người đó không làm bộ làm tịch. Song, nếu bạn đẩy tầm nhìn của mình xa hơn một chút, suy nghĩ sâu hơn một chút, quan điểm của bạn sẽ thay đổi.

Tục ngữ có câu: "Vật họp theo loài, người phân theo nhóm". Nếu

cả ngày bạn chỉ tự vần vò trong suy nghĩ làm sao để người khác đau khổ, thì bản thân bạn nhất định sẽ "tụ lại thành nhóm" cùng những người có cách nghĩ tương tự. Ngược lại nếu bạn có tấm lòng rộng mở, luôn hướng tới sự tích cực, vậy bản thân bạn sẽ kết thân được với rất nhiều người ngập tràn năng lượng tươi vui.

Trên đời này, người ta thường dựa vào đồng tiền để nhận định địa vị và thân phận của một ai đó. Thế là, những người có tiền đa phần được gọi là "thượng đẳng", kẻ không có tiền thì bị coi như tầng lớp "hạ đẳng". Nhưng theo tôi, cách nhận định này là vô cùng nông cạn, thứ thật sự phân biệt giữa thượng đẳng và hạ đẳng đáng lẽ phải là tấm lòng, tầm nhìn, trí tuệ, và tính thiện - ác trong tâm hồn.

Thật ra, làm một người "thượng đẳng" không hề khó. Không cần bạn phải có thật nhiều tiền, cũng không cần bạn phải có địa vị cao, mà bạn chỉ cần khoan dung độ lượng, nhìn xa trông rộng, tam quan đúng đắn là được rồi. Mặt khác, những người như vậy vốn không cần phải chạy theo hai chữ "tiền - quyền", mà chính chúng sẽ phải chạy theo họ.

Trên thế gian này, ngu xuẩn nhất là kiểu người khi thấy người khác viên mãn thì giận giữ khó chịu, lúc nào cũng chỉ chăm chăm nghĩ cách làm sao để phá đám người ta, để kéo người ta xuống thấp hơn mình, thậm chí vùi dập để người ta không thể vực dậy được nữa, rồi khi nhìn thấy họ tuyệt vọng suy sụp liền cảm thấy vui vẻ hả hê.

Nhưng xin bạn nhớ kỹ: kéo người khác xuống không làm nâng tầm giá trị của bạn lên đâu. Tôi chỉ muốn nói một câu rằng: "Xã hội thượng đẳng thì người đỡ người, xã hội hạ đẳng thì người giẫm người, bạn muốn ở trong xã hội nào là do bạn tự quyết định".

Điều đáng sợ nhất của việc ngoại tình

Mười năm trước, tôi quen Tiểu Như, khi đó tôi chưa kết hôn còn cô ấy vừa tốt nghiệp đại học. Tiểu Như là một cô gái tràn đầy nhiệt huyết, tính tình ôn nhu với nụ cười ngọt ngào tỏa nắng. Tôi rất quý mến cô ấy, và cô ấy cũng coi tôi như người chị em thân thiết.

Một ngày nọ, Tiểu Như nhắn tin cho tôi trên MSN, hỏi xem buổi tối tôi có rảnh đi ăn cùng cô ấy không, cô ấy có bí mật muốn tâm sự. Tôi trả lời: "Được, hẹn gặp quán cũ."

Khi đến địa điểm hẹn sẵn, tôi mới cười hỏi cô ấy có chuyện gì muốn nói, có phải đã yêu rồi không?

Tiểu Như đỏ mặt, đúng là phản ứng thường thấy của các cô nàng đang yêu, vậy mà ẩn sau đó dường như có chút khổ tâm, rối bời. Một lúc sau, cô ấy cắn môi, lấy hết dũng khí mà mở lời:

"Chị Tình, chuyện này em không biết nên kể với ai, vì em không thể tin ai ngoài chị, chị sẽ giữ bí mật giúp em chứ? Với lại, chị sẽ không khinh bỉ em đúng không?"

Tôi bắt đầu chột dạ, lẽ nào tình cảm của cô ấy đi ngược lại chuẩn mực đạo đức hay sao? Hay người cô ấy yêu là đàn ông đã có vợ?

Quả nhiên, Tiểu Như đã lỡ đem lòng yêu cấp trên của mình, một người đàn ông trung niên đã vợ con đề huề. Tôi biết người đàn ông này, theo tôi thấy thì anh ta không có điểm gì xuất chúng cả, nhưng dù sao mỗi người nhìn mỗi khác, tôi không thích không có nghĩa cô ấy cũng nghĩ giống tôi.

Tôi bèn hỏi: "Hai người đã đến mức độ nào rồi?"

Tiểu Như ngượng ngùng đáp: "Chưa có gì cả, chỉ là em rất rất thích anh ấy, một ngày không thấy anh ấy là em như hồn bay phách lạc, em thậm chí còn căm ghét những ngày cuối tuần chỉ vì không thể đi làm để gặp anh ấy..."

Tôi chen ngang câu nói của Tiểu Như: "Thế anh ta đối với em ra sao?"

Tiểu Như khổ sở trả lời: "Anh ấy có đối với em tốt hơn các đồng nghiệp khác một chút, nhưng cũng chỉ dừng ở đó. Cơ mà em cảm giác anh ấy cũng có thích em, chỉ là ngại bản thân đã kết hôn nên không dám thể hiện."

Nói xong, Tiểu Như lén đưa mắt nhìn tôi một cách đầy căng thẳng, hỏi tôi có phải nghe xong chuyện này thì khinh bỉ cô ấy lắm không, nếu đúng thì về sau không cần quan tâm đến cô ấy nữa.

Tôi thành thật nói: "Không, chị sẽ không đứng trên lập trường đạo đức mà chỉ trích em, nhưng chị vẫn muốn khuyên em vài điều. Em có thể không quan tâm người khác nhìn mình thế nào, cũng có thể bỏ qua tiêu chuẩn mà xã hội đặt ra, nhưng trong chuyện tình cảm này em sẽ rất mệt mỏi, thậm chí phải chịu đựng nhiều đau khổ, tổn thương đầy mình, đây cũng là điều mà chị không muốn thấy nhất. Nếu em phó mặc cho tình cảm của bản thân ngày càng sâu đậm, anh ta lại không thể ly hôn vợ để cưới em, thì em sẽ phải chịu giày vò đến bao giờ?"

Tiểu Như vội nói: "Không đâu, trước nay em chưa từng nghĩ đến chuyện phá vỡ hạnh phúc gia đình anh ấy. Em chỉ là thích anh ấy, được nhìn thấy anh ấy hằng ngày là em mãn nguyện rồi. Em không mong cầu gì nhiều, chỉ cần anh ấy cũng có tình cảm với em. Chị Tình, chị hãy tin em, em không có dù chỉ một thoáng suy nghĩ về việc sẽ phá hoại gia đình anh ấy."

Tôi thở dài, bất lực gật đầu: "Chị tin bây giờ em không nghĩ đến chuyện đó thật, nhưng khi tình cảm càng sâu nặng, khao khát sẽ càng lớn dần, khi đó em sẽ không chỉ mãn nguyện với việc ngày ngày được thấy anh ta nữa. Nếu được thì bây giờ dừng lại vẫn còn kịp."

Nói vậy nhưng trên thực tế, tôi hiểu rất rõ một cô gái trẻ khi mới vướng vào lưới tình, còn chưa thấm thía được sự khắc nghiệt của thực tế thì đời nào chịu dừng lại vì dăm ba câu khuyên nhủ của tôi? Kể cả có bị người ta mắng chửi, đánh đập, đa phần cũng chẳng

thể khiến cô ấy thay đổi.

Không lâu sau đó, Tiểu Như kể với tôi rằng phòng ban của cô ấy có một buổi giao lưu ngoài giờ nhằm gắn kết tình đồng nghiệp. Mọi người đều vui vẻ ăn uống chơi đùa, người đàn ông đó trong lúc uống say đã thú nhận với Tiểu Như rằng anh ta cũng rất thích cô ấy, đặc biệt là nụ cười của cô ấy, chỉ vì đã kết hôn nên không thể buông thả tình cảm của mình được.

Khi kể cho tôi nghe những lời này, Tiểu Như tỏ ra vui mừng hơn bao giờ hết, cô ấy đã hoàn toàn đắm mình trong tình cảm ấy rồi.

Tôi hỏi lại: "Thế này em đã mãn nguyện rồi chứ?"

Cô ấy gật đầu nói khi anh ta thổ lộ rành mạch rằng cũng thích mình, cô ấy đã hoàn toàn mãn nguyện. Điều đó chứng tỏ không phải cô ấy tự đa tình, tình cảm này cũng coi như không có gì phí hoài hay tiếc nuối, cô ấy cho rằng vậy là đủ rồi.

Tôi lại chẳng hề cảm thấy yên tâm, không phải vì Tiểu Như tự lừa mình dối người, mà vì cô ấy không hề biết dục vọng của con người là vô đáy. Nếu có thể dễ dàng kiểm soát bản thân đến vậy thì ngay từ khi mới bắt đầu thích anh ta, cô ấy đã sớm dừng lại được rồi.

Khoảng thời gian đó Tiểu Như sống rất vui vẻ, cũng ít khi nói chuyện với tôi, tôi chỉ cảm nhận được sự yêu đời của cô ấy qua thần thái và cách cô ấy ăn mặc, trang điểm. Dù sao cuộc sống khi có tình yêu cũng đã là hạnh phúc.

Song hạnh phúc ấy không kéo dài bao lâu. Chỉ sau vài tháng, cô ấy bắt đầu cảm thấy hẫng hụt trong lòng. Mỗi khi đến cuối tuần, tôi sẽ vui mừng hào hứng, còn Tiểu Như thì ngược lại, chỉ thấy ủ rũ buồn rầu. Cô ấy nói cô ấy ghét cuối tuần nhất, hận bản thân không thể tới công ty làm. Tôi hiểu rõ, cuối tuần là dịp mà người đàn ông kia sẽ về bên gia đình, anh ta sẽ về nhà để thực hiện nghĩa vụ của một người chồng, người cha, không thể ở bên Tiểu Như được. Trong thời gian này, tất cả những ngọt ngào triu mến đều quay trở lại nơi nó vốn thuộc về, chỉ đến khi một tuần mới bắt đầu, tình trạng này mới tạm kết thúc.

Những lần cảm xúc tụt dốc như thế cứ ngày một nhiều lên, nỗi ủy khuất của Tiểu Như tích tụ ngày một lớn dần. Phía anh ta dường như cũng có chút chân tình, biết Tiểu Như không vui, thi thoảng vẫn mượn cớ đi công tác để dẫn cô ấy đi chơi đó đây, và sau mỗi lần như thế, cô ấy lại có được sự mãn nguyện tạm thời.

Tuy nhiên, kiểu bù đắp này vốn dĩ không thể giải quyết vấn đề tới tận gốc rễ. Chỉ cần người đàn ông này chưa ly hôn, anh ta nhất định sẽ vẫn về ngôi nhà ấy, gia đình ấy. Càng buông thả cho tình cảm đậm sâu, Tiểu Như càng không cách nào chấp nhận được tình trạng này.

Cô ấy thường lên MSN mông lung hỏi tôi rằng: "Em thật lòng chưa từng muốn phá hoại gia đình anh ấy, nhưng mỗi lần anh ấy về nhà em đều không thể chịu được. Nghĩ đến việc anh ấy sẽ kề cạnh một cô gái khác, nghĩ đến cảnh anh ấy đầu ấp tay gối cùng chị ta, trái tim em như bị lăng trì thành trăm ngàn mảnh. Em biết, chị ta mới là người vợ danh chính ngôn thuận của anh ấy, nhưng em đau lắm, em không muốn như thế, em thật sự không thể khống chế được bản thân."

Nghe vậy, tôi vẫn nói lại những lời như ngày trước: "Cô có những cảm giác này là chuyện hoàn toàn bình thường. Trước đây chị đã nói với cô rồi, tình cảm càng sâu thì khao khát của cô sẽ càng lớn, cũng càng khó thoát ra hơn. Nếu có thể, hãy tìm một anh chàng độc thân nào đó, yêu đương trong quang minh chính đại đi!"

Tiểu Như nói cô ấy không làm được, ngoài anh ta ra cô ấy không thích ai nữa, người duy nhất cô ấy yêu chỉ có anh ta mà thôi, nếu không có anh ta, cuộc đời này của cô ấy chỉ là một khoảng không trống rỗng.

Bất luận trước đây Tiểu Như đảm bảo bản thân không muốn phá hoại gia đình người đàn ông kia thế nào, thì bây giờ cô ấy vẫn nảy sinh ý nghĩ được cưới anh ta. Lúc đầu cô ấy chỉ bóng gió thăm dò, anh ta đã lảng tránh sang chủ đề khác, về sau cô ấy trực tiếp vào vấn đề, anh ta vẫn không dám dứt khoát. Vậy là, mong muốn được cưới anh ta ngày càng mạnh mẽ trong lòng Tiểu Như, cô ấy muốn được vĩnh viễn ở bên anh ta, muốn có gia đình cho riêng mình, muốn sinh đứa con của riêng mình.

Khoảng thời gian này kéo dài trọn vẹn ba năm, đôi bên đều đau khổ, mệt mỏi. Về sau, tôi từ chức, Tiểu Như ngày trước vẫn hay tìm tôi nói chuyện thì bấy giờ cũng dần không còn liên lạc nữa.

Lại một thời gian sau, Tiểu Như để lại lời nhắn cho tôi, kể rằng anh ta đã tuyên bố rõ ràng: vì con, anh ta sẽ không ly hôn vợ. Tiểu Như còn nói cô ấy hận anh ta, cô ấy muốn báo thù.

Tôi không biết nên khuyên cô ấy thế nào, chỉ có thể bảo cô ấy đừng quá kích động. Cô ấy không hồi âm lại nữa.

Mãi cho tới một ngày khi đang đi dạo phố, tôi bắt gặp Tiểu Như. Một cô gái xinh đẹp rạng ngời chỉ trong vài năm ngắn ngủi bỗng biến thành bộ dạng u sầu uể oải, thập phần bi thương. Chúng tôi ngồi xuống uống ly nước, ngày trước cô ấy thấu tình đạt lý bao nhiêu thì giờ lại hung hăng kích động bấy nhiêu, lời khuyên giải của tôi trong mắt cô ấy chỉ giống như kẻ đứng nói chuyện không thấy lưng đau, một kẻ ngoài cuộc không hiểu sự tình, không hiểu cô ấy.

Tôi vội kiếm cớ rời đi, vì tôi không biết phải đối mặt thế nào với Tiểu Như của ngày hôm nay nữa.

Tình cảm tích cực sẽ nuôi dưỡng tâm hồn một cô gái, còn tình cảm tiêu cực sẽ chỉ hủy hoại tâm hồn một cô gái mà thôi.

Tôi bước ra ngoài cửa, ánh nắng dịu nhẹ phủ xuống mặt đất bao ấm áp chan hòa, thuần khiết tựa tâm hồn Tiểu Như ngày mới gặp, khiến ai nấy nhìn vào cũng phải thổn thức ngợi ca.

Điều đáng sợ nhất của việc ngoại tình không phải những lời khiển trách về đạo đức, bởi khi bạn đã không để bụng đến nó thì người ta có mắng chửi bao nhiêu cũng không làm tổn thương bạn được. Song, bạn sẽ luôn bị giày vò vì dục vọng của chính mình, khi thứ bạn đêm ngày khao khát lại không cách nào để nắm trong tay, thì tất cả khổ đau và dằn vặt đều sẽ bám lấy bạn như hình với bóng.

Ban đầu, bạn có thể cho rằng mình chỉ cần một chút thôi là đủ, nhưng khi bạn đã có được cái "một chút" ấy rồi, bạn sẽ muốn có nhiều hơn, khi bạn có nhiều hơn, bạn sẽ muốn có tất cả. Chỉ có điều, một người đàn ông đã lập gia đình vốn định sẵn là không thể cho bạn tất cả.

Làm nữ vương của chính cuộc đời mình

Một năm trước, có một gia đình chuyển tới sống gần nhà tôi, người phụ nữ trên dưới ba mươi dắt theo đứa con khoảng bảy, tám tuổi, ngoài ra còn có một người đàn ông nom trạc tứ tuần rất hay tới đón đứa trẻ đi công viên chơi. Đứa trẻ có vẻ rất quý người đàn ông này, mỗi lần anh ta tới đều vui mừng ríu rít. Thường thì một lúc sau người phụ nữ cũng bước ra, rồi ba người cùng khuất dạng trong ánh chiều tà. Người đàn ông có vẻ không sống cùng nhà với hai mẹ con nọ, cứ tối đến lại lái xe rời đi.

Tôi cứ đinh ninh ba người họ là một gia đình đã ly dị, nhưng đường ai nấy bước rồi mà tình cảm vẫn hòa hợp được đến vậy thì quả là hiếm có. Thấy thế, tôi cũng tự nhiên nảy sinh thiện cảm.

Năm nay, cơ duyên xảo hợp, người phụ nữ hàng xóm kia biết tôi viết sách nên trong một ngày tình cờ bắt gặp trên phố, cô ấy nói có vài chuyện muốn nhờ tôi tư vấn giúp, không biết có tiện hay không.

Những tưởng cô ấy sẽ hỏi về vấn đề tình cảm, nhưng tôi đã đoán sai, chuyện mà cô ấy muốn hỏi liên quan đến việc xuất bản. Vài năm trở lại đây, tôi liên tục xuất bản mười mấy cuốn sách, dù không phải mỗi quy trình xuất bản đều nắm gọn trong lòng bàn tay, nhưng cũng quen biết không ít biên tập viên của các công ty xuất bản, chắc có thể cung cấp được một vài thông tin hữu ích. Nghĩ vậy, tôi bèn mời cô ấy vào nhà ngồi.

Người phụ nữ vừa tròn ba mươi tuổi nhưng đã sáng lập ra một công ty có quy mô lớn, tính đến nay đã được năm năm rồi. Gần đây, cô ấy đang nghiên cứu về mảng văn hóa doanh nghiệp, muốn xuất bản một cuốn sách về vấn đề này, chỉ là bản thân lại không am hiểu ngành xuất bản nên tìm tới hỏi tôi. Đã từng có bên ra giá rồi nhưng lại quá cao, đến mức một người không hiểu lĩnh vực

này như cô ấy cũng phải thấy bất hợp lý. Hơn nữa đây là cuốn sách đầu tay, cô ấy cũng muốn tìm một công ty xuất bản có uy tín một chút để hợp tác cùng.

Thế là tôi giới thiệu cho cô ấy vài đơn vị xuất bản mà tôi cảm thấy đáng tin cậy, quả nhiên báo giá chỉ bằng 1/3 trước đó. Sau lần nọ, cô ấy mời tôi một bữa coi như cảm ơn, rồi chúng tôi cứ thế qua lại mà dần dần quen thân.

Cô ấy là người có tính cách hào sảng, thẳng thắn dứt khoát, lại không ỷ thế bức người, thêm nữa còn đặc biệt ôn hòa tinh tế nên tôi vô cùng quý mến.

Lần nọ, người đàn ông kia lại tới chơi với đứa trẻ, hai người mải nô đùa tới mức mồ hôi nhễ nhại nhưng vẫn có vẻ rất vui, tôi thành thật nói: "Đàn ông thời nay đa số đều thích cắm mặt vào điện thoại, có thể dành thời gian chơi với con giống như người cha này, thật là hiếm có."

Khi ấy, tôi thậm chí vẫn còn đoán già đoán non rằng họ là một gia đình phải chia cách vì một lý do bất khả kháng nào đó. Bởi theo tôi thấy, người đàn ông kia bất luận là về tính cách hay về tình cảm đều rất ổn, mà người phụ nữ cũng tốt, hai người như vậy sao lại chia tay cơ chứ? Nhưng chuyện tình yêu mà, người ngoài cuộc không tiện hỏi.

Như thể nhìn thấu những điều khó nói của tôi, cô ấy bật cười khanh khách: "Anh ấy á? Anh ấy không phải cha đứa trẻ đâu."

Tôi sững người, hóa ra mình đoán trật lất. Thuận đây, tôi cũng được biết câu chuyện của cô ấy. Từ trước tới nay, tôi vốn luôn có vài phần tò mò đối với những cô gái mới ba mươi tuổi đã đạt được thành công trong sự nghiệp. (Ai bảo tôi có niềm đam mê bất tận với tiền tài chứ? Con đường phát tài chính là thứ mà tôi hứng thú nhất đấy, haha!)

Chuyện là, năm mười chín tuổi, cô gái hàng xóm kia yêu một anh chàng nọ. Anh chàng này nếu xét theo tiêu chuẩn hiện đại thì hơi lệch lạc một chút. Có vẻ như giống với quy luật "đàn ông không xấu phụ nữ không yêu", cô ấy yêu anh ta say đắm, chi phí sinh hoạt mà cha mẹ đưa cô ấy đều mang cho anh ta, một lòng muốn ở bên anh ta.

Hai năm sau, cô ấy có thai ngoài ý muốn, khấp khởi vui mừng báo tin cho người yêu, chẳng ngờ nhận lại sự phũ phàng rũ bỏ của đối phương, mà theo lý lẽ của anh ta thì do bản thân còn trẻ, không

muốn bị chết ngạt trong sự ràng buộc của tình yêu và con cái.

Tiếp đó, anh ta bắt đầu tránh mặt người yêu. Chuyện bầu bí làm sao giấu mãi được, cha mẹ cô gái rất nhanh đã biết hết sự tình, nổi trận lôi đình đánh mắng cô ấy, bắt cô ấy mau chóng phá bỏ thai nhi.

Khi đó, cô ấy không hiểu mình đã phạm tội tình gì, bất chấp tất cả đòi giữ lại đứa bé trong bụng. Cha mẹ tức giận đấy, mắng chửi đấy, nhưng dù sao vẫn là thương xót con.

Mẹ cô ấy khuyên nhủ: "Thời trẻ mắc sai lầm cũng không sao, chỉ cần biết sai mà sửa là được. Thằng đó là loại không có trách nhiệm, con đã tự thấy rồi đấy, về sau cứ coi như bài học. Bỏ đứa bé đi, cuộc đời vẫn còn dài lắm con à."

Cô ấy khăng khăng không chịu, bà lại nén giận, kiên trì nói tiếp: "Đứa bé này sẽ hủy hoại con. Mới hơn hai mươi tuổi đầu đã làm mẹ đơn thân rồi, con đường về sau tính đi tiếp thế nào?"

Cô ấy bướng bỉnh đáp: "Một đứa con mà hủy hoại được cuộc đời con sao? Vậy đời con quá dễ dàng bị vùi dập rồi. Việc con làm sai con sẽ tự chịu, nhưng đứa trẻ này vô tội."

Cha cô ấy suýt nổi cơn tam bành, cho cô ấy hai lựa chọn: một là vứt bỏ đứa bé, về sau sống và làm người cho tốt; hai là nếu không nghe lời, họ xem như không có đứa con gái này nữa. Kết quả, cô ấy chạy đi tìm gã đàn ông kia, nhưng không phải để nối lại tình xưa, mà cô ấy giấu đồ trong người, trực tiếp đánh cho anh ta một trận thừa sống thiếu chết, cuối cùng ném lại một câu thay cho lời tạm biệt, từ nay tôi và anh không còn nợ nần gì nữa.

Kể cả khi đang mang thai, cô ấy cũng không nhận được sự tha thứ từ cha mẹ, thử đi tìm việc thì một là học lực không đạt yêu cầu, hai là chẳng ai lại muốn tuyển một cô gái trẻ đang bầu cả. Không còn cách nào khác, cô ấy đành ở nhà mở một shop nhỏ bán đồ trên Taobao[1].

[1] Trang web mua sắm lớn của Trung Quốc.

Cô ấy chưa từng giấu giếm việc mình là một người mẹ đơn thân nuôi con. Có thể cũng chính điều này đã chạm đến trái tim mềm yếu của các cô gái, hoặc cũng có thể sự cứng cỏi và dũng cảm chịu trách nhiệm cho những việc bản thân làm đã khiến người khác không thể không ngưỡng mộ, cứ thế, cửa tiệm của cô ấy ngày càng phát đạt hơn.

Cô ấy chia sẻ, từ xưa tới nay vẫn luôn là câu nói "Trời không tuyệt đường sống của ai bao giờ" cho cô ấy động lực bước tiếp. Cô ấy không tin trên đời có khó khăn gì mà một người phụ nữ không thể vượt qua. Thời đó, cạnh tranh không khốc liệt như ngày nay, tình hình kinh doanh của cô ấy thuận lợi vô cùng. Ngoài kiếm tiền ra cô ấy còn không ngừng suy nghĩ lại về phẩm vị và con mắt nhìn của bản thân, cô ấy không sinh lòng oán hận ai mà chỉ tự kiểm điểm.

Cô ấy nói bản thân cũng không rõ tâm lý của mình khi ấy, có lẽ là muốn đấu tranh với số phận, với thế đời một phen.

Sau khi đứa bé ra đời, cô ấy vẫn duy trì hoạt động kinh doanh Taobao. Những khách hàng thân quen vì biết cô ấy một mình nuôi con không dễ dàng, nên đều tích cực ủng hộ, thường xuyên giới thiệu các mối làm ăn. Cô ấy cũng không ngại gian khó, dùng mồ hôi nước mắt để kiếm về những đồng tiền trong sạch cho chính mình.

Cô ấy kể lại, hai năm sau đó shop Taobao của cô ấy đã thu về số tiền lên tới chục triệu. Không cam tâm với một shop Taobao nhỏ nhoi, cô ấy quyết định đi khảo sát thị trường, ý định về việc tạo lập thương hiệu cá nhân dần nhen nhóm trong đầu.

Lúc bấy giờ, cô ấy cũng đã dần lão luyện, trong quá trình đó tất nhiên không tránh nổi những lần thất bại, nhưng về tổng thể, tất cả vẫn chỉ là bước đệm để cô ấy ngày một tiến lên phía trước.

Tôi không phải một cô gái mười mấy tuổi đầu, dù cô ấy kể lại mọi chuyện nhẹ bẫng như không, nhưng tôi cũng hiểu được rằng để có được kết quả hôm nay, người phụ nữ này chắc chắn đã phải đương đầu và chịu đựng rất nhiều gian truân khó bề tưởng tượng.

Vài năm gần đây, có một người đàn ông hay đi cùng cô ấy, chính là người mà tôi thường nhìn thấy, cũng là người trong lúc cô ấy bất lực và suy sụp nhất đã tiếp thêm động lực và luôn ở bên, đưa tay giúp đỡ cô. Chỉ có điều, một người phụ nữ với trái tim từng chịu thương tổn thì không thể không cẩn trọng trong chuyện tình yêu. Theo như cô ấy, kết hôn tức là sống với nhau cả một đời, vậy trước khi cưới việc tìm hiểu lẫn nhau là điều cực kỳ thiết yếu.

Cuối cùng cô ấy còn nói nếu không có gì ngoài dự liệu, năm sau mời tôi tới uống rượu mừng. Trên đường về, tôi bất chợt nhớ lại lời tâm sự của một cô gái yêu phải gã đàn ông tồi, bị hắn ta lừa dối tình cảm, uổng phí tận năm năm thanh xuân, tới nay cô gái đã hai

mươi tám tuổi, lấp lửng chênh vênh, cảm thấy cuộc đời đến đây coi như đã bị hủy hoại hết.

Lại nhớ về những lời mà người phụ nữ hàng xóm từng nói với tôi: "Nếu chỉ chuyện làm mẹ đơn thân mà hủy hoại được cuộc đời tôi, vậy đời tôi quá dễ bị vùi dập rồi. Không một ai có thể hủy hoại tôi, ngoại trừ chính tôi ra."

Tôi rất thích câu nói này, thật đậm khí chất của bậc nữ vương.

Đúng vậy, làm gì có ai hủy hoại được cuộc đời bạn? Một mối tình thảm bại? Một gã trai mà bạn yêu lầm? Những năm tháng tuổi xuân cứ dần trôi khỏi tầm tay?

Thật ra, tất cả chúng đều không thể. Không ai vùi dập được cuộc đời bạn, trừ khi tự bạn làm việc đó. Nếu trái tim bạn cứng cỏi, có thể tiếp nhận và vượt qua được bất cứ thử thách nào đời người mang lại, thì cuối cùng bao trắc trở và gian nan ấy sẽ chỉ khiến bạn càng mạnh mẽ hơn.

Khi bạn vượt qua những ghềnh thác mà người khác chưa từng gặp phải, cũng có nghĩa là bạn đang có một cuộc đời mà họ khó có thể với tới. Ở điểm này, ông trời thật sự đối xử rất công bằng.

“Đàn ông tồi lấy tư cách gì đòi hỏi phụ nữ tự nâng cao bản thân?”

Một thời gian trước, để chúc mừng sinh nhật tròn một năm hoạt động, đơn vị một người bạn của tôi tổ chức hội thảo hướng tới phái nữ, tôi cũng được mời tham dự.

Khách mời tham gia buổi hội thảo là một nữ doanh nhân nọ, sự nghiệp lẫn tình cảm đều viên mãn. Chủ đề mà cô ấy đưa ra là: Phụ nữ phải không ngừng tự hoàn thiện bản thân.

Sau khi chủ đề được nêu lên, những người tham dự sẽ cùng đưa ra ý kiến, một người phụ nữ trong số đó mở lời: “Tôi cảm thấy thật không công bằng. Đàn ông ngoại tình bây giờ cứ nhan nhản, không có chí tiến thủ thì đầy rẫy, về nhà lười chảy thây lại càng chẳng thiếu, không có trách nhiệm với gia đình, thậm chí có xu hướng bạo lực cũng không ít. Còn phụ nữ thì sao? Bao nhiêu người nhẫn nhịn việc chồng ngoại tình, bao nhiêu người vừa kiếm tiền vừa chăm con, lại còn bị yêu cầu phải thế này phải thế nọ. Ai cần tự cải thiện thì đó chính là đàn ông ấy. Dựa vào đâu mà phụ nữ đã mệt mỏi thế rồi, lại còn phải không ngừng nâng cao bản thân? Đàn ông xứng sao?”

Những lời này chiếm được sự đồng thuận của rất nhiều cô gái có mặt trong buổi hội thảo, mọi người đều lần lượt đưa ý kiến:

“Đúng thế, xã hội này quá hà khắc với phụ nữ rồi. Đàn ông chỉ việc kiếm tiền là được, phụ nữ thì vừa phải kiếm tiền vừa phải lo liệu việc nhà, chăm sóc cho con, phụng dưỡng cha mẹ chồng, lại còn chốc chốc lại phải đề phòng con giáp thứ mười ba nữa chứ.”

“Nếu có kiếp sau tôi nhất định không làm phụ nữ đâu. Làm đàn ông tốt ở điểm gì nào? Hay chỉ cần lấy vợ về, cái gì cũng giải quyết

được hết."

"Vậy mới nói tôi chẳng muốn làm phụ nữ chút nào, không phải là trọng nam khinh nữ đâu, mà là cảm thấy bản thân làm phụ nữ thật quá mệt mỏi và đáng thương."

"Đúng đấy, lại còn yêu cầu phải xinh đẹp, phải trí tuệ, phải có năng lực, chúng ta là người chứ có phải thánh thần đâu."

...

Nữ doanh nhân nọ yên lặng nghe mọi người xả hết tâm sự xong, mới cầm mic lên nói: "Tâm tình của các cô tôi hoàn toàn có thể hiểu được, vì bản thân tôi ngày trước cũng có cách nghĩ y như các cô vậy. Để tôi kể cho các cô nghe về câu chuyện của mình, nghe xong các cô hãy quyết định lại xem có cần tự nâng cao bản thân hay không nhé."

Dưới đây là câu chuyện tự thuật của nữ doanh nhân:

Cuộc hôn nhân hiện tại của tôi đang rất hạnh phúc, nhưng đây thật ra không phải cuộc hôn nhân đầu tiên mà tôi có, vậy tôi xin kể lại cuộc hôn nhân đầu tiên của mình cho mọi người!

Tôi và chồng trước quen nhau trong môi trường làm việc. Khi đó, tôi đi làm ở xí nghiệp, còn anh ta là giáo viên dạy thay[1]. Từ nhỏ tôi đã có thiện cảm với những người làm nghề dạy học, cảm thấy đàn ông làm nghề này đúng là tài hoa xuất chúng, phong nhã lịch thiệp, lại có giáo dưỡng, dù không trong biên chế nhưng tôi vẫn vạn phần ngưỡng mộ.

[1] Những giáo viên không có trong biên chế, dạy thay tại các trường học công lập ở Trung Quốc.

Cứ như thế, chúng tôi đi tới kết hôn.

Giáo viên dạy thay thu nhập rất thấp, căn bản không đủ nuôi sống gia đình, tôi bèn từ chức ở xí nghiệp cũ để tự mở cửa hàng riêng. Có lẽ tôi cũng có chút năng khiếu kinh doanh nên mở hàng vô cùng thuận lợi, thu nhập cứ tăng dần đều.

Sau khi tích lũy được kinh nghiệm, mục tiêu của tôi lại càng lớn hơn, tôi gửi gắm cửa hàng lại cho em gái quản lý, còn bản thân tự thành lập công ty, tuyển nhân viên, tham vọng mở rộng sự nghiệp.

Vài năm đầu ấy quả thực rất vất vả, nhưng thành tựu cũng không phụ lòng người, chỉ trong mấy năm ngắn ngủi tôi đã đưa một công ty

quy mô nhỏ phát triển thành một công ty tầm trung với vài trăm công nhân viên cả thảy.

Có tiền rồi, chúng tôi mua biệt thự, xe hơi. Thu nhập của chồng cũ vẫn như trước, vì kinh tế gia đình bỗng nhiên một bước lên hương, số tiền ít ỏi mà anh ta kiếm được căn bản chẳng đáng là gì, anh ta bèn nói với tôi là sẽ không làm giáo viên dạy thay nữa vì không có tiền đồ.

Tôi tôn trọng lựa chọn của anh ta, động viên rằng bất luận anh ta có làm gì, tôi vẫn sẽ ủng hộ. Anh ta muốn quản lý một nhãn hiệu đồ sơ sinh, tôi cảm thấy như vậy cũng ổn, hai vợ chồng đều có sự nghiệp riêng, có thể cùng nhau phát triển.

Không rõ là do anh ta đọc sách quá nhiều đâm ra lú lẫn hay do không có năng lực trong việc kinh doanh, mà vốn dĩ một thương hiệu tốt như thế, đến mức tay mơ cũng có thể nâng tầm lên cao hơn, vào tay anh ta lại thành ra một mớ hỗn độn.

Tôi không trách cứ anh ta. Thời kỳ đó, công ty của tôi vẫn đang ngày càng lớn mạnh, anh ta có thua lỗ thế nào tôi cũng kham được hết. Tôi lại an ủi anh ta đừng quá áp lực, nếu cách này không được thì chúng ta đổi sang cách khác.

Cứ thế, anh ta liên tục thay đổi bốn, năm nhãn hiệu liền mà không nâng tầm nổi một cái tên nào trong số đó. Tôi vẫn không nói gì, nhưng anh ta thì không còn niềm tin nữa, bảo rằng định nghỉ ngơi một thời gian trước đã, để nghĩ lại xem bản thân rốt cuộc muốn làm gì.

Tôi khuyên anh ta không nên tự tạo áp lực tâm lý, suy ngẫm thấu đáo rồi hãy bắt tay vào làm, còn chưa thì cứ ở nhà nghỉ ngơi, nhà chúng ta không thiếu tiền.

Thời gian đó, con gái chúng tôi cũng đi học ở trường nội trú rồi, anh ta nghỉ ngơi ở nhà thường hay hẹn bạn bè tới rượu chè tán gẫu, dần dần chẳng còn nhắc đến chuyện sự nghiệp nữa.

Tôi cũng không để bụng, dù sao một mình tôi cũng dư sức nuôi cả gia đình rồi, tôi cho là đã yêu anh ta thì chỉ cần anh ta vui là đủ. Để anh ta được thoải mái ở nhà, tôi lại mua cho anh ta một chiếc xe hơi, nhỡ có đi đâu ra ngoài cũng có chút thể diện.

Rất nhiều người nói cưới một cô vợ như tôi quả thực là mục tiêu cao nhất của một người đàn ông, vừa biết kiếm tiền, đối tốt với chồng, tính tình hòa nhã, dù kiếm được nhiều tiền nhưng không khinh người dù chỉ một chút. Tự bản thân tôi cũng cảm thấy như vậy, tôi nghĩ anh

ta không thể tìm nổi một ai khác đối xử với anh ta tốt hơn tôi nữa.

Vốn dĩ, tôi cứ tưởng rằng chúng tôi sẽ cứ thế đi qua cả đời người, dù gia đình này đều do tôi làm trụ cột, dù anh ta chẳng có chút thành tựu nào, chỉ cần một nhà đầm ấm đoàn viên, tôi đã mãn nguyện rồi.

Vì vậy, bất luận bên ngoài có vất vả nhọc nhằn ra sao thì trước nay tôi cũng không hề than vãn một tiếng, thế mà hy vọng bé nhỏ ấy ông trời vẫn không chịu đáp ứng cho tôi.

Một ngày, tôi vốn định đi công tác ở Vũ Hán, cả vé lẫn hành lý đều đã chuẩn bị xong xuôi rồi, anh ta đích thân tiễn tôi ra sân bay, nào ngờ chuyến bay bị hủy đột ngột, tôi chỉ đành quay về nhà. Tôi gọi điện thoại cho anh ta tới đón nhưng không ai bắt máy, trong đầu nghĩ chắc hẳn anh ta đi uống rượu cùng bạn rồi, cuối cùng tôi gọi tài xế đưa về nhà.

Kết quả, thứ nghênh đón tôi là gì cơ chứ?

Anh ta cùng người giúp việc trong nhà đang nằm trên giường của chúng tôi, không một mảnh vải che thân. Khoảnh khắc ấy, tôi không dám tin vào những gì đôi mắt mình thấy nữa, cứ ngỡ mình đang nằm mơ. Tôi giận dữ tự véo tay mình, là cảm giác đau nhói.

Hai kẻ đó cũng đã phát hiện ra tôi, hoảng loạn nhảy xuống giường tìm quần áo. Tôi không nhớ rõ mình đã lấy đâu ra sức lực để chạy ra ngoài phòng khách nữa, mãi cho tới bây giờ, tôi vẫn thường hoài nghi khoảnh khắc ấy phải chăng chưa từng xảy ra.

Anh ta nói với tôi đó chỉ là lầm lỡ, người giúp việc tự chủ động câu dẫn anh ta, anh ta nhất thời không kiểm soát nổi mới làm chuyện có lỗi với tôi, còn nói rằng người anh ta yêu mãi mãi chỉ có mình tôi, anh ta thề thốt đây là lần cuối cùng.

Bất kể anh ta hứa hẹn, xin lỗi thế nào, nỗi thống khổ trong tim tôi không hề thuyên giảm dù chỉ một chút. Để cho bản thân bớt đau khổ hơn vài phần, tôi đã tham gia vào vô số các buổi luận đàm dành cho nữ giới, cũng đọc qua không ít bài viết về mối quan hệ nam nữ, mỗi lần thấy người ta nói phụ nữ phải làm sao để nâng cao bản thân, tôi lại nảy sinh phản cảm.

Đứng từ góc độ của bản thân mà nói, tôi một lòng phát triển sự nghiệp, hoàn thiện chính mình, chăm chồng dạy con, thậm chí đến cả cha mẹ chồng, tôi cũng dành cho sự hiếu kính và phụng dưỡng tốt nhất, lẽ nào tôi làm vậy vẫn chưa đủ hay sao? Tôi phải làm gì để nâng cao bản thân nữa chứ?

Khoảng thời gian đó, tôi quả thực chìm trong đau đớn vô biên, tôi muốn tha thứ cho anh ta, dẫu sao tình nghĩa bao năm không phải nói bỏ là bỏ được, nhưng chuyện đó như thể luôn nghẹn lại nơi lồng ngực tôi, làm cách nào cũng không quên nổi, mỗi lần tôi ép mình không được nghĩ tới, thì nó lại xuất hiện ngay cả trong những giấc mơ của tôi.

Tôi cảm tưởng như mình sắp phát điên đến nơi. Một người bạn thân đã nói với tôi rằng: "Cậu cứ thế này thì sẽ điên thật đấy, nếu không nỡ bỏ anh ta, vậy hãy học cách quên hết đi mà sống cho tốt; còn nếu không thể quên được thì ly hôn đi, đừng có tự giày vò bản thân nữa."

Tôi suy nghĩ tròn ba ngày ba đêm, xác định rõ bản thân không cách nào quên nổi chuyện đó. Trong chuyện tình cảm tôi cần sự trong sạch, thật sự không thể chấp nhận nổi sự không chung thủy trong hôn nhân, bởi thế tôi đề nghị ly hôn.

Anh ta không đồng ý, dù sao anh ta từ trước tới giờ cũng chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ cưới người giúp việc cả. Về sau, thấy tôi đã quyết tâm đến cùng anh ta liền bắt đầu đưa ra yêu cầu tiền bạc. May thay tài sản của công ty nhiều hơn tài sản của gia đình. Khi đó vì một vài lý do mà anh ta không thể chiếm được chút lợi lộc gì từ công ty cả, nhưng tôi vẫn không quá khó khăn với anh ta, những thứ có thể cho thì tôi vẫn không tiếc, dù việc làm ấy khiến nhiều người nói tôi ngu ngốc.

Sau khi ly hôn, tôi bước vào giai đoạn nghi ngờ chính mình. Tôi không hiểu, tôi đâu đã già nua, ngoại hình không tồi, cách đi đứng ăn mặc đều có khí chất, còn về kinh tế hay địa vị xã hội đều rất ổn. Không giấu gì mọi người, dù là người đã lấy chồng sinh con nhưng tôi vẫn nhận được lời bày tỏ tình cảm từ không ít người khác giới. Một tôi như thế, lẽ nào vẫn không bì nổi với một người giúp việc sao?

Thời gian ấy tôi đặc biệt mặc cảm, tự hành hạ, tự ruồng bỏ mình, trong lòng luôn nghĩ phụ nữ cố gắng để tốt lên thì có được tác dụng gì chứ? Đàn ông đã muốn ngoại tình vẫn sẽ ngoại tình không thèm do dự thôi. Nếu đã thế, tôi hà tất phải khổ sở? Còn về việc nâng cao bản thân á, cứ như đang nghe kể chuyện cười vậy, người cần phải tự cải thiện là đàn ông mới đúng, nâng cao tư tưởng của bản thân một chút, biết thế nào gọi là trung thành, thế nào gọi là trách nhiệm gia đình ấy.

Tôi vô cùng biết ơn người bạn thân thiết kia, vào lúc tôi đắm chìm trong những suy nghĩ tự làm khổ mình, là cô ấy đã không ngại phiền phức mà khai sáng cho tôi, để tôi không đánh mất niềm tin vào cuộc

đời này, cũng không đánh mất niềm tin vào đàn ông. Đàn ông tốt còn nhiều lắm, không thể chỉ vì chịu "thua lỗ" từ một gã tồi mà mang tâm lý vơ đũa cả nắm, phủ định tất cả đàn ông trên đời được.

Sau này, tôi gặp được người chồng hiện tại, một doanh nhân mới về nước. Chúng tôi từ việc hợp tác làm ăn mà dần dần cảm mến nhau. Vì cuộc hôn nhân đầu tiên thất bại, tôi không dám dễ dàng nghe theo tình cảm của mình nữa. Tìm hiểu anh ấy tròn bốn năm, cuối cùng mới quyết định tiến tới kết hôn. Hiện nay, chúng tôi đã cưới nhau được năm năm rồi, tình cảm ngày càng sâu đậm, sự nghiệp của anh ấy không hề kém cạnh so với tôi, nhưng anh ấy rất biết lo cho gia đình, rất quan tâm tới tôi, và đứng đắn chỉn chu nữa. Bạn bè xung quanh tôi ai cũng trêu đùa, lần này tôi coi như đã giác ngộ được chân lý.

Có một lần, tôi hỏi anh ấy: "Em là người phụ nữ đã từng ly dị một lần, tuổi tác không còn trẻ trung nữa, nhan sắc đã có chút phai tàn. Dựa vào điều kiện của anh, tìm một cô gái trẻ chưa từng kinh qua chuyện hôn nhân cũng đâu thành vấn đề, sao lại chọn em vậy?"

Anh ấy nói: "Trẻ trung đâu phải tiêu chuẩn duy nhất để lấy vợ? Em luôn nỗ lực, cầu tiến, có lòng tốt, hơn nữa năng lực cũng thừa, những điểm này rất nhiều cô gái trẻ không có được. Quan trọng nhất là tính tình em hòa nhã, nếu bỏ lỡ một người như em, anh nhất định sẽ rất hối hận."

Khoảnh khắc ấy, tôi cuối cùng đã hiểu ra phụ nữ vì sao cần không ngừng hoàn thiện bản thân, vì chỉ khi bản thân đủ tốt mới gặp được người đàn ông tốt. Ngày xưa vì sao tôi lại yêu người chồng cũ? Là vì con mắt, tầm nhìn và kiến thức của tôi ngày đó đều hạn chế, còn những cố gắng sau khi kết hôn của tôi hoàn toàn không phải vô dụng. Giả dụ lúc ấy mà tôi không chịu nỗ lực, thì đến cả tài sản sau ly hôn tôi cũng chẳng được sở hữu một chút nào, vốn liếng để gây dựng lại từ đầu cũng không có, càng khỏi nhắc đến chuyện gặp người đàn ông tốt.

Khi chúng ta nâng cao bản thân, ít nhất còn có khả năng xoay mình, bằng không thì đến cả lựa chọn và cơ hội để thay đổi cũng chẳng nằm trong tay ta nữa.

Câu chuyện của nữ doanh nhân đã kết thúc, phía dưới vang dội tiếng vỗ tay.

Trên đường về nhà, câu chuyện của cô ấy cứ vang vọng mãi trong đầu tôi. Tôi rất muốn nói với các cô gái rằng: Khi chưa kết hôn mà biết cố gắng mới tìm được đàn ông tốt, tránh xa khỏi những gã

đàn ông hèn kém; khi đã kết hôn mà biết nỗ lực mới đảm bảo duy trì được quyền lựa chọn trong tay mình, và quan trọng nhất, đó cũng là cách để bạn bắt gặp một bản thân tốt đẹp hơn.

Vì sao sau bao năm kết hôn phụ nữ vẫn bị bỏ rơi?

Mười mấy năm trước, chị Cố với gia cảnh khá giả đã chống lại sự phản đối của mọi người xung quanh, kiên quyết cưới một anh chàng với đôi bàn tay trắng, gom hết số tiền mình tích góp được để giúp chồng lập nghiệp.

Khi đó, người chồng vô cùng cảm động mà nói rằng: "Vợ à, em yên tâm, anh nhất định sẽ cố gắng hết sức, không để ai coi thường em, anh sẽ mang đến cho em mọi thứ tốt đẹp nhất trên đời."

Chị Cố kiên định gật đầu. Những người xung quanh nghe xong đều hừ mũi coi thường: "Lời ngon ý ngọt chẳng mất tiền mua thì có ai không nói được? Chưa cần biết có thành công hay không, kể cả thật sự thành công đi nữa, liệu có mấy người đàn ông không thay lòng đổi dạ? Đến lúc ấy, vợ thì nhan sắc tàn phai, bên ngoài thì không thiếu gái trẻ thay thế."

Cũng không thể trách mọi người có suy nghĩ như vậy được, trên thế giới này, chuyện phụ nữ si tình gặp phải đàn ông phụ bạc đâu đâu cũng thấy, chuyện đàn ông phú quý phát đạt rồi liền vứt bỏ người vợ từng cùng mình vượt qua gian khổ cũng chẳng phải khó tìm.

Nếu nói chị Cố không lo lắng chút nào thì sẽ là nói dối. Khoảng thời gian đó chị phải gánh trên vai vô vàn áp lực, mà những áp lực này luôn đến từ sự không hiểu chuyện của những người xung quanh. Chị biết, trong mắt người khác, bản thân chính là một người phụ nữ ngu ngốc, người phụ nữ sẽ chẳng có kết quả tốt đẹp gì, song, chị vẫn chịu đựng được những áp lực ấy.

Người chồng không trực tiếp lập nghiệp ngay mà tìm một công việc về mua bán nhà, chung cư. Hai năm sau, anh ta từ chức, tự mình thành lập công ty môi giới thuộc cùng lĩnh vực, dần dần cọ

sát, học hỏi và cuối cùng tự khai phá thị trường bất động sản.

Nghe phong thanh rằng đó là thời kỳ hoàng kim của ngành bất động sản, không ít đại gia phú hào đều từ đây mà thành. Chồng của chị Cố dù không nằm trong số những người vang danh bốn bể, nhưng trong thành phố cũng có được tiếng tăm nhất định của riêng mình, gia sản sớm đã vượt qua hàng trăm triệu.

Quả nhiên, bên cạnh người chồng vừa có tiền vừa có tiếng ấy cũng xuất hiện không ít nữ nhân, chẳng cần anh ta phải trêu đùa mời gọi, những nữ nhân kia cũng kéo đến như ong thấy mật, rốt cuộc có xảy ra chuyện gì không thì chẳng ai biết được.

Lại nói chị Cố lúc bấy giờ cũng bước vào thời trung niên, tuổi tác cứ trôi đi vô tình, vốn dĩ chị đã không thuộc dạng phụ nữ sắc nước hương trời, giờ cộng thêm dấu vết của tuổi tác, đứng cạnh người chồng thành đạt trầm ổn, nhìn ngang nhìn dọc thế nào cũng thấy không hợp cho lắm.

Mấy người phụ nữ kia bề ngoài thì tỏ vẻ kính cẩn tôn trọng phu nhân Chủ tịch lắm, nhưng trong lòng thì vốn không coi ra gì, cảm thấy chị căn bản là không xứng với người đàn ông thành đạt kia.

Những người xung quanh cũng thở dài: Thảo nào đàn ông chẳng có mấy ai giữ được chân tình thuở xưa. Nữ nhân cứ thấy tiền là lao vào quyến rũ đúng là nhiều vô kể, kiên định một lần còn được chứ chẳng kiên định mãi được đâu!

Vài người có lòng tốt nhắc nhở chị Cố, phải để ý ong bướm bên ngoài, phải để mắt đến chồng thật kỹ!

Chị Cố cười xòa: “Có những việc tôi có thể nỗ lực được, cũng có những việc tôi có nỗ lực mấy cũng vô dụng thôi! Cứ để thuận theo tự nhiên! Hơn nữa, dù có xảy ra chuyện gì, tôi vẫn không đến mức không sống tiếp nổi đâu.”

Mọi người đều cảm thấy chị Cố chỉ đang gắng gượng tỏ ra cứng rắn mà thôi.

Năm ngoái, công ty chồng chị tổ chức tiệc thường niên, chị Cố trang điểm, ăn vận khác hẳn mọi ngày, nhưng đứng cạnh người chồng với một thân từ trên xuống dưới toàn đồ hiệu được đặc biệt may bằng tay của Ý, rõ ràng vẫn là một đôi đũa lệch.

Trong mắt không ít người, việc chồng chị Cố vẫn chưa ly hôn đã là tận nghĩa tận tình rồi, dẫu sao cũng mang tiếng phu nhân Chủ

tịch, xuất hiện trước mắt người ta cũng phải tỏa ra hào quang đôi chút chứ.

Điều khiến chúng tôi kinh ngạc nhất trong buổi tiệc đó chính là bài diễn văn của chồng chị. Anh ta nói tất cả những thứ mà anh ta có được hôm nay đều là bởi đã cưới được một người vợ tốt, biết quan tâm anh ta, cổ vũ anh ta, bất chấp tất cả mà kết hôn với anh ta, sinh con cho anh ta, vì anh ta mà lo liệu việc nhà, để anh ta có thể yên tâm cố gắng cho cuộc sống sau này, để anh ta có thể dốc hết sức lực mà gây dựng sự nghiệp. Đời này, những thứ mà anh ta bỏ ra không thấm vào đâu so với sự hy sinh của vợ, kể cả những đắng cay vất vả cũng là vợ chịu phần nhiều. Bởi vậy, anh ta đã ký quyết định trao tất cả công ty này về tay vợ mình, còn anh ta nguyện làm công cho vợ con cả đời.

Không có những lời văn vẻ hoa mỹ, không có những màn biểu diễn phượng múa rồng bay, nhưng những câu nói này vẫn làm chấn động tất cả những người có mặt ở đó. Chị Cố nước mắt chảy dài hai bên má, vừa khóc vừa cười, còn chúng tôi ai nấy cũng lần lượt sụt sùi. Số đàn ông sau khi thành đạt vẫn không quên vợ mình đã rất ít rồi, tự nguyện giao phó cho vợ tất cả mọi thứ trong tay thì còn khan hiếm hơn cả động vật ghi trong sách Đỏ nữa.

Giây phút ấy, chị Cố là đối tượng mà tất cả các cô gái đều phải ngưỡng mộ. Sau này chúng tôi được biết, không chỉ là công ty, mà tất cả số tài sản khác trong nhà đều đứng tên chị Cố, chẳng trách chị Cố lại nói "Dù có xảy ra chuyện gì, tôi vẫn không đến mức không sống tiếp nổi."

"Số chị Cố sướng thật đấy, đúng là có nằm mơ cũng chẳng có cơ may được như người ta."

Chủ nhân của những lời này là một người phụ nữ khác, hoàn cảnh của chị ta về nửa đầu cũng giống như câu chuyện của chị Cố, nhưng kết cục lại một trời một vực.

Tôi sẽ tạm gọi chị ta là D.

Ban đầu, D cũng một lòng ở bên ủng hộ chồng lập nghiệp, một mình cáng đáng tất cả mọi việc trong nhà, gã chồng hứa hẹn nhất định sẽ làm nên cơ đồ, cho D một cuộc sống tốt nhất, để mọi người ai ai cũng phải ngưỡng mộ D.

Người đàn ông này rất có đầu óc, chỉ trong một thời gian ngắn đã nắm trong tay cả một công ty với hơn trăm nhân viên dưới quyền, thành tích cứ tăng dần đều theo từng năm.

Trong lúc D bắt đầu cảm nhận được những ngày tháng tươi đẹp chuẩn bị tới gõ cửa, thì đột ngột phát hiện chồng ngoại tình. D vô cùng tức giận, hỏi chồng còn nhớ lời thề hẹn ngày xưa hay không, có thấy làm vậy là xứng đáng với những gì chị ta đã phải bỏ ra bao năm qua hay không.

D cho rằng chồng chắc chắn cũng cảm thấy áy náy. Những năm qua chị ta thật sự đã phải hy sinh rất nhiều, vì chồng mà từ bỏ công việc yên ổn hiện có, chuyên tâm chăm lo cho gia đình. Mẹ chồng bị ốm, chị ta một mình xoay như chong chóng, vừa phải săn sóc mẹ chồng vừa phải trông nom đứa trẻ, suốt ngày đi đi về về giữa trường học và bệnh viện. Khi mẹ chồng khỏi bệnh, chị ta gầy sọp đi hẳn năm cân.

Bà mẹ chồng đã qua đời vào năm ngoái, tuổi già cũng trôi qua an nhiên vui vẻ, D phụng dưỡng mẹ tận tình, bà nói đến cả con gái đẻ cũng chưa chắc đã làm được như thế.

Chồng chị ta có một người em trai, chuyện đi học, cưới hỏi đều do một tay D lo liệu, D cảm thấy bản thân đã làm tròn bổn phận với gia đình chồng đến vậy rồi, không có gì phải hổ thẹn với lương tâm cả. Gã chồng dùng chuyện ngoại tình để báo đáp lại những gì chị ta đã bỏ ra, hành động đó thật chẳng bằng nổi cầm thú.

Nhưng chị ta cũng đã chuẩn bị tâm lý từ trước. Đàn ông có tiền mà, ai không thích cho được? Một lần chán cơm thèm phở chị ta cũng miễn cưỡng chấp nhận, chỉ cần về sau không tái phạm nữa là được, chị ta tuyệt đối không muốn gia đình này tan vỡ.

Kết quả, gã chồng chẳng mảy may ăn năn hối cải, trước những lời phê bình từ vợ, gã đáp lại thế này: “Có con dâu nào không cần báo hiếu mẹ chồng? Đây là bổn phận tối thiểu, không làm được nữa thì đúng là tắc trách. Mà chuyện sinh con nuôi con là thiên chức của phụ nữ, cô gả cho ai chẳng phải làm, đừng có lấy chuyện đấy ra nói. Còn nữa, tôi cũng đâu có nói sẽ ly hôn với cô, cô ăn sung mặc sướng, có thiếu gì đâu, lại còn không phải kiếm tiền, lẽ ra nên biết đủ mà yên phận, chuyện của tôi cô không cần quản.”

D sao có thể nuốt trôi được những lời này? Chị ta cực kỳ thất vọng về chồng, chủ động đề nghị ly hôn. Nhưng gã chồng không đồng ý. Nên biết ly hôn đồng nghĩa với tổn thất lớn về tài sản, việc ai nuôi con cũng là rắc rối không nhỏ, bởi thế gã có làm càn đến đâu cũng chưa từng nghĩ tới chuyện ly hôn. Chính vì điểm này, gã cho rằng đàn ông không ly hôn vợ đã đủ để coi là đàn ông tốt rồi.

D thấy chồng không đồng ý ly hôn thì đinh ninh bản thân đã nắm thóp được gã rồi, chị ta đưa ra hai lựa chọn, một là vĩnh viễn không được ngoại tình nữa, hai là phân chia tài sản mà ly hôn.

Tuy nhiên, gã đàn ông lăn lộn thương trường bao năm đâu có chịu "ăn chay" bao giờ, không những quay về con đường ngoại tình nhanh nhất có thể, mà đến cả số tiền vốn ban đầu D gom góp cho gã cũng không được gã trả lại, thậm chí bắt D phải chi trả phí tổn thất tinh thần, lý do là D đề xuất ly hôn khiến tinh thần của gã chịu tổn thương.

D uất đến mức không nói được câu gì. Chẳng ai biết quá trình đi đến ly hôn của hai người họ như thế nào, nhưng mọi người đều có thể đoán được kết quả. D cuối cùng chỉ nhận được khoản tiền mặt nhỏ và một căn phòng bé tẹo miễn cưỡng có thể nương náu.

Bởi vậy, khi thấy chuyện hôn nhân của chị Cố, D luôn cảm thấy bất công, cho rằng chị Cố may mắn, tìm được người chồng biết ân biết nghĩa, còn bản thân thì đen đủi, vớ phải một kẻ lòng lang dạ sói.

Những người xung quanh khi nhắc đến chuyện của hai người phụ nữ cũng đều cảm khái như vậy.

Song, rất nhiều chuyện nhìn bên ngoài tưởng như sự an bài của số phận, thực ra đều có nguyên do cả.

Thành tựu của chồng chị Cố không phải trong một sớm một chiều mà có được. Trước khi lăn xả kiếm tiền, anh ta vốn không đủ năng lực để báo đáp chị Cố, nhưng chỉ cần là trong phạm vi có thể, anh ta sẽ không ngại nỗ lực hết mình.

Khi mua căn hộ đầu tiên, anh ta nhất mực chỉ viết tên vợ mình, vừa có chút tiền, bản thân còn chưa có xe nhưng đã mua xe cho vợ trước, thỉnh thoảng khi cần thì mới mượn dùng. Về sau thành lập công ty, mọi người đều biết tài sản của công ty lớn hơn tài sản của cá nhân, để bảo đảm lợi ích cho vợ, anh ta chủ động ký thỏa thuận, không để chị Cố chịu bất cứ cảm giác không an toàn nào. Tất cả những việc này không phải đến khi thành công anh ta mới bắt tay vào làm, mà anh ta vẫn luôn kiên trì như thế trong suốt quãng thời gian hôn nhân của hai người.

Còn chồng D thì hoàn toàn ngược lại, tự cao tự đại ra ngoài kiếm tiền, việc trong nhà không thèm liếc mắt một cái. Mặc cho D bận rộn đến mức trời đất quay cuồng, gã cũng nhắm mắt làm ngơ, tâm lý của gã đại khái là thế này: Tôi đã nói sẽ để cô sống tốt, bây giờ cô

phải báo đáp như vậy cũng là chuyện nên làm. Vì lẽ đó, gã cứ thế yên tâm hưởng thụ sự hy sinh của vợ, không một chút áy náy.

Mà thời hạn của những hy sinh này thường là cả một đời người. Tuy nhiên, dù bạn có hy sinh trong cả quãng đời mình, chưa chắc người đàn ông kia đã thực hiện được những thề thốt năm xưa, giống như khi bạn hết lần này đến lần khác mời người ta đi ăn, đối phương cứ tự nhiên thoải mái nhận lời, lúc nào cũng nói với bạn rằng "Lần sau tôi đãi!" nhưng rốt cuộc đợi mòn mỏi vẫn chẳng thấy cái "lần sau" ấy đâu. Người đối xử với bạn thành tâm ai lại đi bày trò khôn lỏi như vậy? Mà những kẻ đã ranh mãnh trục lợi từ bạn như thế, thì bạn còn có thể hy vọng vào những thề thốt từ hắn nữa hay sao?

Chuyện nam nữ đôi bên ai cho đi ai nhận lại, thật ra cũng cùng một đạo lý với câu chuyện bữa ăn kia.

Người đàn ông thật lòng yêu thương và trân trọng bạn sẽ không để bạn phải đợi cả chục năm mới nhận được báo đáp. Trên con đường đời đầy gian truân và dài đằng đẵng, có thể anh ta không cách nào trong một sớm một chiều biến lời hứa của mình thành hiện thực, nhưng anh ta sẽ tận dụng tất cả mọi cách có thể để bù đắp cho bạn, anh ta sẽ khiến bạn cảm nhận được tất cả sự cho đi của bạn đều nằm trong con mắt anh ta, khắc sâu vào tim anh ta, đồng thời sẽ đền đáp lại bạn. Bởi, một người đàn ông có cốt cách, có lương tâm không đời nào lại nhắm mắt làm ngơ, yên tâm thoải mái hưởng thụ trên sự hy sinh của người phụ nữ cả. Nếu anh ta thật sự an nhàn chấp nhận nó, vậy trong những năm tháng sau này của bạn, anh ta có phụ lòng bạn thì cũng là chuyện không nằm ngoài dự tính.

Vì sao đàn ông ngoại tình không chịu ly hôn?

Cuối tuần, tôi cùng bạn đi ăn một bữa. Nhà hàng đó mới mở chưa lâu, hương vị món ăn rất ổn, lại không quá đông khách. Bên trái chỗ chúng tôi ngồi là hai người phụ nữ, trong đó có một người dường như vừa gặp phải chuyện gì không vui, người còn lại đang vỗ về an ủi. Ban đầu họ còn ngại người bên cạnh để ý, tiếng nói chuyện còn thầm thì, nhưng càng nói càng kích động, âm thanh cũng lớn dần.

Hóa ra, một trong số hai người họ có chồng ngoại tình, không biết phải làm thế nào mới thỏa đáng, liền hẹn bạn thân ra ngoài, hy vọng nhận được lời khuyên.

Cô gái rõ ràng tỏ ra không vui khi nghe những lời của bạn mình, lớn tiếng kích động: "Sao cậu lại nói hộ con nhỏ đó chứ? Mình mà ly hôn thì chẳng khác nào vẽ đường cho hươu chạy à? Bây giờ chỉ cần mình không ly hôn thì hai người họ mãi vẫn không được danh chính ngôn thuận, mình tuyệt đối không ly hôn."

Người bạn thở dài: "Sao cậu phải khổ thế? Cậu xem lại cậu đi, chuyện mới phát sinh một tháng mà từ đầu tới chân cậu đã biến thành người khác rồi. Không thèm trang điểm, thần sắc cũng không tốt, nhìn có khác gì già đi chục tuổi không? Mình thật sự không muốn nhìn thấy cậu lãng phí bao nhiêu thời gian chỉ cho một gã đàn ông không còn yêu cậu."

Cô gái kia càng kích động hơn: "Sao cậu biết anh ấy không còn yêu mình? Nếu anh ấy không yêu mình nữa thì tại sao không chịu ly hôn? Lúc mình đề nghị ly hôn, anh ấy vì sao vẫn muốn níu kéo mình ở lại? Mình hẹn cậu ra ngoài ngày hôm nay là muốn cậu giúp mình nghĩ cách đuổi con nhỏ kia đi, sao cậu lại khuyên mình ly hôn cơ chứ?"

Nói đến chữ cuối cùng, cô gái kia rõ ràng đã bộc phát lửa giận, cô bạn vội vàng xoa dịu: "Bọn mình cũng quen nhau mười mấy năm rồi, mình chẳng qua là không đành lòng thấy cậu đau khổ, ngày ngày lấy nước mắt rửa mặt vì gã đàn ông đó. Nếu anh ta có thể cắt đứt với người phụ nữ bên ngoài, thành tâm trở về sống với cậu thì đương nhiên mình cũng sẽ ủng hộ thôi!"

Cô gái nghe xong những lời này, sắc mặt mới chuyển biến đôi chút, đợi cho bản thân bình tĩnh lại rồi nói: "Đây cũng chính là điểm mà mình buồn lòng nhất. Anh ấy đã bảo đảm với mình, tuyệt đối không liên lạc với con nhỏ đó nữa, nhưng một tháng nay mình luôn theo dõi anh ấy, phát hiện hai người vẫn chưa hoàn toàn chấm dứt. Ôi… Mình thật sự quá mệt mỏi…"

Người bạn cẩn thận lựa chọn từ ngữ, nhẹ nhàng nhắc lại: "Nếu người đàn ông này thật lòng yêu cậu, anh ta sẽ biết làm thế khiến cậu đau khổ thế nào, nhưng bây giờ anh ta lại gây tổn thương cho cậu, mình cảm thấy cậu nên tìm một người thật lòng yêu…"

Cô gái kia khó chịu ngắt lời: "Nếu anh ấy thật sự không yêu mình, thì lúc mình đề nghị ly hôn chẳng phải là đánh trúng mong ước của anh ấy rồi sao? Nhưng anh ấy không đồng ý, nếu thật lòng yêu con nhỏ kia thì vì sao không thuận nước đẩy thuyền mà ly hôn rồi cưới cô ta đi? Điều này chứng tỏ anh ấy căn bản không yêu cô ta, chỉ là chơi bời thôi, trong tim anh ấy vẫn yêu mình và gia đình này."

Cô bạn im lặng không nói gì nữa. Cô gái kia có lẽ cảm thấy bạn mình làm mất hứng, nên cũng ăn thêm vài miếng rồi hai người tạm biệt nhau.

Cuộc đối thoại của hai người họ khiến tôi phải suy ngẫm. Vài ngày trước, có một độc giả nữ cũng chia sẻ với tôi quan điểm tương tự cô gái kia, cô ấy nói đàn ông quá nhiều người ngoại tình, nhưng sống chết không chịu ly hôn vợ. Chồng cô ấy cũng là một trong số đó, mỗi lần nghe vợ nhắc chuyện ly hôn, anh ta sẽ khổ sở van nài, giãi bày rằng bên ngoài chỉ là tùy tiện giải khuây một chút, còn vợ ở nhà mới là chân ái. Điều này liệu có chứng minh được nguyên nhân đàn ông ngoại tình lại không muốn ly hôn là vì tình yêu sâu đậm dành cho vợ? Nếu không thì vì sao họ cứ nhất quyết không chịu ly hôn?

Vậy, hôm nay chúng ta sẽ bàn về chuyện đàn ông vì sao lại có biểu hiện này nhé!

Rất lâu trước đây, tôi cũng từng đề cập tới vấn đề trên trong một bài viết khác. Thông thường mà nói, đàn ông sau khi ngoại tình mà muốn ly hôn thì ít nhất cũng phải có một, hoặc thậm chí nhiều trong số những điều kiện sau đây:

Thứ nhất, mối quan hệ giữa anh ta và vợ đã cực kỳ xấu. Trong hôn nhân, rất nhiều người nói phụ nữ vượt quyền có thể nhịn được, đàn ông không đưa tiền có thể nhịn được, không có tình yêu cũng có thể nhịn được. Thật ra, sức chịu đựng của phụ nữ và đàn ông trong hôn nhân cũng tương tự như nhau, thậm chí đàn ông còn có phần nhỉnh hơn. Khi cuộc sống hôn nhân không còn vui vẻ, đàn ông sẽ thường không về nhà hoặc có về nhà thì chỉ tự xem như người vô hình. Song số người có thể quả quyết ly hôn lại không nhiều, đa phần là khi thật sự không chịu đựng nổi nữa, không nhẫn nhịn được thêm mới nghĩ đến chuyện ly hôn.

Thứ hai, anh ta rung động với phụ nữ bên ngoài, thứ tình cảm này phải đủ lớn để khiến anh ta nảy sinh suy nghĩ muốn ở bên cô ta, che chở cho cô ta dài lâu, anh ta thật lòng yêu người phụ nữ đó, không muốn người phụ nữ đó phải chịu tổn thương trong tình cảm, càng không muốn người đời có cơ hội chỉ trích cô ta. Vì thế, anh ta sẽ nghĩ đến chuyện ly hôn. Tuy nhiên, trên thực tế những người đàn ông như vậy là vô cùng ít, nếu có tồn tại đi nữa thì cũng không hẳn là kiểu đàn ông tồi tệ, ít nhất anh ta cũng trung thành với trái tim mình.

Thứ ba, người phụ nữ "tiểu tam" kia quá đỗi ưu tú, từ gia thế, năng lực, tài hoa hay ngoại hình… mọi mặt của cô ta đều tốt hơn vợ, đặc biệt là trong sự nghiệp và cuộc sống có thể đưa anh ta lên một đỉnh cao mới. Trước hoàn cảnh đó, thường thì bất luận là khó ly hôn đến mức nào, hay trong lòng có giằng xé bao nhiêu, cuối cùng anh ta vẫn sẽ lựa chọn bỏ vợ mà đi theo người mới.

Khi tình cảm giữa ba người đáp ứng được một trong số những điều trên, thậm chí đôi lúc là hai, hoặc cả ba điều, thì tỷ lệ dẫn đến ly hôn là cực kỳ cao.

Nhưng tình hình thực tế thì thế nào?

Thứ nhất, rất nhiều ông chồng đối với vợ dù không có thứ tình cảm keo sơn gắn bó, yêu đương thắm thiết thì đa số cũng không đến mức căm ghét chối bỏ hay coi như kẻ thù không đội trời chung, mà phần lớn đó là kiểu tình cảm không nóng không lạnh, không yêu không ghét, rất nhiều người tự hình dung cuộc hôn nhân của mình là một đầm lầy chết, đại khái cũng là để chỉ trạng

thái này. Vì thế, có rất ít cặp vợ chồng đi đến mức độ không thể sống nổi với nhau thêm ngày nào nữa, mà nếu có đến mức đó thật thì thường chẳng cần phải vì chuyện ngoại tình, tự bản thân họ đã muốn ly hôn rồi.

Thứ hai, có người nói, trên đời này thứ đáng để nhung nhớ nhất chính là mối tình đầu, vì đây là thứ tình cảm đánh dấu lần đầu tiên trái tim biết rung động, tràn ngập những tò mò, khát khao, dốc cạn tâm can của mình vào đó, là thứ con người ta luôn khắc ghi trong lòng. Nhưng khi một người đàn ông bước vào hôn nhân và cuộc sống gia đình, thậm chí cả sau khi đã có con, muốn anh ta một lần nữa toàn tâm toàn ý yêu thương một người phụ nữ thứ hai đến mức nguyện bỏ tất cả mà ở bên cô ta trọn đời trọn kiếp, không màng đến quyền lực, lợi ích, vẫn kiên quyết ở bên cô ta, thì quả thực cần cực kỳ nhiều can đảm. Đương nhiên, những trường hợp để chuyện tiến triển đến mức không cứu vãn nổi cũng không nhiều.

Thứ ba, khả năng mà người phụ nữ "tiểu tam" thật sự quá mức xuất chúng cũng không cao. Bất luận đàn ông hay phụ nữ, người mà ta đem lòng cảm mến đa phần đều phải có điều kiện tương xứng với mình, đặc biệt là về con mắt nhìn và tầm kiến thức, rất ít trường hợp trước đây chọn vợ kém cỏi mọi mặt mà về sau lại tìm được phụ nữ xuất sắc đủ bề. Nếu bản thân anh ta cực kỳ ưu tú, người vợ mà anh ta chọn cũng không thể đến mức quá kém cỏi được, còn nếu bản thân anh ta ở mức trung bình, thì phụ nữ đặc biệt xuất chúng làm sao thèm để ý đến anh ta, lại còn tự nguyện hạ thấp mình làm "tiểu tam" nữa?

Dưới sự ảnh hưởng từ ba điều kiện lớn được tổng hợp phía trên, số đàn ông vừa ngoại tình lại rơi vào hoàn cảnh buộc phải ly hôn thật sự không nhiều, đây cũng chính là lý do vì sao có bao nhiêu ông chồng dù ngoại tình nhưng vẫn không muốn quả quyết chia tay vợ.

Trừ phi người vợ quá kiên quyết dứt áo ra đi, hoặc bị ép đến mức không thể không đưa ra lựa chọn, thì đàn ông mới chịu chủ động ly hôn.

Tuy nhiên, trong đa số hoàn cảnh, thường là hai người phụ nữ tranh giành nhau tình yêu của người đàn ông, nên tình thế sẽ không bị ép đến bước đường cùng. Hai người phụ nữ đều có thế mạnh riêng, điểm yếu riêng, rất ít khi mà một bên dùng ưu thế tuyệt đối của mình để gây áp lực lên bên còn lại.

Chúng ta nên hiểu rõ rằng bất luận kết hôn hay ly hôn, về bản chất đều là để theo đuổi một cuộc sống hạnh phúc hơn. Giả sử những gì đợi bạn ở phía trước chưa chắc đã là cuộc sống hạnh phúc hơn bây giờ, thì sao phải tự làm khổ mình cơ chứ?

Một người đàn ông khi đã ngoại tình thì điều duy nhất có thể khẳng định là anh ta tuyệt đối không yêu vợ thật lòng, nếu thật lòng thì tuyệt đối sẽ không ngoại tình. Về điểm này, ý kiến của tôi từ trước tới nay luôn như vậy.

Tuy nhiên, trên đời chẳng có gì là chắc chắn được cả. Không thật lòng yêu không có nghĩa là không chút tình cảm nào, kể cả đàn ông có ngoại tình đi nữa thì dẫu sao hai người đều đã từng yêu đương, đi đến kết hôn, cùng sống chung một mái nhà, sao có thể đến mức một chút tình nghĩa cũng không còn được?

Lấy ví dụ, chúng ta nuôi thú cưng một thời gian dài, sau đó nó bỏ ta mà đi mất, chúng ta chẳng phải cũng sẽ nhớ nhung, sẽ buồn lòng cả ngày trời sao? Càng huống hồ là tình nghĩa vợ chồng từng cùng nhau bước qua bao năm tháng.

Chỉ có điều, đây cũng giống như con dao hai lưỡi, anh ta ở bên bạn dài lâu nên bồi đắp được tình cảm, thì ở bên người phụ nữ khác dài lâu cũng sẽ nảy sinh tình yêu, đây chính là "chân tướng" của việc rất nhiều người đàn ông vừa không chịu ly hôn lại vừa không cách nào rời khỏi con đường ngoại tình.

Điều quan trọng nhất trong mối quan hệ vợ chồng

Cuối tuần, vợ chồng một người bạn tên Y có công chuyện ghé qua gần thành phố của chúng tôi, tiện thể rủ chúng tôi tụ tập. Tôi vốn tưởng là một buổi họp nhóm vui vẻ, kết quả suýt chút nữa thành buổi xét xử cho cuộc hôn nhân của hai người họ.

Khi món ăn vừa được lên mâm đầy đủ, Y liền thành khẩn hỏi tôi: "Văn Tình, mình hỏi cậu một chuyện. Nếu cậu thu nhập một năm hơn chục triệu, cuộc sống đủ đầy sung túc, mà cậu lại chỉ có duy nhất một em trai, điều kiện kinh tế của cậu em đó kém cậu rất nhiều, đến nhà cũng không có mà ở, thì cậu có mua nhà cho em trai không?"

Tôi nghĩ một chốc rồi đáp: "Cái này phải xem tình hình thế nào, trong trường hợp em trai mình gặp phải tai họa hoặc bị người khác hãm hại mới thành ra nghèo khó, thì mình trước tiên sẽ bàn bạc với ông xã. Nếu ông xã không phản đối, mình sẽ giúp đỡ. Hoặc là nếu em trai bẩm sinh đã có khiếm khuyết nào đó, mình là chị, lại có khả năng lo cho em thì giúp đỡ thêm một chút cũng là việc nên làm, mình tin là ông xã sẽ không phản đối. Ngoài ra, mình không thể tặng nhà cho em được."

Tôi vừa dứt câu, vợ Y liền kích động vươn hai tay tới, ra sức bắt lấy tay tôi: "Văn Tình, mình phục cậu thật đấy, có nghĩa có tình, lại vẫn giữ vững nguyên tắc." Sau đó, cô ấy nhìn sang Y khiêu khích.

Y tiếp tục hỏi: "Chỉ trong hai trường hợp đó cậu mới giúp em trai sao? Nếu cậu chỉ có một người em, thu nhập của cậu lại cực kỳ cao, cậu có thể giương mắt nhìn em mình khổ sở sao?"

Vợ Y lườm sang chồng: "Thôi đi, anh đừng hỏi nữa, chẳng qua chỉ là muốn Văn Tình nói 'Ừ, mình sẽ mua nhà cho em trai' đấy thôi. Nhưng cách nhìn của cô ấy khác xa anh, không cho anh được câu

trả lời anh mong muốn đâu."

Vợ Y là người dứt khoát, thẳng thắn, cô ấy tiếp tục: "Hay là em nói luôn cho nó vuông. Bây giờ em kể lại toàn bộ vấn đề trước mặt anh, nếu có gì không đúng sự thật hoặc bỏ sót chi tiết nào thì anh hãy lên tiếng nhé."

Hoàn cảnh hai vợ chồng nhà Y khi kết hôn cũng thuộc dạng phổ thông, nhưng cả hai đều là những người có đầu óc. Y thì cẩn thận chính trực, còn vợ Y thì thông minh, đa trí, hai vợ chồng kết hôn đúng là anh tài tụ hội, xứng đôi vừa lứa, rất nhanh liền mở được công ty riêng, cuộc sống ngày càng khấm khá.

Khi đã giàu có rồi, hai vợ chồng không những mua biệt thự cho gia đình mình, mà còn mua nhà tầng cho cha mẹ chồng, trang trí lắp đặt đủ mọi tiện nghi, thuê người giúp việc đến chăm sóc ông bà, để ông bà được hưởng thụ những năm tháng tuổi già an nhàn vui vẻ.

Năm nay, hai vợ chồng càng nỗ lực hơn nữa, cùng hợp tác với nhau, sự nghiệp cứ thế phất lên như diều gặp gió, sống trên gấm vóc lụa là. Vợ Y vẫn luôn mong muốn hai người sớm ngày đạt ngưỡng tự do tài chính, sau đó đợi khi con lớn lên rồi sẽ giao lại công ty cho con tiếp quản, vợ chồng sớm rút khỏi thương trường, an hưởng tuổi già, đây cũng chính là động lực để cô ấy đêm ngày cố gắng.

Nhưng trước đây không lâu, Y úp úp mở mở thương lượng với vợ rằng gia đình của em trai đang khốn đốn, trong khi đó nhà mình lại có tiền, liệu có thể mua tặng em trai một căn nhà không. Hơn nữa, con của vợ chồng em trai cũng sắp đi học rồi, nếu có thể thì mua nhà gần trường học cho họ, không cần quá lớn, chỉ tầm tám mươi đến một trăm mét vuông là được.

Dựa vào mức giá nhà trung bình ở khu vực gần trường học ấy mà tính ra, cũng tầm bốn mươi đến năm mươi ngàn một mét vuông, tổng thể khoảng ba triệu đến năm triệu cả căn.

Vợ Y ngay lập tức không vui, những năm gần đây dù số tiền hai vợ chồng kiếm được không phải ít, nhưng tốn bao mồ hôi nước mắt, đâu phải dễ dàng gì, người ngoài không hiểu thì thôi, lẽ nào đến cả Y cũng không biết quý trọng?

Lại nói thêm, hai vợ chồng em trai Y lười biếng mà chỉ biết hưởng thụ, ba ngày làm thì hai ngày nghỉ, cuộc sống chỉ thấy ăn chơi là chính, lúc nào hết tiền lại ngửa tay xin vợ chồng anh trai, xưa nay

chưa trả lại một đồng. Thế nhưng, nghĩ đến tình nghĩa là em chồng, cô ấy vẫn nhẫn nhịn, dù sao thì giữa người thân với nhau không thể tính toán so đo quá, cô ấy cảm thấy bản thân đã đối tốt hết khả năng cho phép của mình rồi.

Vậy mà Y lại đề nghị mua tặng nhà cho em trai, dựa vào đâu cơ chứ? Dựa vào cái gì mà dâng tặng cho người ta sự nghiệp mà mình phải vất vả khó nhọc lắm mới đạt được?

Y kiên trì tìm cách thuyết phục vợ, nói đó là em trai duy nhất của anh, làm người không nên chỉ nhìn vào tiền, cũng phải nghĩ đến tình thân nữa, bằng không về sau dù ngồi trên đống tiền nhưng thân thích cứ ngày một xa dần, người như vậy sống có ý nghĩa gì đây?

Suy nghĩ của vợ Y thì lại hoàn toàn trái ngược với chồng. Cô ấy dứt khoát: "Ban đầu, lúc mua nhà cho cha mẹ để cha mẹ an hưởng tuổi già, em có nói chữ 'không' nào đâu? Em chạy đông chạy tây xem nhà, thậm chí còn nhiệt tình lao vào trang trí, lắp đặt, một chút cũng không hề miễn cưỡng, đấy là vì cha mẹ tuổi tác đã cao, chúng ta có khả năng thì nên tận dụng hết những gì có thể để cha mẹ sống thoải mái. Nhưng còn vợ chồng em trai anh có chân có tay, chẳng qua là lười biếng, không có ý chí đi lên, thì cuộc sống của họ không giàu được là lẽ dĩ nhiên, dựa vào đâu mà em phải lấy những đồng tiền mồ hôi xương máu của mình cho họ hưởng?"

Vì sự kịch liệt phản đối của vợ Y, chuyện mua nhà cho em trai tạm thời gác lại. Nhưng ý định của Y vẫn không suy suyển, lúc nào cũng tìm cách thuyết phục vợ, còn vợ Y vốn là người kiên định, đã nói không đồng ý thì mãi vẫn là không đồng ý.

Cuối cùng mới dẫn đến câu chuyện mở màn bữa ăn ngày hôm nay. Vì chuyện này, hai vợ chồng xảy ra mâu thuẫn lớn, Y cảm thấy vợ quá vô tâm lạnh lùng, quá coi trọng tiền bạc, còn vợ Y thì vừa tức giận vừa tủi thân, cảm thấy chồng không biết phân biệt rạch ròi.

Trong chuyện này, tôi hoàn toàn đứng về phía vợ Y. Tôi xin được kể câu chuyện của một người khác bên cạnh tôi!

Sống ngay cạnh nhà tôi là một người đàn ông thành đạt trong sự nghiệp. Anh ta có một cô em gái, gia đình cô em chỉ thuộc dạng kinh tế trung bình. Làm anh trai, anh ta thường giúp đỡ gia đình em gái về chuyện tiền nong, đặc biệt là đối với cháu trai, từ bé đến lớn đều chăm lo cho không thiếu thứ gì, yêu thương hệt như con đẻ của mình vậy.

Cháu trai chỉ cần thích cái gì mà cha mẹ không mua được là sẽ chạy ngay sang nhà bác xin, hồi nhỏ chỉ là những món đồ chơi, khi đi học thì là máy tính, điện thoại… Kiểu trợ cấp kinh tế này cứ tiếp diễn mãi đến khi thằng cháu tốt nghiệp đại học vẫn không chấm dứt, trái lại số tiền cậu ta vòi vĩnh từ bác còn ngày càng lớn hơn.

Có một khoảng thời gian, cậu ta cứ vài ngày lại chạy sang nhà bác xin tiền, hầu hết đều được đáp ứng. Mãi cho tới một ngày, cậu ta bị tạm giam do sử dụng ma túy.

Mẹ cậu ta tới nhà anh trai thút tha thút thít đòi anh bảo lãnh cho con trai ra ngoài, đương nhiên anh ta đã huy động tất cả các mối quan hệ để cứu cháu, đồng thời còn cảnh cáo lần sau không được làm việc trái pháp luật nữa.

Tên cháu trai kia thề thốt có vẻ thành khẩn lắm, nhưng cái thói quen tìm bác xin tiền vẫn chẳng thay đổi gì, còn anh ta cũng cứ thế tiếp tục đáp ứng cháu, chỉ là mỗi lần đưa tiền đều nói thêm một câu: Đừng có mang đi hút thuốc đấy!

Một năm sau, tên cháu trai vì tái sử dụng ma túy nên bị bắt giam, người mẹ đau lòng đến tột độ. Anh ta bây giờ cũng không còn đủ khả năng để lo liệu việc này được nữa, chỉ đành đưa cho em gái một khoản tiền, cô em gái vừa lau nước mắt vừa mếu máo: “Vẫn là anh trai em tốt nhất, anh đối với gia đình em đúng là không gì sánh bằng.”

Những người xung quanh đều cho rằng người anh trai này đối xử với gia đình em gái rất tốt, còn tôi lại chỉ cảm thấy thật nực cười. Cái “tốt” thật sự không nằm ở việc cho tiền, cho vật chất, mà nằm ở việc giúp cho đối phương trưởng thành kìa.

Chỉ cần quan sát kỹ một chút, chúng ta sẽ phát hiện ra một điều: trong một gia đình, nếu có một người trong đó phát đạt, thường chẳng thể khiến những người khác học hỏi mà tự tìm đến cuộc sống tốt hơn, ngược lại sẽ nuôi họ thành một bầy “ký sinh trùng”, vừa tự rước về cho bản thân vô số gánh nặng, lại vừa gián tiếp hủy hoại đối phương. Nguyên nhân dẫn đến tình trạng này thật ra vô cùng đơn giản, chủ yếu chỉ có hai điểm: một là đại đa số mọi người đều xem trọng tình thân, khi cuộc sống của mình tốt rồi, nhìn thấy thân thích xung quanh khó khăn thì đều muốn giúp đỡ đôi chút, chẳng phải đây chính là tình thân hay sao? Chỉ có điều, cách giúp đỡ của họ lại thường chỉ là cho người ta tiền nong, vật chất, chứ không phải tạo cơ hội để người ta tự thân đi lên. Hai là, bên

phía người nhận giúp đỡ cảm thấy mình có chỗ dựa dẫm, lập tức sẽ nảy sinh tư tưởng ỷ lại, không muốn tự mình nỗ lực, nói gì thì nói, bản thân tự làm cũng cực khổ hơn so với ăn sẵn mà.

Thế là mối quan hệ thân thiết đang cân bằng tốt đẹp, dường như đều biến thành mối quan hệ kẻ cầu người cứu, một người nuôi mọi người.

Đối với cha mẹ, chúng ta có nghĩa vụ phải phụng dưỡng, nhưng đối với anh chị em thì không. Cuộc sống của mỗi người đều phải dựa vào sự cố gắng làm việc từ chính bản thân, thật sự cần giúp đỡ thì cũng là giúp đỡ trên nguyên tắc nâng cao năng lực của đối phương, hoặc là mang đến cho đối phương cơ hội phát triển.

Còn về việc cho tiền, cho vật chất, trừ phi đối phương không cách nào tự lo cho mình, hoặc gặp phải tai nạn, bị người xấu hãm hại, bằng không thì đó thật sự là việc không cần thiết.

Cô gái ngày đó có bầu trước khi cưới, cuối cùng trở thành phu nhân Tổng tài

Trong một lần cùng tham gia hội họp với cô bạn thân Nono, giữa những bóng người đang uyển chuyển khiêu vũ, tôi bỗng nhận ra một gương mặt quen thuộc. Đôi chút ngạc nhiên thoáng qua, đang định tiến lại chào hỏi thì đối phương cũng nhìn thấy tôi, ánh mắt chạm nhau trong giây lát rồi người đó nhanh chóng lảng đi. Tôi sững người, dường như vỡ lẽ ra điều gì, chỉ là có đôi chút thất vọng.

Nono cũng nhìn thấy người đó, hào hứng kể với tôi: "Hình như mình vừa nhìn thấy Z, bao năm không gặp, tụi mình ra hỏi thăm một chút đi?"

Tôi kéo tay Nono lại, lắc lắc đầu. Nono nghi ngại nhìn tôi, tôi bèn giải thích: "Thôi bỏ đi, cô ấy chưa chắc đã muốn nhìn thấy tụi mình. Thật ra lúc nãy cô ấy nhìn thấy mình rồi, nhưng ngay sau đấy lại tránh đi, mình cũng vừa mới nhớ ra, Z bây giờ đang là phu nhân của vị Tổng tài nào đó đấy."

Nono cũng ngẩn người giây lát, không giấu nổi tiếng thở dài: "Tính gì kỳ cục vậy!"

Thấy ánh mắt của Z nhìn về phía mình như có như không, rất nhiều chuyện cũ dần hiện về trong đầu tôi.

Nói một cách nghiêm túc, thì Z không phải bạn của tôi, mà từng là bạn tốt của Nono.

Đó là chuyện từ năm, sáu năm về trước. Ngày nọ, Nono đến tìm tôi, hỏi tôi có rảnh hay không, có thể giúp cô ấy chăm sóc bạn trong hai ngày không, vì cô ấy phải đi công tác. Mặc dù không biết

người mà Nono muốn tôi trông giúp là ai, nhưng bạn chí thân đã có lòng nhờ vả, đương nhiên không thể từ chối rồi, chỉ là trong lòng tôi cứ có chút nghi hoặc, bạn cô ta mắc phải trọng bệnh gì hay sao? Cô gái đó chỉ có mình Nono ở bên chăm sóc thôi à?

Nono cũng không giấu giếm, thuật lại đại khái sự việc cho tôi, người mà cô ấy muốn tôi chăm giúp là Z.

Z của ngày đó xinh đẹp trẻ trung, điều kiện của bản thân cũng tốt, vệ tinh xung quanh nhiều vô số kể, nhưng thân thế lại rất đáng thương: lúc tám tuổi thì cha mẹ đều mất, may sao cha mẹ để lại cho không ít tài sản, đủ để Z được tiếp nhận một nền giáo dục lành mạnh, cứ thế cho đến khi trưởng thành.

Có lẽ do từ nhỏ đã thiếu vắng tình yêu của bố, nên Z chẳng có chút cảm giác gì với những chàng trai trẻ, lại đi yêu một người đàn ông đã lập gia đình. Theo lời cô ta thì gã đàn ông đó rất tốt, vừa cho cô ta cảm nhận được sự cuốn hút từ người khác giới, lại cũng dành cho cô ta tình yêu giống như người cha, vì thế, cô ta không chút do dự mà đâm đầu vào yêu say đắm.

Gã đàn ông đó nói nhất định sẽ vì cô ta mà ly hôn, chỉ cần cho gã ta thời gian xử lý mọi chuyện. Z tin lời gã, mong chờ ngày hai người được kề cạnh bên nhau.

Rất nhanh sau đó, Z có thai, gã kia hỏi dò cô ta rằng định giữ hay bỏ.

Z nói: "Đương nhiên là giữ lại rồi, từ nhỏ em đã mất cha mẹ, luôn muốn có một người thân. Ngày trước em chưa từng thúc giục anh ly hôn, nhưng giờ chúng ta đã có con rồi, chuyện này nên giải quyết nhanh chóng thôi."

Gã đàn ông trầm mặc một hồi lâu rồi đồng ý, thế là Z cũng yên tâm dưỡng thai.

Một tháng sau, gã ta nói với Z rằng chuyện ly hôn có chút phiền phức vì vợ không chấp nhận, kêu cần một khoản tiền lớn, Z nghĩ một hồi rồi đáp: "Đồng ý với chị ta đi, em bán căn nhà mà cha mẹ để lại cho em rồi."

Z bán căn nhà cha mẹ để lại với giá thấp hơn giá thị trường, đưa số tiền nhận được cho gã đàn ông kia. Cô ta không quan tâm đến tiền, nếu số tiền này có thể đổi lại tự do cho gã ta thì cô ta chẳng có gì phải tiếc cả.

Song đã hai tháng trôi qua, gã ta vẫn chưa ly hôn, giải thích là vợ gã lại đổi ý, lấy tiền rồi không chịu buông tha.

Z tức giận, cãi nhau với gã đàn ông kia một trận, nói gã có thể khởi tố đòi ly dị cơ mà, gã ta đáp không muốn tuyệt tình đến mức ấy, dẫu sao hai người cũng còn có đứa con, gã không muốn con hận gã.

Z mang thai đến tháng thứ năm mà tình hình vẫn không có gì thay đổi, Nono biết chuyện, liền khuyên giải bạn rằng gã đó căn bản không có thành ý ly hôn, khả năng gã sẽ ly hôn là rất thấp.

Z khi đó vẫn chưa bỏ cuộc, cô ta không tin mình lại bị gã đàn ông kia lừa. Nhưng cùng với chiếc bụng ngày một lớn dần, sự kiên nhẫn của cô ta lại ngày một ít đi, chỉ cần gặp mặt là cô ta lại hỏi gã chuyện ly hôn.

Dần dần, gã ta thay đổi từ ngon ngọt dỗ dành thành ra một câu cũng chẳng thèm ừ hữ, rồi đến mức độ không thể nhẫn nại được nữa, tình cảm giữa hai bên cũng từng bước đi tới điểm kết thúc.

Lần cuối cùng, Z dứt khoát hỏi gã ta rốt cuộc có ly hôn hay không, mắng gã ta là kẻ lừa đảo, lừa dối tình cảm của mình. Gã kia cũng nổi cơn thịnh nộ, quay sang mắng Z là kẻ hủy hoại gia đình gã, ép gã phải ly hôn, là thứ phụ nữ rắn già xảo quyệt, thậm chí còn nói người mà gã yêu nhất là vợ gã, vợ chồng trước nay vẫn luôn ân ái keo sơn, hà cớ gì gã lại phải ly hôn?

Khoảnh khắc đó, trái tim Z như chết lặng, cuối cùng cũng thừa nhận kẻ mà mình trót yêu vốn không còn nhân tính, những tưởng đã gặp được người có thể dành cả đời để yêu thương, chẳng ngờ kỳ thực chỉ là vớt trăng dưới nước.

Từ lần đó về sau, gã đàn ông kia liền biệt tăm biệt tích. Trong khi đó, Z đã mang thai được sáu tháng rồi, đối với việc giữ hay bỏ đứa con, cô ta giằng xé đau khổ một thời gian dài, cuối cùng vẫn không đủ dũng khí làm mẹ đơn thân. Vì thế, Nono đưa cô ta đi làm phẫu thuật phá thai.

Mối tình này của cô ta chỉ có duy nhất Nono biết, nên đương nhiên Nono cũng đảm nhận nhiệm vụ chăm sóc Z sau khi phẫu thuật trở về.

Thế nhưng, mới nửa tháng trôi qua, Nono lại có công chuyện cần rời đi khoảng một tuần, vậy nên cô ấy đã tới nhờ tôi chăm sóc Z.

Tôi và Z đã quen nhau như thế, sau khi biết ngọn ngành câu chuyện buồn của Z, tôi vừa tức lại cũng vừa thương, mà khiến tôi xót xa nhất chính là việc đứa trẻ kia không có cơ hội mở mắt nhìn thế giới.

Điều đầu tiên mà Z nhờ tôi làm là thay cô ta cầu siêu cho đứa trẻ đáng thương ấy, tôi dặn cô ta cứ yên tâm nghỉ ngơi, tôi nhất định sẽ lo liệu tốt chuyện này.

Sau khi đã cầu siêu cho đứa bé, tôi khuyên nhủ Z, loại đàn ông ích kỷ bạc tình ấy thì sớm bỏ được ngày nào tốt ngày đó, chỉ có điều khoản tiền bán nhà kia nhất định phải đòi lại.

Z yếu ớt nói sau khi phá thai thì chẳng còn sức lực nữa, lấy đâu ra tâm trí để lo đến chuyện này, hơn nữa cô ta một thân yếu đuối, sao đấu lại được gã đàn ông đó?

Có thể khi ấy do nhiệt huyết tuổi trẻ dâng trào, lại không chịu nổi việc mấy thằng cha tồi tệ cứ nhơn nhơn chẳng chịu tổn hại gì, tôi liền nói bản thân tốt nghiệp từ chuyên ngành luật, bạn học của tôi đa số là luật sư, nếu cô ta tin tưởng, tôi sẽ nghĩ cách giúp cô ta đòi lại tiền, chờ khi Nono về chúng ta sẽ cùng bắt tay vào thực hiện.

Không thể không nói thêm, lũ đàn ông tồi đều là hổ giấy cả, vừa sợ tổn hại lợi ích cá nhân, vừa sợ bị bắt ăn cơm tù, đòi tiền từ tay chúng còn dễ hơn ăn kẹo.

Khi tôi đưa cho Z số tiền đòi lại được ấy, cơ thể của Z cũng đã hồi phục được kha khá rồi, cô ta cảm kích nói với tôi và Nono: "Mình từ nhỏ đã không người thân thích, lại không có mắt nhìn người, bị gã khốn kia hãm hại, cảm ơn các cậu đã giúp đỡ khi mình gặp khó khăn. Ơn nghĩa này mình đến chết cũng không quên."

Về sau, Z nói cô ta muốn làm lại cuộc đời, định ra nước ngoài du học. Tôi và Nono đều tán thành, ủng hộ Z đi tìm cuộc đời mới.

Tiếp đó, tôi và Nono đều bắt đầu sự nghiệp riêng, bận rộn đến mức xoay như chong chóng, liên lạc với Z cũng ngày một thưa dần, sau nhiều lần không nói chuyện được, rốt cuộc hai bên cũng đã cắt đứt liên lạc, càng không có cơ hội gặp mặt nhau.

Vậy mà thật không ngờ vừa mới gặp lại, sự tình lại thế này, cũng thật không ngờ Z đã trở thành phu nhân Tổng tài, càng không ngờ nữa là Z nhìn thấy chúng tôi mà chẳng hề vui vẻ, trong ánh mắt chỉ có duy nhất sự dè chừng và phòng bị.

Tất nhiên là tôi thất vọng, song cũng có thể hiểu được tâm lý Z, dẫu sao thì tôi và Nono là những người duy nhất biết chuyện năm đó của cô ta. Chỉ là, cô ta đề phòng chúng tôi đến vậy khiến chúng tôi có cảm giác hơi buồn lòng. Vì thế, dù người tổ chức buổi họp mặt biết cách liên lạc với tất cả khách tham dự, nhưng chúng tôi cũng chẳng buồn chủ động hỏi người đó cách để liên lạc với Z nữa.

Trên đường về, tôi và Nono cứ thế vừa đi vừa nhắc lại chuyện năm xưa. Nono nói: "Lần sau giúp người cũng không được quá hào phóng, đúng là làm ơn mắc oán!"

Tôi cười đáp: "Đâu phải ai cũng thế."

Đang nói chuyện thì chuông điện thoại của chúng tôi đồng thời vang lên báo tin nhắn đến. Tôi mở ra xem: "Không ngờ hôm nay lại thấy cậu và Nono. Cảm ơn các cậu đã giúp đỡ mình. Hãy tha thứ cho mình vì không đủ dũng khí để bước tới trước mặt các cậu, mình có được ngày hôm nay quả thật không phải chuyện dễ dàng, mình hy vọng chuyện năm đó sẽ không có thêm một ai biết đến nữa."

Ký tên: Z. Tôi thầm thở dài trong lòng, Z vẫn là không tin tưởng tôi và Nono, có lẽ khi đã có nhiều thứ trong tay rồi, con người ta sẽ trở nên lo được lo mất nhiều hơn chăng?

Tôi trả lời lại: Mình không nhớ là ngày trước đã giúp cậu, chắc cậu gửi nhầm rồi, tạm biệt!

Tôi nghĩ, chắc chúng tôi đều đã hiểu ý của đối phương rồi nhỉ!

Chỉ muốn bạn phải cho đi - loại người này càng sớm tuyệt giao càng tốt

Một thời gian trước, tôi về thăm nhà ngoại vài ngày. Một hôm cô út gọi cả nhà chúng tôi lại, hằm hằm tức giận mà kể với mọi người rằng cô bị đối xử không công bằng, muốn mọi người phân xử.

Sự tình rất đơn giản. Mười mấy năm trước, cô út quen được một vị quý nhân, từ sau đó thì sự nghiệp phất lên không ngừng, mãi cho đến hôm nay. Cô út có một đặc điểm nổi bật nhất, ấy là cực kỳ chú trọng đến mối quan hệ gia đình, họ hàng và hàng xóm, ưu điểm là quanh cô người qua người lại náo nhiệt vui vẻ, khuyết điểm chính là rất nhiều việc không thể làm cho rõ ràng, công bằng được.

Trong số những người giao thiệp với cô út, có một gia đình mà tôi không ưa nhất. Từ ngày cô út phát đạt, họ liền nghĩ đủ mọi cách để trục lợi từ cô, ví dụ như khi thấy bộ quần áo mới mua của cô út đẹp, họ sẽ nói: "Bộ này của chị đẹp quá, giúp tôi mua một bộ nhé!" Sau khi mua về họ lại không trả tiền như thể đó là lẽ dĩ nhiên vậy. Hay ví dụ khi nhà họ cần dùng đến tiền, thể nào cũng đến tìm vay cô út, trong khi tiền nhà mình thì cứ tiết kiệm để sinh lãi. Hoặc lại ví dụ nữa, khi gia đình họ có người già đau ốm, họ liền chạy sang tìm cô út nhà tôi: "Mẹ tôi ốm rồi, cô cũng biết chúng tôi chẳng quen thân với ai, cô lại có người quen làm ở bệnh viện, cô đưa mẹ tôi đi viện khám nhé!" Thế rồi phí khám bệnh cũng là do cô út tôi bỏ tiền ra trả.

Bao nhiêu năm nay, gia đình tôi ai ai cũng ghét mấy người nhà đó, nhưng cô út thì cứ như thể bị nghiện việc giúp người vậy, bất kể chúng tôi có khuyên thế nào, cô vẫn mù quáng mà không ngừng cho đi. Tôi không thể chịu được nữa, bèn nói: "Xem ra đúng là

những người thật thà thì phải lăn xả ngoài xã hội mới có mắt nhìn người được, còn kiểu gặp thời mà một bước lên hương như cô nhà mình, căn bản là không điều khiển được đồng tiền rồi!" Không chỉ thế, nếu cô út không đáp ứng yêu cầu của họ, hoặc đáp ứng không đến nơi đến chốn, họ sẽ lật mặt luôn, lần này cũng là như vậy.

Mẹ của đối phương bị ốm, nhà đó nhờ cô út đưa bà ta đi bệnh viện, nhưng hôm ấy cũng là ngày khai giảng của em họ tôi nên cô út rất bận rộn, dù gì chuyện của con trai mình cũng quan trọng nhất, thế nên cô nói với gia đình kia là cô phải đến trường học đã. Đối phương thấy vậy thì đáp: "Nhà cô có phải chỉ có mình cô đâu, còn cháu trai, cháu gái đều có thể đưa con cô đến trường mà. Chẳng phải chỉ cần ghi lại lời giáo viên nói là được sao?" Kết quả, cháu họ tôi làm loạn lên, sống chết đòi chính mẹ mình đưa đến lớp, cô út đành bèn đi cùng con.

Vốn dĩ đây là chuyện rất bình thường, nhưng nhà bên kia lại cảm thấy như bản thân vừa phải chịu thiệt thòi lớn, kêu ca nào là có chuyện gì quan trọng hơn người bệnh được chứ, rồi nào là cô út của tôi thật không nể mặt chỗ thân tình. Để thể hiện sự tức giận của mình, họ quyết định không thèm quan tâm đến cô út nữa.

Vì chuyện này, cô út thừa dịp cả nhà ăn uống liền gọi chúng tôi lại, bảo chúng tôi phân xử. Tôi nói: "Chúc mừng cô, cái gia đình 'quỷ hút máu' đấy cuối cùng cũng buông tha cho cô rồi, cô nên lấy đó làm vui mừng mới phải. Loại người đấy chỉ sợ đuổi không đi, chứ đã chủ động không quan tâm cô nữa thì mình lại chẳng vui quá. Chỉ e được vài ngày mấy người đó lại mò đến bám lấy cô thôi."

Nhưng cô út vẫn còn buồn bực, cảm thấy bản thân đã cho đi bao nhiêu năm nay mà chẳng nhận lại được gì, đến cả một câu nói tử tế cũng không có, thật khiến người ta chán nản.

Thật ra, kết cục này vốn không nằm ngoài dự liệu. Một người chỉ chăm chăm muốn bạn rút ruột rút gan cho họ thì vĩnh viễn không bao giờ cảm nhận được những gì bạn phải bỏ ra, họ sẽ luôn có nhiều nhu cầu đợi bạn phải đáp ứng hơn. Một khi bạn không cho họ, họ sẽ nổi giận với bạn, dùng đủ lời lẽ để chỉ trích bạn, trong mắt họ vốn chỉ có bản thân, không có ai khác.

Vào một ngày của năm ngoái, một trong số những người bạn cùng vận hành tài khoản cộng đồng của tôi đã đăng một bài vào nhóm, bài này do một người bạn khác viết, cậu ta nói phàm là những kẻ luôn chỉ trích bạn thậm tệ trên kênh cộng đồng, ví dụ như "Cô quả nhiên là nhận quảng cáo rồi, cô không thể viết tốt hơn hả? Cô thay

đổi rồi", thậm chí lấy việc bỏ theo dõi ra để uy hiếp bạn, lại luôn là những người trước nay không bao giờ tán thưởng bài viết của bạn, không bao giờ mua sách của bạn, không bao giờ chia sẻ bài viết để ủng hộ bạn.

Sau khi đọc xong bài viết ấy, tôi cứ hễ nhìn thấy những lời nhắn muốn bỏ theo dõi mình là lại tiện tay bấm vào hình đại diện của người đó, quả nhiên phát hiện độ chuẩn xác đạt 100%, không có bất cứ ngoại lệ nào.

Vài ngày trước, có người để lại lời nhắn cho tôi thế này: Đọc bài viết của cô một năm rồi, cảm thấy chẳng hay ho một chút nào, lại còn có lỗi đánh máy, trình độ như vậy cũng đòi viết văn sao? Tôi mà viết thì ít nhất cũng hơn cô trăm lần, vì thế tôi quyết định bỏ theo dõi cô.

Tôi tiện tay bấm vào hình đại diện của đối phương, quả nhiên lại một lần nữa chứng thực cho câu nói trên, tương tác: 0, lời nhắn: 1 (chính là lời nhắn đòi hủy theo dõi vừa rồi), tán thưởng: 0. Tôi chưa từng đòi hỏi độc giả phải tán thưởng hay để lại lời nhắn cho bài viết của tôi, chỉ cần âm thầm đọc cũng là một cách ủng hộ tôi rồi, nếu cảm thấy không thích đọc cũng chỉ cần lặng lẽ bấm vào nút hủy theo dõi là xong. Nhưng đã theo dõi các bài viết của đối phương tận một năm, trước khi rời đi lại còn phải công kích tác giả đến thế, những người văn minh chẳng ai lại đi làm ra việc kiểu này cả. Có thể anh ta cho rằng tôi sẽ vì chuyện anh ta rời đi mà buồn chán, nhưng trên thực tế, những người như vậy thì kể cả không bỏ theo dõi tôi, tôi cũng muốn cho vào danh sách đen thôi.

Còn một lần nữa. Sáng hôm đó, tôi thức dậy xử lý những lời nhắn được gửi đến trên kênh của mình, liền nhìn thấy một lời nhắn như sau: Người đâu? Chết rồi à? Tôi đợi cô trả lời đấy!

Lời nhắn được gửi lúc sáu giờ chín phút sáng. Trong đầu đinh ninh có chuyện gì xảy ra rồi, tôi bèn ấn vào hình đại diện của đối phương, hiện ra trước mắt tôi là một lời nhắn từ đêm qua, đại ý là anh ta chia tay bạn gái, cô ấy không nghe điện thoại cũng không trả lời tin nhắn của anh ta, muốn tôi đưa ra lời khuyên giúp hai người quay về với nhau.

Tôi thật sự cạn lời, thầm nghĩ, anh thất tình cả đêm không ngủ, tôi đây đang yên đang ổn chẳng lẽ cũng phải không ngủ cả đêm giống anh sao? Chưa kể đến mỗi ngày có đến mấy nghìn lời nhắn, đâu thể trả lời lại hết được. Tuy vậy, đối với lời nhắn này tôi vẫn trả lời rằng: Nếu tôi mà quen biết bạn gái anh, tôi chỉ muốn nói với

cô ấy sáu chữ này, "Quyết định hay, chia tay đẹp!" Đương nhiên, sau đó anh ta cũng dọa bỏ theo dõi tôi.

Trên đời này có một loại người luôn mang trong đầu cái suy nghĩ là: Nếu anh không đáp ứng yêu cầu của tôi, tôi sẽ tuyệt giao với anh, tôi sẽ blah blah cái khỉ gió gì đó. Vậy mà lại có rất nhiều người chấp nhận cái kiểu yêu cầu vô lý này, cảm thấy đối phương rời bỏ mình chắc chắn là vì mình đã không tốt ở điểm nào rồi, có lẽ do mình không đủ hấp dẫn, có lẽ do mình chưa bỏ ra đủ nhiều, thế là lại cắm đầu cắm cổ mà rút ruột rút gan cho đi.

Tôi thường được nghe tâm sự từ các cô gái về những chuyện như, gia đình cô ấy vốn có điều kiện, luôn giúp đỡ họ hàng thân thích, rồi sau đó đòi hỏi của họ hàng thân thích ngày càng lớn hơn, cô ấy cuối cùng cũng không thể đáp ứng nổi hoặc không muốn đáp ứng nữa, khi ấy đối phương lại nổi giận, tuyên bố không có thân quen gì nữa. Để giữ hòa khí, cô ấy chỉ đành tiếp tục thỏa hiệp.

Ví dụ, đối phương yêu cầu mình làm mười việc, mình đã làm chín việc rồi, chỉ còn một việc chưa làm, thế là đối phương sẽ ghi hận. Vì sao chín việc kia họ không nhớ đến, lại cứ chăm chăm nhớ đến duy nhất một việc mình chưa làm kia? Nhưng nói sao thì nói, buồn bực vẫn là buồn bực thôi, sau cùng người tìm đến tôi tâm sự vẫn miễn cưỡng mà làm nốt việc còn lại cho xong.

Mỗi lần tụ tập ăn uống, mọi người đều thay phiên nhau trả tiền, chỉ có duy nhất một người cứ luôn cắm mặt vào ăn, không phải vì điện thoại không thanh toán online được thì cũng là vì không mang tiền mặt, hôm nay thì viện lý do này lý do nọ, ngày mai lại kêu mắc chứng hay quên… Bạn bè thấy vậy sẽ nghĩ: Thôi bỏ đi, anh ta là kiểu người đấy, chúng mình không thèm chấp, chẳng cần so đo với anh ta làm gì, tự trả tiền cho xong.

Tuy nhiên, xin bạn đừng quên một điều, lòng tham của con người là vô đáy, sự kiên nhẫn của con người lại càng là có giới hạn. Sớm muộn rồi sẽ có một ngày bạn không giúp được hoặc không muốn giúp họ nữa, đến khi đó những gì bạn từng bỏ ra vẫn chỉ là vô nghĩa, thế rồi, bạn cảm thấy vô cùng tủi thân, nghĩ mãi không hiểu đối phương tại sao lại đối xử với mình như thế.

Nếu bạn đứng từ góc nhìn của bạn để phân tích tâm lý loại người này, đương nhiên bạn sẽ không hiểu rồi, vì bạn căn bản không làm ra nổi những chuyện ấy! Nhưng quan điểm của họ không giống người bình thường chúng ta! Bởi vậy, họ không ý thức được vấn đề của bản thân, từ trước tới nay họ chưa bao giờ cảm thấy

bản thân làm gì sai cả, người sai chắc chắn là người khác, là những người không đáp ứng yêu cầu cho họ.

Điều buồn cười nhất là, những người này cứ trục lợi hết mức có thể, vậy mà chỉ một chút không vừa ý liền sồn sồn đòi "trừng phạt" bạn. Nếu tốt bụng mà nội tâm lại mềm yếu, bạn sẽ thường vì đó mà buồn phiền mãi không thôi.

Khi gặp phải tình cảnh này, bạn hãy đổi góc nhìn mà nghĩ một chút. Những kẻ ấy rời xa cuộc sống của bạn chính là sự "cống hiến" lớn nhất của họ dành cho bạn đó, khi một kẻ lúc nào cũng bòn rút từ bạn chịu bỏ đi thì bạn cũng chẳng thiệt gì, sao phải canh cánh không nỡ cơ chứ? Chẳng lẽ bạn thật sự thích bị ngược đến thế sao? Bạn cũng đừng mơ mộng hão huyền rằng chỉ cần mình bỏ ra đủ nhiều, rồi họ sớm muộn cũng sẽ ghi tạc lòng tốt ấy, sẽ có một ngày nào đó nhớ về mình. Vậy tôi xin hỏi, bạn đã bao giờ thấy con sói nào biết báo ơn chưa?

Một mực chỉ muốn bạn phải cho đi, người như vậy càng sớm tuyệt giao càng tốt. Trên thế giới này, ai rời xa ai thì Trái đất vẫn quay, Mặt trời vẫn mọc, trong đời bạn không xuất hiện những con người này thì đúng là trời cao mây trắng, không khí trong lành lên hẳn. Nếu dung nạp kẻ chỉ biết lấy đi mọi thứ từ bạn, đó mới là bạn tự đẩy mình vào những vướng mắc không hồi kết. Bởi người thật sự quan tâm bạn tuyệt đối không dùng cách này để đối xử với bạn, bất luận giữa hai người có cách biệt về gia cảnh thế nào, khác nhau về năng lực ra sao, thì ở một mức độ nào đó nhất định vẫn có sự cho nhận qua lại với nhau.

Cưới được người đàn ông thế này mới thật sự có phúc

Trong tuần này, có tận hai người quen của tôi sinh em bé, một người là bạn, một người là bạn học cũ, nằm ở tầng bốn và tầng năm của cùng một bệnh viện, đối với tôi thì đúng là tiện lợi, không phải chạy tới bệnh viện những hai lần.

Tôi chuẩn bị hai món quà nhỏ. Đầu tiên là thăm người nằm tầng bốn - bạn học cũ của tôi, kết hôn đã mười năm rồi mà chưa thấy gì, cứ tưởng cả đời không có duyên được làm mẹ, kết quả không rõ là do thuốc Đông y phát huy tác dụng hay là ông trời rủ lòng thương, đầu năm nay rốt cuộc cũng có tin vui.

Tới nay thời cơ chín muồi, thấy cô ấy đăng ảnh bé con trên mạng, là một cậu con trai gần ba cân rưỡi, tôi nghĩ, chắc hẳn vợ chồng họ phải vui mừng lắm, hạnh phúc lắm đây!

Tôi đưa tay mở cửa, thứ mùi thuốc sát trùng đặc trưng của bệnh viện lập tức xộc lên mũi. Cô bạn học đang nằm trên giường, mẹ chồng ngồi một bên trìu mến ngắm cháu trai, khi thấy tôi vào thì nghi hoặc ngước lên nhìn. Tôi vội giới thiệu: “Chào cô, cháu là bạn học cùng với Tiểu Nhã, cháu tới thăm cô ấy.”

Mẹ chồng Tiểu Nhã nói một câu “Mời cháu ngồi,” rồi lại tiếp tục ngắm cháu trai.

Tiểu Nhã gắng sức ngồi dậy, tôi vội chạy lại đỡ: “Không cần ngồi dậy đâu, cứ nằm yên đấy, tụi mình cứ nói chuyện thế này là được!”

Mẹ chồng cô ấy lên tiếng: “Sinh tự nhiên ấy mà, hồi phục nhanh lắm, không sao đâu.”

Tiểu Nhã lập tức trừng mắt nhìn mẹ, khó chịu giục bà bế cháu trai tới phòng kính để phơi nắng, như vậy sẽ tốt cho đứa trẻ.

Vừa nghe nói sẽ tốt cho đứa trẻ, bà mẹ chồng hợp tác ngay, vội vã bế cháu ra ngoài.

Mẹ chồng vừa đi, bầu không khí trong phòng thoải mái hơn hẳn.

Tôi hỏi Tiểu Nhã mọi việc tốt cả chứ, cô ấy cười khổ đáp: "Tốt gì mà tốt, cậu cũng nhìn thấy dáng vẻ mẹ chồng mình rồi đó, trong đầu chỉ có mỗi cháu trai thôi, căn bản không hề có mình, mỗi lần mình nhờ lấy hộ cái gì đều phải gọi mấy lần mới được. Nếu không phải do để cha mình tới chăm sẽ bất tiện, thì có chết mình cũng không muốn nhờ mẹ chồng đâu."

Tôi khuyên nhủ cô ấy nghĩ thoáng ra một chút, phụ nữ vừa sinh con, cơ thể chưa hồi phục hoàn toàn thì đừng nên tức giận, về sau lại thành bệnh thì khổ.

Tiểu Nhã bất chợt nói với tôi bằng giọng điệu mông lung: "Ngày xưa khi chưa có con thì lúc nào cũng chỉ mong có một đứa, đến lúc có thật rồi lại thấy tương lai mù mờ, cuộc sống về sau không biết sẽ ra sao nữa."

Sợ cô ấy chìm vào cảm xúc tiêu cực, tôi liền cố ý tìm chủ đề khác để nói, thuận miệng hỏi chồng cô ấy đâu.

Chẳng ngờ tôi vừa dứt câu hỏi, đôi mắt Tiểu Nhã lập tức ngấn nước: "Trông chờ gì vào anh ta? Con vừa sinh ra, anh ta đến nhìn được một cái, chụp vài bức ảnh đăng lên mạng khoe rồi về nhà ngủ. Mình bảo anh ta ở lại cùng mình, anh ta nói không biết chăm trẻ con, huống hồ có mẹ chồng ở đây, vừa là phụ nữ vừa có kinh nghiệm. Nhưng mình biết, đến cả những cặp mẹ chồng con dâu thân thiết nhất cũng vẫn có nhiều điểm bất tiện, chứ nói gì đến người như mẹ anh ta. Anh ta nói đợi ra viện mới đến đón mẹ con mình."

Tôi không biết phải an ủi cô ấy thế nào nữa, chỉ cảm thấy, trong lúc người phụ nữ của mình yếu ớt nhất cũng không thèm ngó ngàng, ông chồng này thật quá đáng.

Bầu không khí nặng nề chẳng ai mong muốn vẫn kéo dài thêm một lúc lâu, khi mẹ chồng cô ấy quay trở vào, tôi mới nói trên tầng năm còn một người bạn cũng mới sinh, xin phép đi trước, sau đó cáo từ ba người họ.

Đúng là nếu không có so sánh sẽ chẳng thấy thương tâm.

Tôi tới trước cửa phòng bệnh của bạn mình ở tầng năm, cánh cửa

khép hờ, tiếng cười nói ríu rít từ bên trong vang ra ngoài, khiến tâm trạng nặng nề khi nãy bay biến trong phút chốc.

"Vợ ơi, anh thấy miệng con cực kỳ giống em luôn đấy." Cô bạn tôi vui vẻ cười đáp: "Bé tí thế này sao anh đã nhìn ra hay vậy? Chồng ơi, chúng mình sinh hai đứa đều con gái, anh thấy không sao thật chứ?"

"Ngốc, trong sách chẳng phải đã nói vợ chồng sinh con gái hay trai là do phía nam giới quyết định à? Anh chỉ sợ em trách anh thôi! Hai đứa con gái thì tốt quá, sinh con trai thì có tiếng, sinh con gái thì có phúc, chờ đến khi chúng mình già rồi, hai đứa con gái lại bế về cho mình hai đứa cháu gái, đúng là phúc càng thêm phúc."

"Anh nghĩ thế thật à?"

"Đương nhiên, em không được nghĩ ngợi lung tung đâu đấy. Thời gian nghỉ dưỡng sau sinh phải thật thoải mái, em nhìn anh đi, giống đang giả vờ không? Chẳng cần biết sinh trai hay gái, chỉ cần là con của chúng mình thì sao cũng được."

Tôi không kìm được xen lời: "Đúng thế, chỉ cần biết giáo dục thì con trai hay con gái đều tốt cả."

Người chồng nhìn thấy tôi bước vào, nhanh nhảu đứng lên nhường chỗ: "Cô bận như thế mà vẫn đến thăm chúng tôi, thật quý hóa quá!"

Tôi cười đáp lễ: "Tôi đến kiểm tra, xem anh có chăm sóc tốt cho Tiểu Nhị nhà chúng tôi không đấy."

Anh ta vừa cười vừa giơ tay xin hàng: "Tôi đâu dám không chăm sóc tốt chứ! Hai người cứ ngồi nói chuyện nhé, tôi ra ngoài rửa ít hoa quả mời Vãn Tình."

Tôi không khách khí, biết anh ta cố ý tạo không gian riêng tư cho chúng tôi tâm sự.

Tiểu Nhị thở dài thườn thượt: "Vốn dĩ muốn sinh một gái một trai cho tròn chữ "Hảo"[1], kết quả lại chẳng được như ý."

[1] Chữ Hảo (好) được ghép bởi chữ "nữ" (女) nghĩa là "con gái" hay "phụ nữ", và chữ "tử" (子) nghĩa là "con trai".

Tôi không muốn nghe nữa, bèn lên tiếng: "Con gái làm sao? Bà tư bên ngoại của mình sinh năm người con gái cả đấy, bây giờ phúc

khí đều rất tốt. Bản thân chúng mình cũng là phụ nữ, sao phải chê bai con gái chứ? Còn nghĩ như thế nữa thì mình tuyệt giao với cậu đấy! Những gì cậu cần nghĩ bây giờ là phải nghỉ ngơi cho tốt kìa, việc khác đừng để tâm."

Tiểu Nhị phì cười: "Khẩu khí này của cậu giống chồng mình như đúc, các người có phải hẹn nhau cùng nói thế không đấy?"

Nhắc đến chồng, vẻ mặt Tiểu Nhị ngập tràn hạnh phúc: "Anh ấy khiến mình thật sự cảm động, khi mình mang bầu, tính khí cũng không được ổn định, anh ấy luôn nhẫn nại ở bên, cố làm cho mình vui. Vài ngày trước, đứa bé gái chào đời, mình sợ anh ấy cảm thấy thất vọng nhưng anh ấy lại chỉ khuyên mình đừng nghĩ nhiều, con thế nào anh ấy cũng thích. Mấy ngày nay, anh ấy chăm sóc mình và con, gần như chẳng được ngủ một giấc tử tế. Mẹ chồng thì xót con, muốn thay con trai chăm sóc mình, để anh ấy được nghỉ ngơi, nhưng anh ấy lại nhất quyết đòi tự chăm."

Lại nhớ đến chồng Tiểu Nhã, tôi chợt nhận ra giữa đàn ông với nhau sao lại có quá nhiều khác biệt đến thế, thật là còn hơn cả một trời một vực.

Tiểu Nhị vẫn tiếp tục khen chồng: "Khi mình mang bầu, anh ấy còn gom hết ngày nghỉ lại dùng cho một lần, nói muốn dành toàn thời gian để chăm sóc mình sau sinh, cộng thêm thời gian nghỉ phép quy định cho chồng chăm sóc vợ đẻ thì vừa tròn một tháng. Mình sợ anh ấy vất vả quá nên bảo anh không cần ngày nào cũng ở cạnh mình đâu, mẹ chồng cũng chủ động nói bà có thể chăm mình, nhưng anh ấy không chịu, chỉ đáp là: 'Mẹ anh có kinh nghiệm, anh tin mẹ cũng chăm em tốt thôi, nhưng mẹ chồng dù sao cũng không phải mẹ đẻ, em có chuyện gì thì gọi anh vẫn tiện hơn chứ, rồi mấy việc như vệ sinh, lau người… em lại thấy mất tự nhiên. Nghỉ ngơi sau sinh thì nhất định phải thư thái, để chồng lo cho là phù hợp nhất rồi.'"

Tôi chân thành nói: "Chồng cậu quả là người chồng tốt, mình cũng thấy vui thay."

Tiểu Nhị gật đầu: "Đúng, anh ấy chu đáo lắm."

Tôi nói chồng cô ấy không phải chỉ chu đáo không thôi, mà anh ta còn biết đặt mình vào vị thế của vợ mà suy nghĩ, hiểu được nên dùng cái tâm để đáp lại cái tâm, người đàn ông như vậy quả là hiếm có.

Thường có nhiều cô gái để lại lời nhắn cho tôi, nói không muốn

sống chung với mẹ chồng, trong khi đó người chồng lại nhất mực muốn đón mẹ tới ở cùng, cho rằng mẹ mình đặc biệt dễ chung sống, chỉ cần giữa vợ và mẹ mình nảy sinh mâu thuẫn gì, đều không ngần ngại chỉ trích vợ: Mẹ anh dễ tính đến thế rồi, sao em khó ở vậy?

Cũng có những cô gái chia sẻ rằng khi về quê chồng ăn Tết, cách nói chuyện không hợp, kiểu ăn uống cũng khác, nhưng chồng thì lại cho rằng họ làm chảnh, cố ý kiếm chuyện, một chút cũng không chịu hiểu cho sự lạc lõng và e ngại của vợ mình.

Sở dĩ đàn ông có tâm lý như vậy, thứ nhất là vì mức độ yêu vợ của họ chưa đủ. Rất nhiều chuyện không phải là họ không làm nổi, mà họ không đủ yêu nên căn bản không thể thay đổi phương suy nghĩ sâu xa được.

Thứ hai là vì có những người đàn ông bản tính ích kỷ, thứ chiếm vị trí trọng yếu trong đầu họ vĩnh viễn chỉ là bản thân, trái tim họ căn bản không thừa chỗ để nghĩ cho người khác.

Song, trên đời này còn có một kiểu đàn ông khác. Họ yêu thương vợ, cảm kích trước những hy sinh của vợ, dùng tấm lòng để đáp lại tấm lòng, đặt mình đứng trên góc nhìn của vợ mà suy xét vấn đề. Cưới được người đàn ông như vậy mới là mở ra cánh cửa hạnh phúc. Nhưng bạn không thể kiếm được kiểu đàn ông này chỉ nhờ vào vận khí, mà yếu tố quyết định chính là con mắt nhìn người của bạn tinh tường đến mức nào.

Tình cảm có thể phụ lòng bạn, nhưng sự nghiệp thì không

Cuối tuần, cô bạn F gọi điện cho tôi nói mới thuê được mặt tiền trong trung tâm mua sắm gần nhà tôi. Theo lời cô ấy thì đàm phán khá thuận lợi, lại nhớ ra lâu ngày không gặp tôi, bèn hỏi tôi có ở nhà không, nếu rảnh thì ra ngoài uống cà phê với cô ấy.

Vừa nghe đến thuê mặt tiền, tôi liền biết ngay cô bạn này lại có kế hoạch gì mới rồi, nói thật tôi cũng tò mò bước tiếp theo cô ấy định làm gì nên vui vẻ đồng ý.

Khi tôi tới, F đã chọn xong đồ ăn nhẹ và ngồi đợi rồi. Chúng tôi trò chuyện một chút về tình hình gần đây, cô ấy nói có chuyện muốn bàn với tôi một chút.

Năm nay, tình hình công việc của F cực kỳ thuận lợi, thành tựu thu về còn gấp ba lần năm ngoái, thành ra cô ấy đang dự định trao cho một trong số các nhân viên của mình một lượng nhỏ cổ phần, nhưng lại lo làm vậy sẽ hơi khó xử với vài người khác, cô ấy muốn bàn với tôi về hai mặt lợi - hại của việc này, rốt cuộc nên hay không nên.

Sở dĩ F đắn đo như vậy là bởi vì nhân viên này mới chỉ làm cùng cô ấy ba năm, trong khi bên cạnh cô ấy có vài người đã làm bảy, tám năm rồi. F vừa muốn giữ lại vị nhân viên mà cô ấy cực kỳ hài lòng kia, lại không muốn vì chuyện đó mà làm những nhân viên cốt cán bất mãn.

Tôi biết vị nhân viên mà F nhắc tới, vì F thường xuyên khen cô ta trước mặt tôi, khiến tôi vô cùng ngưỡng mộ, chỉ mong mình cũng tuyển được vài người như thế.

Tạm gọi cô ta là Lệ Tát.

Bốn năm trước, chỗ F thiếu nhân lực, bèn thông báo tuyển dụng trên mạng, Lệ Tát là một trong số những người ứng tuyển, nhưng hồi đó F hoàn toàn không đánh giá cao cô ta nên cũng không gọi cô ta đến phỏng vấn.

Rất nhanh sau đó, F đã tìm đủ người, tất nhiên trong số đó không hề có Lệ Tát. Nửa năm sau, một nhân viên từ chức để ra làm riêng, đúng lúc F lại đang muốn mở rộng kinh doanh nên một lần nữa đăng tin tuyển dụng, Lệ Tát tiếp tục tích cực ứng tuyển, đồng thời gửi cho F một tin nhắn rất dài, hy vọng cô ấy sẽ cho mình một cơ hội được đến phỏng vấn. F vẫn chưa muốn chấp nhận cho lắm vì cảm thấy Lệ Tát không phù hợp, nhưng dường như sự cương quyết của Lệ Tát đã có tác dụng đôi chút, cuối cùng F cũng đáp ứng mà gọi cô ta đến phỏng vấn thử.

Kết quả F vẫn không tuyển cô ta, vì khi đó còn có người phù hợp với công việc hơn Lệ Tát. Lệ Tát nói cô ta không cần trả lương, liệu có thể cho cô ta một cơ hội thử sức hay không, ít nhất nếu có khách cô ta cũng có thể làm mấy việc như rót cốc trà hay dẫn đường mời khách...

Hồi đó, F thật sự không thể hiểu nổi cô gái này. Gia đình Lệ Tát không khó khăn, hơn nữa còn có con nhỏ, cô ta hoàn toàn có thể chọn ở nhà chăm con, không cần thiết vội vàng kiếm việc, nhưng Lệ Tát vừa nhiệt tình vừa thành thực khiến F không cách nào từ chối cho nổi.

Thế là, Lệ Tát tạm thời được nhận vào làm việc. F nói rõ ràng với cô ta: "Để cô làm không công thì không thể được, hay cứ coi như thử việc đi, trong thời gian ba tháng, nếu cô phù hợp thì tôi sẽ giữ lại, còn không thì chúng ta chia tay trong vui vẻ."

Lệ Tát vô cùng mừng rỡ, lập tức đồng ý.

Khi Lệ Tát đã bắt đầu công việc, F mới biết bản thân suýt chút nữa bỏ lỡ một cánh tay đắc lực. Cô ta hoàn toàn vượt quá mong đợi của F. Khách đến, cô ta liền nhiệt tình đón tiếp, mỗi chi tiết đều xử lý rất tốt, không ít khách hàng đều khen Lệ Tát trước mặt F.

Không chỉ vậy, Lệ Tát còn luôn tìm cách để nâng cao chất lượng làm việc, suy nghĩ xem những điểm nào còn có thể làm tốt hơn.

Không đợi đến ba tháng, F đã cho Lệ Tát vào làm chính thức. Mặc dù Lệ Tát xử lý công việc ở tiền sảnh rất tốt, nhưng F cảm thấy nếu chỉ để cô ta tiếp đón khách thì quá lãng phí, bèn để Lệ Tát tham gia vào một đợt tập huấn.

Đợt tập huấn chủ yếu diễn ra vào cuối tuần, những nhân viên khác đa số đều lấy lý do có việc mà xin nghỉ, Lệ Tát thì ngược lại, có những buổi tập huấn căn bản không cần cô ta tham gia, cô ta vẫn nghĩ cách để đi bằng được.

Còn nhớ có đợt cuối tuần tôi tới tìm F, lúc ấy các nhân viên đang trong buổi tập huấn, có một đứa trẻ đang ngủ say trên ghế sô pha bên cạnh. Hỏi F mới biết, đó là con của Lệ Tát, cô bé rất thông minh, luôn ngoan ngoãn tới cùng mẹ tham gia tập huấn, lúc mệt và buồn ngủ thì nằm trên sô pha thế này đây.

Đó cũng là lúc tôi ghi nhớ cái tên Lệ Tát ấy.

Một năm sau, Lệ Tát đã trở thành trợ thủ đắc lực của F, theo cách nói của cô ấy thì, Lệ Tát có thể thu xếp mọi việc trong ngoài ổn thỏa, một chút cũng không khiến cô ấy phải bận tâm, dù là những việc cô ấy nghĩ đến hay không nghĩ đến, Lệ Tát đều chủ động làm tốt, vì thế cô ấy mới có thể dành thời gian sức lực mà phát triển những sự nghiệp khác nữa.

Rất nhiều người cảm thấy Lệ Tát ngốc nghếch. Làm việc hòm hòm là được rồi, hà tất phải bỏ ra nhiều như thế, dẫu sao cũng chỉ là một công việc thôi, lại chẳng phải sự nghiệp của mình, tốn bao nhiêu thời gian vì nó rốt cuộc đáng không cơ chứ!

F cũng từng hỏi Lệ Tát: “Gia đình cô không thiếu tiền, sao phải phí sức đến làm công cho tôi thế?”

Lệ Tát trả lời: “Tôi thích nghề này, làm việc ở đây tôi thấy rất vui. Còn về việc không phải sự nghiệp của riêng tôi thì tôi lại nghĩ thế này, bất cứ việc gì cũng vậy, hoặc là không làm, hoặc là đã làm thì làm cho tốt, bất kể là sự nghiệp của bản thân hay của người khác.”

F vô cùng cảm động, kể từ ngày đó, cô ấy bắt đầu nhen nhóm suy nghĩ trao một chút cổ phần cho Lệ Tát, cô ấy nói Lệ Tát còn có tinh thần trách nhiệm của người đứng đầu hơn cả cô ấy, hoàn toàn coi sự nghiệp của cô ấy như sự nghiệp của bản thân, chỗ nào lãng phí, chỗ nào chưa thỏa, Lệ Tát sẽ đều lập tức cải tiến, bởi vậy, F muốn để cho Lệ Tát chính thức trở thành một trong số những người đứng đầu. Nếu không phải vì lo ngại phản ứng của những nhân viên lâu năm hơn thì cô ấy đã sớm thực hiện rồi.

Tôi hiểu sự lo lắng của F. Làm một bà chủ không thể chỉ nghĩ cho những gì mình thích được, mà mọi mặt đều phải tính toán hợp lý, công bằng, đó mới là một bà chủ thật sự.

Tôi nghĩ một chút rồi nói: "Nếu là mình, nhất định mình đã sớm trao cổ phần cho Lệ Tát rồi. Trên thế giới này không có gì là tuyệt đối bình đẳng cả, không phải càng làm lâu thì càng càng nhận đãi ngộ tốt, nếu không màng đến việc người ta bỏ ra bao nhiêu sức lực để rồi đãi ngộ ai cũng như nhau, thì như vậy mới khiến người ta lười biếng, họ sẽ mang theo tư tưởng dù sao cũng hưởng giống nhau, việc gì phải bỏ ra lắm sức. Đúng là cũng cần xét đến tâm tư của những nhân viên lâu năm, nhưng ở vị thế của họ thì họ lại nghĩ thế này: trước nay mình làm việc ra sao, vì sao mình không được cất nhắc? Nếu không thể chấp nhận chuyện người đến sau lại leo lên trên mình, vậy bản thân phải làm việc tốt hơn nữa, chưa làm tốt thì bị thay thế cũng chẳng có gì phải không phục cả. Còn nếu đến cả đạo lý này họ cũng không thể hiểu được, mình sẽ không phàn nàn việc họ từ chức đâu. Càng muốn tốt đẹp tất cả mọi mặt sẽ chỉ càng làm người người bất mãn thôi."

Tôi không biết cuối cùng F lựa chọn thế nào, nhưng tôi tin rằng cô ấy sẽ biết lo liệu một cách hợp lý. Dù sao thì nội việc F muốn trao cổ phần cho Lệ Tát cũng đã là sự công nhận lớn nhất rồi.

Tôi nhớ đến thời gian không lâu trước đây, có một cô gái hậm hực nói với tôi rằng phòng ban của họ đang bỏ trống vị trí quản lý, mọi người đều hy vọng bản thân được chọn vào vị trí đó, cuối cùng lại bị một nhân viên chưa làm nổi một năm nhảy vào cướp mất. Ai ai cũng đều phẫn nộ, phí công phí sức làm việc bao nhiêu năm nay, kết quả lại bị người mới nẫng mất cơ hội, thật quá vô tình.

Tôi không đồng ý lắm với cách nghĩ này. Giữa công ty và nhân viên trước tiên là mối quan hệ người đi thuê và người làm thuê, nếu ở cùng nhau được thì dần dần sẽ nảy sinh cảm giác thuộc về nhau, tuy nhiên chuyện này hoàn toàn không liên quan đến việc cống hiến bao nhiêu và ân tình thế nào, người chủ không nên tự cho rằng mình là người đi ban ơn cho người khác, cảm thấy mình cho người ta công ăn việc làm nuôi sống gia đình. Khi bạn bỏ tiền ra cho họ, họ cũng bỏ sức lao động ra cho bạn, những sự cho đi ấy đều là hợp lý cả. Mặt khác, nhân viên cũng không thể tự khuếch đại sức lực mà mình bỏ ra, nếu những gì công ty trả cho bạn thật sự không xứng đáng với những gì bạn cống hiến, tôi tin là bạn sớm đã bỏ đi rồi.

Tựu chung lại, những gì bạn nhận lại và những gì bạn cho đi luôn là tương xứng, bạn không nợ nần gì ai, đồng thời cũng không ai nợ nần gì bạn cả.

Vận mệnh của tôi không nằm trong tay ông trời

Một cô gái xinh đẹp từng hỏi tôi: "Chị Vãn Tình, tôi muốn hỏi chị một câu hơi riêng tư. Trong các bài viết của chị có đề cập đến việc chị từng xuất thân từ cảnh bần hàn, có thật vậy không?"

Tôi cười trả lời: "Nếu tôi viết mình xuất thân từ gia đình giàu có, quyền lực thì cô nghi ngờ tôi ham hư vinh mà lừa người khác còn dễ hiểu, chứ lý do gì mà tôi phải nói dối là mình xuất thân bần hàn đây? Thật lòng, tôi cũng mong gia cảnh của mình tốt hơn một chút lắm!"

Cô gái xinh đẹp vẫn có chút không tin: "Nhưng những gì chị thể hiện ra không giống người xuất thân bần hàn một chút nào. Chị biết đánh đàn tranh, biết chơi cờ, biết làm rất nhiều thứ, khí chất cũng không tồi, những điểm này sao có thể có ở một người xuất thân bần hàn được cơ chứ? Chúng toàn là những việc cần có kinh tế mới theo đuổi được, người nghèo khổ học sao nổi?"

Khó trách cô ấy vẫn còn hồ nghi như vậy, thời gian đầu khi bạn bè mới tiếp xúc với tôi cũng đều tự mặc định là gia đình tôi có điều kiện. Ông xã tôi càng không ngoại lệ, hồi đầu quen nhau còn nghĩ tôi là con nhà gia thế hiển hách, là tiểu thư sống trong nhung lụa, không biết mùi gian khổ ra sao. Có lúc tôi cũng chỉ đành để mặc người ta hiểu lầm như vậy, vì tôi đâu có thể cứ gặp ai là lôi chuyện gia đình ra kể lể được, đúng không?

Còn nhớ đợt mới đi làm một năm, có lần tôi sang phòng tài vụ để làm thanh toán, chị kế toán bên đó tranh thủ hỏi thăm tôi vài câu: "Sao em lại tới đây làm thế?"

Tôi ngẩn người một giây, thành thực trả lời: "Em phải kiếm ăn chứ ạ!"

Trên mặt chị ta viết rõ mồn một ba chữ 'Đừng có đùa', nói tiếp: "Chị thấy gia cảnh của em hẳn là không tầm thường, có đi làm hay không cũng ảnh hưởng gì đâu. Chỉ có chúng tôi là buộc phải đi làm nuôi sống gia đình thôi."

Tôi thật thà đáp: "Em cũng vậy mà, không đi làm thì chết đói lâu rồi."

Những người hiểu lầm như vậy cực kỳ nhiều, lắm khi tôi cũng thấy bất lực, có lẽ trong mắt họ, người được gọi là "bần hàn" phải ăn mặc quê mùa, phải cử chỉ khúm núm, vừa nhìn đã khiến người khác nảy sinh thương cảm, như vậy mới phù hợp sao!

Song kỳ thực, sự bần hàn cũng có nhiều kiểu lắm. Ví dụ như tôi, dù xuất thân cơ cực nhưng nơi tôi sinh ra lại là một trong những vùng đất nổi tiếng phát triển, tiếp xúc với những tư tưởng, kiến thức văn minh, chứ không phải sống ở vùng sâu vùng xa, không được nhìn thấy thế giới bên ngoài. Nên dĩ nhiên, bản thân tôi cũng không mang dáng vẻ bần hàn dễ nhận thấy.

Tôi không biết bản thân có được coi như người trưởng thành sớm hay không, cũng có thể là tôi chịu ảnh hưởng từ cô của mình. Từ nhỏ đến lớn, câu nói nhiều nhất mà cô nói với tôi chính là: "Ai bảo cháu không biết đầu thai, vào đâu không vào, lại vào đúng cha mẹ vô trách nhiệm, từ sáng đến tối chỉ biết ăn uống chơi bời, chẳng biết tính toán gì cho con cái cả. Nên là, cháu phải tự dựa vào bản thân, học cho tốt thì tương lai mới sáng sủa được. Còn nếu học dốt thì cả đời này coi như tiêu."

Dù còn nhỏ nhưng tôi đủ khả năng hiểu rõ lời cô nói là hoàn toàn đúng. Nếu không muốn cả đời không ngóc đầu lên nổi thì chỉ có duy nhất một cách: nỗ lực trở nên ưu tú.

Vậy nên, thành tích của tôi vẫn luôn rất tốt. Trước những thành tích đó, cô tôi vẫn chưa thật hài lòng, cô nói với tôi: "Cháu còn phải học thêm nhiều, như vậy con đường sau này mới rộng mở được. Nếu không cố gắng sẽ lại bị người ta coi thường như cha mẹ cháu ấy."

Tôi không muốn bị người khác xem thường, nên đã nắm bắt tất cả cơ hội, rèn luyện bản thân đa tài đa nghệ một chút.

Cô tôi vốn là người rất ham học hỏi. Những năm trước khi cô lấy chồng, cô chính là người mà tôi dành nhiều thời gian ở cạnh nhất. Cô thích đọc sách, thời còn đi học tất cả tiền tiêu vặt cô đều dùng để mua sách nên sách cứ chất thành núi trong nhà. Sau đó, khi tôi

đã biết đọc, những cuốn sách này trở thành tình yêu lớn nhất đối với tôi, dường như cũng chính chúng đã đặt nền móng cho tôi bước những bước đầu tiên trên con đường tích lũy kiến thức.

Năm tôi mười tuổi, các cô của tôi lần lượt đi lấy chồng, thói quen học hỏi của tôi cũng đã được hình thành từ lâu. Tôi học Toán rất khá, được thầy dạy Toán đặc biệt quý mến, mà thầy lại có sở thích chơi cờ ca-rô và cờ tướng, thế là thầy thường nhân thời gian rảnh rỗi dạy tôi chơi cờ. Sau một học kỳ, dù không phải là đối thủ của tôi nữa nhưng thầy tỏ ra rất vui. Thầy nói: "Em rất có năng khiếu chơi cờ, người giỏi chơi cờ cũng giỏi tư duy."

Khi đó tôi căn bản không nghĩ quá nhiều, chỉ là cảm thấy biết thêm một lĩnh vực nào đó thì càng tốt chứ sao. Quả nhiên, thực tế sau này đã chứng minh điều đó, càng hiểu biết rộng, cơ hội sẽ càng đến với bạn nhiều hơn.

Hồi còn học lớp bốn, tôi thích chơi cờ vây, bèn dùng tiền tiêu vặt để mua một bộ cờ về, đến tận bây giờ tôi vẫn nhớ như in giá tiền của nó là hai mươi ba tệ. Bạn không tưởng tượng được tôi đã thích thú đến thế nào đâu, chạm vào những quân cờ sáng bóng cho tôi cảm giác như đang nắm cả cuộc đời mình trong tay, ấy vậy mà chẳng có ai dạy tôi chơi cả!

Và rồi tôi đi khắp nơi nghe ngóng, rốt cuộc cũng biết được hội cờ của nhóm bác sĩ nọ. Tôi nhờ người dẫn mình tới chỗ đó. Thời ấy, mọi người hầu như đều tốt bụng, chất phác cả, thấy tôi tìm đến để được chỉ cờ, họ cũng vui vẻ nhiệt tình mà giúp đỡ.

Đáng tiếc là cờ vây tôi chỉ học được ở mức độ gà mờ, vì bên cạnh tôi chẳng có ai để tiếp cờ, lại không được theo học một cách bài bản. Nhưng không thể phủ nhận, cờ vây đóng góp rất lớn cho tư duy phân tích và rèn luyện tầm nhìn của con người.

Thầy chủ nhiệm lớp cấp II của tôi là một người vô cùng uyên bác, mà tôi nhờ có sự bổ túc của cô tôi nên cảm nhận văn học cũng nhỉnh hơn đám bạn cùng trang lứa đôi chút. Thầy giáo thấy kiến thức của tôi phong phú nên có ý muốn khai phá thêm, thường cho tôi mượn sách để đọc. Hồi đó, thầy thậm chí còn đưa tôi mấy cuốn sách thể loại ngũ hành bát quái, tôi mặc dù không hẳn là hiểu lắm, nhưng cũng có thể coi như tích lũy được ít nhiều.

Mấy năm cấp III là thời gian tôi may mắn nhất. Cha tôi quen biết một người bạn nọ, ông ấy giới thiệu cho cha không ít mối làm ăn, giúp cha kiếm về những khoản tiền không nhỏ, nhờ vậy mà kinh

tế gia đình đã khấm khá lên hẳn. Lúc bấy giờ tôi cũng có cơ hội được học đàn tranh, thứ mà tôi hằng ao ước, tôi cũng mua về rất nhiều tác phẩm cổ điển và danh tác trên thế giới.

Đến nay tôi vẫn thấy mình quá may mắn khi nắm bắt được cơ hội trong mấy năm đó, bởi vài năm sau, kinh tế gia đình lại không được như trước, căn bản không đủ điều kiện cho tôi học thêm ngón nghề gì.

Thật ra khi quyết định theo học những thứ kia, tôi cũng không biết chúng liệu có ích gì về sau hay không, chỉ là cảm thấy học càng nhiều, nhất định sẽ càng tốt cho bản thân.

Và thực tế đã cho thấy, mỗi một giọt mồ hôi đổ xuống đều không phụ lòng tôi.

Tôi bắt đầu thực tập vào năm thứ tư đại học, đơn vị thực tập khi đó là do đứa bạn chí cốt giới thiệu cho tôi - một công ty rất tốt và có quy mô vô cùng lớn. Vì chỉ là thực tập, nên tôi không được sắp xếp ở những vị trí quan trọng mà chỉ xử lý việc vặt giúp Giám đốc thôi. Tính chất công việc nhẹ nhàng như thế, thành ra thời gian rảnh rỗi của tôi cũng khá nhiều. Bản thân tôi vốn không có tầm ảnh hưởng trong công ty, sự hiện diện thì mờ nhạt, mỗi khi không có việc gì làm tôi lại lén lên mạng chơi cờ hoặc nghe nhạc. Vì tôi chỉ là một thực tập sinh nhỏ nhoi, không đủ gây nguy hại cho bất cứ ai nên mọi người đều đối xử với tôi rất tốt, thậm chí khi biết tôi chỉ đang ngồi chơi cũng mắt nhắm mắt mở cho qua.

Cho đến một ngày, các nhân viên đều đi họp, mình tôi ngồi lại trông văn phòng. Lúc ấy tôi còn say sưa suy ngẫm về ván cờ trước mắt, không nhận ra có người đã đứng phía sau từ bao giờ, mãi đến khi quay người định đứng dậy rót cốc nước tôi mới giật mình phát hiện Giám đốc đang đứng sau lưng. Tôi sững người một giây, sợ đến mức cuống cuồng, suýt thì rút luôn cả dây điện.

Chẳng ngờ Giám đốc lại không hề quở trách, chỉ hỏi tôi chơi cờ bao lâu rồi, tôi nói tôi chỉ thi thoảng mới chơi, cũng được mười năm rồi!

Về sau, Giám đốc bày tỏ rằng ông đặc biệt yêu thích chơi cờ, chỉ có điều tìm không ra bạn tiếp cờ thôi, khi vô tình thấy tôi chơi cờ, ông cảm thấy trình độ của tôi không tồi nên muốn cùng chơi với tôi một ván.

Từ đó, tôi và ông trở thành bạn cờ, tôi thường cùng ông chơi cờ, còn ông thường dạy tôi những kinh nghiệm và tư tưởng mà trước

đó tôi chưa từng được lĩnh hội.

Có lẽ không ít người sẽ cảm thấy tôi gặp may, tôi cũng thừa nhận vận khí đúng là có đóng góp một phần, nhưng giả sử tôi cái gì cũng không biết thì vận khí có tốt đến mấy cũng chẳng tác dụng gì cả.

Khoảng thời gian đó chỉ vỏn vẹn nửa năm, song không thể không thừa nhận, những điều tôi học được chắc chắn có thể giúp ích cho cả cuộc đời này. Những tri thức ấy khiến tâm trí tôi phong phú hơn, khiến thế giới trước mắt tôi rộng mở hơn, khiến tầm nhìn của tôi được nâng cao hơn, từ đó tôi cũng không giống như những cô gái thông thường chỉ canh cánh lo nghĩ vì những chuyện nhỏ nhặt, vì chút được mất cỏn con mà vướng bận chẳng ngừng.

Vậy nên, đến bây giờ tôi vẫn luôn hành xử theo nguyên tắc: nhất định phải kết giao với những người tài giỏi, tránh xa những kẻ có cảnh giới thấp và mang tầm nhìn chỉ gói gọn trong miệng giếng.

Sau đợt thực tập ấy, tôi rời Thượng Hải, chính thức ứng tuyển vào một công ty, bắt đầu đi làm.

Yêu cầu của công ty kia khắt khe vô cùng, trong khi tôi lại chỉ mang theo tâm thái "thử xem sao" mà tới ứng tuyển, kết quả được nhận vào làm tôi cũng phải bất ngờ vì thấy may mắn. Một lần, khi nói chuyện cùng Chủ tịch, tôi hỏi ông vì sao ngày đó lại tuyển tôi, ông thẳng thắn đáp: "Đầu tiên là vì cô học trường tốt. Dù thành tích học tập không hẳn quan trọng, nhưng đối với một ứng viên còn chưa có chút kinh nghiệm công tác nào thì nó lại rất đáng để lưu ý đấy. Bởi vì học lực cao hay thấp, môi trường học tốt hay không, đều sẽ nói lên được hai vấn đề: một là trong thời gian học tại trường cô đã làm tròn bổn phận của mình, hai là năng lực học hỏi của cô không tồi. Ngoài ra thì, tôi cũng khá thích văn học, lần phỏng vấn đó tôi để mỗi ứng viên viết một bài văn, khả năng viết lách của cô là nổi bật nhất."

Lúc đó tôi thật sự rất vui mừng, những thứ mà bản thân dốc sức học vốn chẳng vì mục đích gì, vậy mà trong cuộc sống sau này dù ít dù nhiều cũng đều có ích cả.

Chỉ có điều, những năm làm việc ở đó tôi lại chưa thể hiện thật sự tốt năng lực của mình, hôm nay nghĩ lại vẫn hơi tiếc nuối. Điều đáng mừng là công việc của tôi khi ấy được tiếp xúc với nhiều người thành đạt, những nhân vật tinh anh và ở tầng lớp cao trong xã hội, đề tài nói chuyện của họ, những tư tưởng cũng như cách

nhìn của họ đều âm thầm ảnh hưởng đến tôi, giúp tôi mở rộng tầm mắt. Tôi cho rằng đây mới chính là thu hoạch lớn nhất của mình.

Khi bạn được tiếp xúc với những con người thuộc tầng lớp cao, bản thân bạn tự nhiên sẽ dần giống như họ, điều này vô hình chung sẽ kéo bạn lên một vị thế cao hơn trước, có thể một sớm một chiều bạn chưa cảm nhận được, nhưng về lâu về dài, sự khác biệt đó rồi cũng hiện lên rõ nét.

Khi tâm trí trở nên phong phú, những cuộc nói chuyện của bạn sẽ không còn vô vị; khi kiến thức đã được tích lũy, bạn sẽ không bị giới hạn bởi những thiệt hơn trước mắt.

Những năm đó, tôi phát hiện ra phàm là người thành công đều đã từng nếm trải cuộc sống gian nan, trắc trở. Nhìn họ vượt lên trên thử thách của đời người, rồi lại so sánh với bản thân, tôi cảm thấy những khó khăn mình gặp phải chẳng là gì, thậm chí chúng còn giúp sức cho tôi trưởng thành hơn.

Khuất phục trước gian khổ, bạn sẽ ngã xuống vực sâu; vượt qua được gian khổ, bạn sẽ có cuộc đời mà người khác không thể với tới được.

Gia đình thân sinh không tốt thì có là gì? Chẳng qua chỉ là khởi điểm thấp hơn đôi chút.

Thất bại tình trường thì có là gì? Chẳng qua chỉ là rời bỏ một người không phải của mình.

Hôn nhân tan vỡ thì có là gì? Chẳng qua chỉ là có thêm cơ hội lựa chọn hạnh phúc một lần nữa.

Sự nghiệp sụp đổ thì có là gì? Chẳng qua chỉ là một đoạn nhạc trầm của đời người.

Tôi chắc chắn rằng, những con người đã từng trải qua cay đắng, thất bại vẫn không chịu cúi đầu nhận thua ấy, trong tim họ luôn rực cháy một niềm tin sắt đá: Số mệnh của tôi nằm trong tay tôi, không nằm trong tay ông trời!

Bạn, và tôi, chúng ta hãy cùng nhau cố gắng!

Hậu ký

Tôi vừa chỉnh sửa xong phần cuối cùng của cuốn sách, đứa bé trong bụng lại đạp mạnh, dự kiến chỉ vài ngày nữa sẽ chào đời. Cơ thể tôi lúc này nặng nề không khác gì gấu mẹ, có lẽ khi cuốn sách này ra mắt bạn đọc, bé con nhà tôi cũng được vài tháng tuổi rồi cũng nên.

Có người nói "Một lần mang thai, ba năm ngốc nghếch". Phần lớn cuốn sách này được viết trong thời gian tôi bầu bí, không biết có bị ảnh hưởng gì chăng, có lẽ còn nhiều chỗ chưa được hoàn thiện, mong các bạn độc giả thông cảm!

Một năm nay, dù mang bầu nhưng tôi vẫn không thể gạt tất cả sang một bên để an tâm dưỡng thai được. Tất nhiên đó là khoảng thời gian rất mệt mỏi và khó khăn, dẫu vậy tôi lại thích cảm giác bận rộn này: tất bật mà vui vẻ, được thấy bản thân từng bước một tiến gần tới mục tiêu hơn, có thể chậm thôi, nhưng chưa từng dừng lại, thế mới cảm nhận được sự căng đầy và tươi đẹp của cuộc sống.

Một năm nay, tôi đã nhận được rất nhiều lời nhắn gửi và xin trợ giúp, không ít cô gái cho rằng tôi là một người may mắn, vợ chồng hòa thuận, được theo đuổi công việc mình thích. Tôi nói với họ rằng, kỳ thực bạn cũng có thể sống như thế, thậm chí còn sống tốt hơn tôi kìa, còn tôi chỉ là một người bình phàm nhất trong số hàng tỉ người trên thế giới này.

Nhưng phần lớn họ lại không tin, một số thì tự cho rằng mình kém may mắn hơn tôi, số khác lại nghĩ tôi chưa từng nếm trải khói bụi nhân gian, chỉ là muốn cổ vũ họ nên mới viết, vì họ không hiểu để đến được ngày hôm nay tôi đã phải đi trên con đường trắc trở như thế nào.

Thật ra, so sánh với đại đa số phụ nữ thì tôi chẳng có một chút ưu thế nào, thậm chí còn không bằng những cô gái xin lời khuyên từ

tôi ấy chứ. Tôi không có một gia thế đồ sộ phía sau, cha mẹ ruột chẳng những không thể cho tôi bất cứ trợ giúp nào, mà từ khi tôi chào đời, họ đã thiết đặt lên con đường trưởng thành của tôi vô số chướng ngại. Khi mọi người đều khởi đầu từ con số không, thì điểm xuất phát của tôi lại là con số âm. Cho dù bây giờ họ vẫn chốc chốc lại gây rắc rối cho tôi, ngoài việc thường xuyên gửi tiền cho họ, tôi vẫn hay phải đứng ra dọn dẹp hậu quả của những việc họ đã làm, nếu nói trong lòng một chút cũng không oán giận thì đó là nói dối, tôi cũng chỉ là người chứ không phải thánh thần.

Dù vậy, tôi càng hiểu rõ một điều: oán hận, bực tức căn bản không thể cải thiện tình hình, chúng chỉ khiến tâm trạng tôi càng tồi tệ hơn. Duy nhất một giải pháp là phải trở nên đủ mạnh mẽ, mạnh mẽ đến mức những rắc rối kia không thể làm khó được mình hay cản trở mình nữa, khi ấy tôi mới có thể sống cuộc đời mới được.

Cũng do đó mà bao năm qua tôi không dám ngừng nỗ lực, chỉ sợ rồi một mai lại quay trở về những ngày tháng xưa cũ.

Mỗi khi tôi nói với các cô gái rằng tuy hiện trạng không thể thay đổi được nữa nhưng chúng ta vẫn có thể cố gắng, họ thường tức giận mà chất vấn tôi: "Cô có người chồng thương yêu mình, có điều kiện kinh tế đáng mơ ước như vậy, những thứ này tôi đều chẳng có, cho nên tôi đâu thể mạnh mẽ bằng cô, cô đứng nói chuyện thì sao thấy lưng đau cơ chứ."

Tôi không có cách nào giải thích cho từng người họ hiểu, tất cả những thứ đó không phải từ trên trời rơi xuống. Để có cuộc sống ngày hôm nay, bao năm qua tôi chưa một giây phút nào dám buông thả, biếng nhác. Tôi cũng không cách nào bộc bạch tất cả những khốn khổ từng trải qua với mọi người, lấy bản thân ra làm tấm gương để cổ vũ cho họ.

Bởi vậy tôi tự nhủ, Phật độ người hữu duyên, văn chương cũng độ người hữu duyên, chỉ cần bài viết của tôi có thể giúp đỡ chút ít cho cuộc sống của một ai đó, tôi sẽ đều cảm thấy sự cho đi của mình là xứng đáng.

Lời cuối cùng, tôi chỉ muốn nói với tất cả bạn đọc của cuốn sách này: Trước khi trưởng thành, chúng ta có thể phải phụ thuộc vào người khác, nhưng khi đã trưởng thành, tất cả là do chúng ta tự quyết định. Bất luận hiện thực tàn khốc thế nào, bất luận gian khó cản bước ra sao, kể từ hôm nay, chỉ cần bạn không coi nhẹ chính mình, không buông bỏ bản thân, chắc chắn sẽ có một ngày bạn được sống cuộc đời mình mong muốn. Khi bạn xác định được điều

đó, cả thế giới đều nhường đường cho bạn tiến lên.